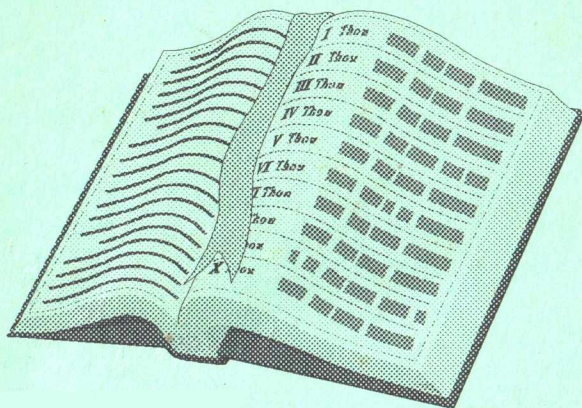

KUNIGAS JONAS VOVERIS
(N. S.)

AD LUCEM

A. Ciklas

1996

NIHIL OBSTAT

mons. P. Tamulevičius
Censor ad hoc deputatus

Kaunas, die 5 decembris a. 1995

Pratartis

Esant dvasinės literatūros stygiui manau šie pamokslai bus naudingi, ypač vaikams ir besimokančiam jaunimui. Naudojasi Vysk. P. Bučio, J. K. Mayerio ir kitų autorių veikalų medžiaga. Pavyzdžius daugiausia ėmiau iš Ks. St. Klimaszewski (E. W. Ž. Dz.).

Dėkoju pataisiusioms stilių ir klaidas lituanistėms ir visiems, kurie bent koku būdu prisidėjo išleisti šį pamokslų rinkinį.

Tebūna visų pastangos Ad Maiorem Dei Gloriam.

***Kunigas
Jonas Voveris***

UDK 087. 5:2

Vo - 198

ISBN 9986 - 9036 - 4 - 5

I. ADVENTO SEKMADIENIS

Adventas - lotyniškas žodis, reiškia atėjimą. Bet kieno atėjimą? Atėjimą Dievo Sūnaus - Jėzaus Kristaus į mūsų žemę.

Adventas reiškia Jėzaus Kristaus - Mesijo atėjimo laukimą. Jei žinome, kad ateis, tai ir laukiame. Adventas išreiškia dvejopą matomu būdu Kristaus atėjimą ir laukimą. Pirmiausia prieš mūsų erą laukė Mesijo atėjimo senasis pasaulis.

Kodėl žmonija laukė Kristaus? Todėl, kad žmonija buvo nusidėjusi - nupuolusi ir pati negalėjo iš to pakilti.

Paimkime tokį pavyzdį. Garsusis dailininkas Leonardas de Vinči nupiešė labai gražų paveikslą. Vienas žmogus jam labai pavydėjo. Jis, slapta įlindęs, jį bjauriausiai sutepė ir supjaustė. Paveikslas nepataisomai buvo sužalotas. Būtų buvęs į parodą nuvežtas, kad visi gėrėtųsi, o dabar - į sąvartyną.

Taip, Dievas sutvėrė pirmuosius žmones gražius kūnu ir siela - laimingus. Tai buvo Dievo paveikslas. Galėjo net angelai gėrėtis. Tačiau piktasis angelas pavydėjo ir sugundė pirmuosius žmones padaryti sunkią nuodėmę. Taip žmogus, Dievo paveikslas, buvo suteptas, sužalotas. Jo vieta beliko šiukšlynas, sąvartynas.

Kaip tas sužalotas Leonardo de Vinči paveikslas nebetiko į parodą, taip nusidėjęs žmogus nebetiko į dangų. Todėl pirmieji žmonės neteko dangaus. Vis tik pirmieji tėvai gailėjosi padarę nuodėmę, ir tai gailestingasis Dievas išgirdo. Dievas pažadėjo padėti - tą paveikslą restauruoti.

Pirmųjų tėvų nuodėmė palietė jų vaikus ir visus žmones. Juk jei blogas vaisius, tai blogos ir jo sėklos.

Žmonija kentėjo dėl nuodėmių ir laukė Gelbėtojo. Tą ir mini adventas.

Bet adventas turi ir antrą prasmę. Tai laukimas antrojo Kristaus atėjimo pasaulio pabaigoje.

Kada Kristus įžengė į dangų, apaštalams pasirodė du vyrai - angelai ir tarė: "Vyrai galilėjiečiai, ko stovite, žiūrėdami į dangų? Tasai Jėzus, paimtas į dangų, sugrįš taip pat, kaip esate matę žengiant į dangų"

(Apd. 1, 11).

Evangelija kalba, kad antrą kartą Kristus ateis netikėtai ir staiga. Jo atėjimas niekam nėra žinomas.

Mes ir esame antrojo Kristaus atėjimo laukimo stadijoje. Kada būs krikščionių persekiojimas, žmonės net meldžiasi, kad jis greičiau ateitų.

Kadangi nežinome, kada Kristus antrą kartą matomu būdu ateis, todėl visuomet turime būti pasiruošę. Šv. Povilas pabrėžia - kelkitės iš miego. Ką tai reiškia? Taip būna, kai dirbame, rūpinamės žemiškais dalykais, o nepakeliame akių į dangų.

Svarbiausia būti Dievo malonėje - negyventi sunkioje nuodėmėje. Negyvenkime šiukšlyne, kurį tik degina. Jei nuodėmėje būsime, tai netiksime į dangų.

Kristaus atėjimas bus toks staigus, kad nebus laukiama. "Bus kaip Nojaus laikais - žmonės valgys, gers ir tuoks." Šv. Povilas rašo: "Kai Viešpats nužengs iš dangaus: tuomet mirusieji kelsis, paskui mes, gyvi" (I. Tes. 4,16). Reiškia, nebus dar visi žmonės išmire.

Todėl yra ir trečioji advento prasmė - turime skubėti pakilti iš nuodėmių, sutvarkyti gyvenimą.

Jėzus Kristus - Dievo Sūnus, taip geras, kad įsteigė atgailos sakramentą. Sunaikinto paveikslo negalima atitaisyti, tuo tarpu Dievas per atgailą grąžina mūsų sielos grožį. Todėl advente labai svarbūs šv. Povilo žodžiai: "Nusimeskime tamsos darbus... elkimės padoriai, saugodamiesi apsirijimo, girtavimo, palaidumo, neskaistumo, nesantikos ir pavydo" (Rom. 13, 12-13).

ATGAILA

(II Advento sekmadieniui)

Šv. Jonas Krikštytojas rengė kelią Kristaus atėjimui. Žinoma, pirmiausia rengė sau kelią, o vėliau kitiems. Tas rengimas buvo per atgailą. Jis pirmiausia pats atgailavo. Išėjo į dykumą, kad rengtų savo širdį. Dykumoje pasninkavo - valgydavo tik skėrius, kurių kartumą numalšindavo laukinių bičių medumi. Sausros ir bado metais dar afrikiečiai valgė džiovintus skėrius. Tai pats neskaniausias valgis. Pas mus badmečiais valgydavo maišytą vikių su pelais duoną.

Šv. Jonas Krikštytojas dykumoje tikriausiai skaitė ir bibliją, gilinosi į Mesijo atėjimą. Tai teikdavo jam džiaugsmo - Mesijas ateis.

Dykumoje didelė tylą. Tik žvėrys iš alkio suriaumodavo. Tyla irgi priklauso prie atgailos. Kunigų Seminarijose per rekolekcijas būna tylą, kad daugiau susimąstytų ir artėtų prie Dievo.

Šv. Jonas Krikštytojas rodo pavyzdį, kad mes, ypač advente, daugiau pamąstytume, pažvelgtume į save. Jei yra klaidų, tai atgailautume ir ruošume širdį Kristui - priimtume šv. Komuniją.

Taip pat advente reikia penktadieniais pasninkauti. Labai gražus pasninkas, jei tą dalį skirtume vargšams.

Taip pat advente reikia susilaikyti nuo triukšmingų pasilinksminimų: balių, šokių. Kilnu pridėti - negerti alkoholinių gėrimų, nerūkyti. Bet tai daugiau išorinė atgaila. Tokią atgailą parodė Vyskupas M. Valančius. Visas jo gyvenimas buvo atgaila. Kada mokėsi, buvo pajuoktas kaip muziko vaikas. Būdamas žemaičių vyskupu, pradėjo skleisti neblaiviai Lietuvai blaivybę. Todėl sutiko dvarininkų pasipriešinimą. Blaivybė atėmė iš jų smukles, niekas nebepirkdavo svaiginančių gėrimų. Kada carinė rusų valdžia įsakė mokyklose net rusiškai melstis, jis parašė raštą, kad katalikai to nedarytų. Jam grėsė suėmimas ir Sibiras. Bet jis blaivybę ir Lietuvą daugiau mylėjo negu save. Pagaliau Vyskupas M. Valančius buvo ištremtas į Kauną policijos priežiūron. Tas vyskupas atgailavo už kitus.

Atgailauti reikia suaugusiems ir net vaikučiams. Ypač graži ir paveikli

vidinė atgaila.

Dvi sesutės - Janutė ir Cecilija - labai susipyko. Susipykusios nuėjo gulti, nes jau buvo vakaras. Cecilija niekaip negalėjo užmigti. Galop atsistojo, vėliau atsikėlė, nuėjo pas Janutę ir tarė: "Janute, atleisk man - nepykime!" Janutė irgi nemiegojo ir atsakė: "Aš irgi kalta, atleisk ir man." Taip abi susitaikė. Savęs nugalėjimas, pasukimas į gera yra gražiausia vidinė atgaila.

Menka būtų atgaila, jei ji neliestų mūsų vidaus. Jonas Krikštytojas ne tik pats atgailavo, bet ir skelbė atgailą visiems, net kariams. Jis kalbėjo: "Atsiverskite, nes prisiartino Dievo karalystė". Jis kitus ruošė Kristaus atėjimui. Todėl jis net krikštijo, kaip įvaizdžiu, būsimu Kristaus krikštu. Taip tėvai, broliai turi padėti vaikams, broliams, seserims, kad atgailautų - eitų išpažinties ir pasiruoštų Kristaus atėjimui šv. Komunijoje. Tuos, kas neatgailavo, Šv. Jonas net bardavo: "Kas jus pamokė bėgti nuo besiantinančios rūstybės." Reiškia, nedarant atgailos, gali susilaukti bausmės. Kartais tėtis ar kas kitas pabara, bet tik gera norėdamas. Tad reikia klausyti.

Šv. Jonas Krikštytojas buvo labai skaistus, negėrė alkoholio. Todėl apie jį Kristus pasakė: "Iš tikrųjų jums sakau, kad iš moterų gimusių nebuvo didesnio" (Mt. 11, 11).

Tuo pasakymu Kristus dar daugiau nusižemino. Juk jis didesnis gimęs iš motinos Švč. Marijos. Taip pat Švč. Marija didesnė už šventąjį Joną savo šventumu. Kristaus dorybės yra nepralenkiamos.

Atgaila nėra nuliūdimas, bet kelias į džiaugsmą, kelias prie Dievo, kelias į dangų.

ŠVČ. M. MARIJOS NEKALTAS PRASIDĖJIMAS

1849 metais popiežius Pijus Devintasis buvo ištremtas iš Romos. Ištėrime Gueto mieste kartą kalbėjosi su kardinolu Lambruschini. Vandenynas šturmavo. Taip pat Petro laivas buvo audrose. Kardinolas kalbėjo, kad gydyti žmoniją geriausiai padėtų paskelbtas Švč. M. Marijos Nekaltas Prasidėjimas. Popiežiaus akyse buvo ašaros - rūpestis dėl krikščionybės.

Po penkerių metų, 1854 metų gruodžio mėn. 8 dieną, tas pats popiežius, sugrįžęs iš tremties į Romą, dalyvaujant 54 kardinolams, 200 vyskupų ir 1600 kunigų bei didelei žmonių miniai, gaudžiant visų bažnyčių varpams paskelbė Švč. M. Marijos Nekalto Prasidėjimo tiesą.

Iš pradžių skelbiant popiežiui susidarė ašarų kamštis, bet greit prasiveržė nepaprasto galingumo balsas: "Švenčiausios Trejybės garbei, pagarbinimui Švč. Mergelės Marijos, Bažnyčios išaukštinimui Šv. Petro duota galia skelbiu, kad Marija nuo prasidėjimo buvo nekalta - laisva nuo gimtosios nuodėmės."

Koks buvo minių džiaugsmas, varpų gaudesys, giesmės Dievo garbei.

Tai buvo didelis įvykis. To įvykio prasmė yra šios dienos evangelijoje. Angelas apreiškė Švč. Marijai ir tarė: "Sveika, Marija, malonės pilnoji." Iš kur angelas žinojo, kad Marija malonės pilnoji? Bet angelai mato ir žmogaus vidų.

Kitados Kristus Petrui tarė: "Tu esi uola!" Tuo Petrui davė naują vardą. Taip Marijai buvo duotas naujas vardas - malonės pilnoji. Tai nereiškia, kad Marija buvo antžmogis, bet kad ji yra žmogus pilnatvėje. Be to, ji pripildyta dievybės.

Malonės pilnoji reiškia, kad ji yra be gimtosios nuodėmės ir jokios nepapildė.

Kaip gražus nekaltumas - nekaltumas minčių, žodžių ir elgsenos. Vienas nekaltumo atspalvis yra skaistumas. Tuo angelišku atspalviu labiausiai švytėjo Marija. Ji yra skaistybės Karalienė.

Jaunimas gražus, kol jis skaistus. Tada daugiau energijos turi, daugiau

gražių siekių.

Skaistybę puola nuo pirmųjų tėvų nuodėmės netvarkingi jausmai. Puola ir pats piktasis šėtonas. Tačiau juos nugalėjus, garbingiausias, tiesiog, dangiškas triumfas.

Visišką skaistumą turi išlaikyti kunigai, vienuolės, vienuoliai ir nevedęs jaunimas.

Bet angelas Marijai pasakė ne tik “pilna malonės”, bet ir “tu pagirta tarp moterų”. Marija iškėlė ne tik mergystės aureolę, bet ir motinos. Ji tapo Dievo sūnaus Motina.

Švč. Marija ne tik turi tą garbę, bet ji siekia ir mūsų garbės. Kada meldžiamės, visuomet ji padeda. Todėl ant Aušros Vartų Vilniuje yra užrašas “Motina gailestingumo”.

Marija nenusigręžia ir nuo nusidėjusio, todėl meldžiamės: “Nusidėjėlių Gynėja, užtark mus!”

Todėl tik mylėkime Švč. Mariją, ji neapleis. Šv. Stanislovas, užklaustas, ar jis myli dangiškąją Motiną, su ašaromis atsakė: “Kaip savo motinos nemylėsiu.”

Šv. Aelredi rašo: “Švč. Marija - gražiausia Sužieduotinė, kilniausia Motina, paprasčiausia tarnaitė. Kai ieškome sielos grožio, kreipkimės į Mariją kaip Sužieduotinę. Kada pritrūkstame meilės, kreipkimės kaip į gerąją Motiną. Kada nedrįstame kreiptis kaip į karalienę, kreipkimės kaip į tarnaitę... Lengviausia kreiptis į paprastą tarnaitę, o ji atlygina kaip karalienė.”

Marijos Nekaltas Prasidėjimas - žmonijos viltis. Šv. Safronijus sako: “Sudėtas Marijai visas dvasios turtingumas, visos dorybės, visas džiaugsmas. Jei per pirmąją moterį Ievą atėjo prakeikimas, tai per antrąją - Mariją - palaiminimas.” Tų palaiminimų ir prašome!

III. ADVENTO SEKMADIENIS

Šios dienos evangelijoje figūruoja šv. Jonas Krikštytojas ir pats Jėzus Kristus. Tarp jų yra didelis ryšys.

Šv. Jonas skelbė pagal Izaiją Kristui kelią: "Taisykite Viešpačiui kelią, ištiesinkite jam takus" (Mt. 3,3). Tuo tarpu Kristus buvo pats kelias. Šv. Jonas skelbė gyvenimą - atsiverskite, o Kristus buvo ir yra pats gyvenimas. Šv. Jonas rodė tiesą, o Kristus pats buvo tiesa. Juk Kristus kalbėjo: "Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas."

Šv. Jonas skelbė dykumoje atsivertimą, O Kristus tarp žmonių ir žmonėms. Šv. Jonas buvo paskutinis Senojo Testamento pranašas, o Kristus buvo pirmutinis, kuris atvėrė Naująjį Testamentą - naują erą.

Šv. Jonas skelbė narsiai, bardamas, Kristus skelbė švelniai, kiekvieną mylėdamas.

Šios dienos evangelija kalba, kaip Jonas, būdamas kalėjime, siuntė savo mokinius paklausti Kristaus, ar jis esąs tas, kuris turi ateiti, ar laukti kito. Čia mums nuostabu! Juk Jonas jau parodė Kristų žmonėms: "Šitas Dievo Avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmę" (Jn. 1,29).

Į tai galima atsakyti: Jonas žinojo, kad Kristus - Mesijas, bet jis norėjo, kad kiti tiesiogiai įtikėtų iš paties Kristaus. Matyt, kiti dar abejojo.

Jėzus, paklaustas, ar jis - Mesijas, atsakė: "Keliaukite ir pasakykite Jonui, ką čia girdite ir matote - aklieji mato, raišieji vaikščioja, raupsuotieji apvalomi, kurtieji girdi, mirusieji prikeliami" (Luk. 7,22).

Tuo pasakymu Kristus aiškiai pasako, kad jis - Dievo Sūnus. Tai buvo pasakymas penkių stebuklų, kurių joks žmonių mokslas negali pakartoti - padaryti. Tai įrodo, kad jis - Dievas.

Toliau evangelijoje Kristus pagiria Šv. Joną: "Ko išėjote į dykumą pažiūrėti? Ar vėjo linguojamos nendrės, ar švelniai apsilvilkusio žmogaus, ar pranašo? Tai sakau jums, ir kur kas daugiau, negu pranašo" (Luk. 7,25).

Tikrai šv. Jonas nebuvo linguojanti nendrė. Jis nežiūrėjo gražių drabužių - madų, o vilkėjo užsimetęs kupranugario kailį, kuris yra

šiurkštus. Jis turėjo didelės drąsos pasakyti pačiam karaliui, kad jam nevalia gyventi su brolio žmona. Tylėjo visi fariziejai, Rašto aiškintojai toleravo, o jis išdrįso. Kartais tiesą pasakyti labai sunku, bet nesakyti dar sunkiau.

Šv. Jonas Krikštytojas ir mums pavyzdys. Kartą sekmadienį motina tarė mergaitei: “Eik bažnyčion!” Mergaitė atsakė: “Jei draugė eis, ir aš eisiu.” Tuo tarpu berniukas atsakė: “Visi berniukai eina su kamuoliu žaisti, kaip aš vienas eisiu į bažnyčią?” Čia irgi reikia drąsos. Jei tu pirmas pradėsi, ir kiti tavo drąsa paseks.

Tarybiniais metais vienas kunigas nuėjo į valgyklą pietauti. Valgykloje buvo daug jaunimo. Kunigas prieš valgį persižegnojo. Visi su nuostaba pradėjo į jį žiūrėti, tiesiog nutilo. Visi išreiškė pagarbą už drąsą.

Tačiau net drąsą viršija meilė. Šv. Jonu mes žavimės, o sekti turime Kristumi.

Šv. Jonas pabarė patį karalių, jį įspėdamas. Tuo tarpu Kristus samarietės moters nebarė - neįspėjo. Ji turėjo - praleido kelis vyrus ir dabar gyveno su svetimu... Kristus jos nebarė, o tik liepė atvesti prie jo. Ta moteriškė, aišku, pakeitė gyvenimą. Meilė galingesnė už drąsą. Tačiau kaip reikalingas vanduo, taip dar labiau oras. Reikalinga drąsa, reikalinga ir meilė. Galima įspėti blogai gyvenantį, bet negalima jo niekinti. Kaip Kristus visus mylėjo, ir mes turime mylėti.

Šv. Jonas siuntė mokinius, kad visiškai jie įtikėtų, jog Jėzus - Dievo sūnus. Taip mums neužtenka, kad tikime, bet reikia padėti ir kitiems, kad jie tikėtų ir gyventų tiesoje.

IV. ADVENTO SEKMADIENIS

Adventas apima tris laikotarpius - Senąjį Testamentą, kurio atstovas yra šv. Jonas Krikštytojas, Kristaus gyvenimo žemėje laiką, kuris prasideda Jėzaus prisidėjimu ir baigiasi dangun žengimu, ir pagaliau krikščionybės laikotarpį.

Šv. Jonas Krikštytojas - paskutinis Senojo Testamento pranašas, kuris tiesiog parodė Dievo Sūnų - Mesiją. Šv. Jonas nekalbėjo, kad galąskite kalavijus, štai išvaduojuos Izraelio, o išvaduojuos iš nuodėmių - kuris naikina pasaulio nuodėmes: "Atsiverskite, nes prisiartino Dievo karalystė" (Mt. 3,2).

Šv. Jonas Krikštytojas buvo naujosios eros šaukllys. Advente ypatingai minima Švč. M. Marija. Juk ji buvo per Šventąją Dvasią Išganytojo Motina. Ji buvo nėščia, bet to didelio dalyko niekam neskelbė. Tai didelis nusižeminimas ir kartu atsargumas. Juk jei ji būtų skelbusi, kad ji laukianti gimstant Dievo Sūnaus, niekas būtų nesupratęs. Būtų pagalvoję, kad tai didžiausia piktžodystė ir ją akmenimis būtų užmušę.

Ji to nesakė net ir Juozapui, ir jis būtų be dangaus pranešimo nesupratęs.

Advente išryškėja ir šv. Juozapas. Jam apsireiškė angelas ir išaiškino padėtį, dėl kurios buvo nusiminęs ir norėjo apleisti Švč. Mariją. Angelas kalbėjo: "Juozapai, Dovydo sūnau, nebijok parsivesti į namus savo žmonos Marijos, nes jos vaisius iš Šventosios Dvasios. Ji pagimdys Sūnų, kuriam duosi vardą Jėzus, nes jis išgelbės savo tautą iš nuodėmių" (Mt 1,20).

Ir Juozapui buvo pabrėžta, kad Jėzus - Gelbėtojas iš nuodėmių.

Į adventą įeina ir krikščionybė. Ji prasidėjo Šventosios Dvasios atsiuntimu. Šv. Petras ją skelbė žydams, o šv. Povilas išvyko skelbti Kristų pagonims. Tas laikotarpis tebesitęsia ir dabar. Dar milijonai žmonių šalia krikščionių yra pagonys. Dar jiems negimė Kūdikis Jėzus, kurį minime šv. Kalėdose. Šis paskutinis sekmadienis prieš Kristaus užgimimą yra šv. Kalėdų preliudija. Kalėdose užgimė Dievo Sūnus. Ar gali būti kas brangesnio? Kiekvienas vaikas brangus, o Kūdikėlis Jėzus

brangiausias. Todėl mylimos Kalėdų šventės.

Viena eskimų šeima - tėvas, motina ir vaikas - kėlėsi valtele per patvinusią upę. Vidury upės valtelė pradėjo skęsti. Vyras buvo bešokas į vandenį, kad išliktų gyvi motina ir kūdikis. Bet žmona jį sulaikė ir tarė: "Palauk! Aš nemoku medžioti nei žvejoti, nei nuo lokio gintis. Tu lik su vaiku gyvas ir neužmiršk jo." Ji greit šoko į vandens bangas, aišku, prigrėrė. Tie liko gyvi. Kokia didelė meilė šeimai. Bet didžiausia meilė vaikui. Jo nemetė į vandenį, o patys aukojosi. Tad kiekvienas vaikas brangus, ir dėl jo galima aukotis. Vaiko brangenybę parodė pats Dievas, nes juo gimė.

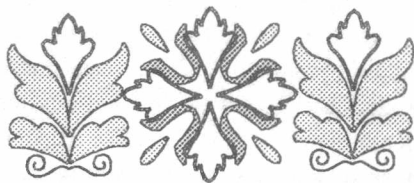
Mes nematėme Jėzaus, bet mus šv. Bažnyčia, kaip angelas Juozapą, moko Kristaus žodžių, kad jis yra švč. Sakramente - šv. Komunijoje.

Koks džiaugsmas buvo šv. Juozapui, kai sužinojo tą žinią. Ir mums didelis džiaugsmas sulaukti šv. Kalėdų - Kristaus užgimimo - ir jį priimti šv. Komunijoje.

Vaidučiai, per šv. Kalėdas ateikite užgimusio savo broliuko - Dievo sūnaus pasveikinti.

Kas nesusėję, ateikite išpažinties. Nekaltas susitikimas su Jėzumi mums yra palaimingas.

"Kas įžengs į Viešpaties būstą, Viešpats šitokį laimins, Gelbėtojas Dievas atlygins" (Ps. 23,5).

KRISTAUS GIMIMAS

(ŠV. KALĖDOS)

Kada Kristus gimė, buvo pirmosios šv. Kalėdos. Kristus, būdamas Dievas, tapo mūsų draugu. Tai didelis žmogaus išaukštinimas. Dievas iškėlė žmogų į aukštybes, o pats nusizemino.

Dievas pasigailėjo žmonijos. Tūkstančius metų žmonija klaidžiojo tikėjimo tamsybėse. Ji garbino gamtą: saulę, mėnulį, gyvulius, augmeniją, o užmiršo garbinti patį gamtos Tvėrėją. Taip pat labai puolusi buvo žmonijos dora.

Dievo Sūnus gimdamas žmogumi panoro išvesti žmoniją iš tos tamsos. Nuliūdusi pagonybė ėjo prie savo galo. Rašytojas II. Senkevičius gražiai pavaizduoja pagonybę "Antonijaus mirtyje". Patricijus Antonijus nusivylęs nusizudo. Jis atsigulė tarp gėlių ir tariamai poetiška mirtimi nusizudė. Bet savižudybė tos pat vertės - ar nusizudai gėlėse, ar kilpoje. Romos imperija turėjo gabių rašytojų, bet ir su jais ėjo prie mirties.

Kada pagonybė buvo arti pražūties, tada Dievo Sūnus atėjo į žemę.

Europa pirmoji sužydėjo krikščionybėje. Ji pasidarė gyvastinga. Europa davė daug herojų - šventųjų. Tačiau 18-19 amžiuje pasuko atgal - pradėjo atgaivinti pagonišką gyvenimą.

Pradėjo nutolti ne tik nuo Kristaus, bet bendrai nuo Dievo. Feuerbachas rašė, kad Dievas tėra svajonių reiškiny - jo nėra. Heinė pradėjo rašyti eiles Dievo pakasynom. Nitsche jau laidojo Dievą. Dėl to Vokietijoje kilo nacionalsocializmas su Hitleriu priešakyje.

Rusija irgi sekė tuo. Jos pozityvizmas brandino komunizmą. Leninas ir Stalinas iškėlė ateizmo vėliavą. Su kūju pasiryžo užmušti krikščionį. Vėliau mokslo vardu norėjo išnaikinti tikėjimą.

W. Goete gražiai Šviečiamąjį amžių pavaizdavo Fausto asmeniu. Faustas Mefistofelio įtakoje tikėjo mokslu, bet senatvėje nusivylė. Tada paėmė nuodų taurę nusizudyti. Tuo momentu išgirdo Velykų varpų skambesį ir nuleido taurę - nenusizudė. Bedievybė veda į nusizudymą,

Kristus atėjo, kad duotų gyvenimą. Kristus atnešė ne tamsą, o šviesą, ne nuliūdimą, o džiaugsmą. Todėl užgimus Kristui angelai giedojo džiaugsmo himną. Piemenėliams apskelbė: “Štai aš skelbiu jums didį džiaugsmą, kuris bus visai tautai. Šiandie Dovydo mieste gimė Išganytojas” (Lk. 2,10). Tas duotas džiaugsmas ir mums. Vienas misijonierius pasakojo apie vieną mažą parapiją Pietų Indijoje. Prieš Kalėdas kai kurie tikintieji kalbėjo klebonui: “Įsigykime Betliejų”. Kunigas sakė, kad neturi pinigų. Tada jie sakė, kad sudės tam pinigų. Tikrai įsigijo Betliejų su gražiomis figūromis. Per Kalėdas susirinko daug žmonių, o ypač vaikų. Po pamaldų kunigas išvažiavo į kitą misiją stotį laikyti pamaldų. Atvykęs nuėjo į bažnyčią ir nustebo. Nė vienos Betliejaus figūros nebuvo. Jam pasakė, kad vienas berniukas išsinešė angelą, kitas žvaigždę, trečias ir Kūdikelį Jėzų. Mergaitės paėmė Švč. Marijos statulėlę, kitos - papuošalus. Kunigas pagalvojo - jie nupirko, jie ir išsinešė. Bet jie išsinešė ilgiau pasidžiaugti Betliejaus statulomis. Greit jie viską sugrąžino į bažnyčią, iš kurios paėmė.

Kitais metais daug iškilingiau praėjo Kalėdos. Vaikai padarė procesiją. Vienas berniukas nešė aukštai iškėlęs Kūdikelį Jėzų, kiti nešė Marijos, Juozapo bei angelų statulėles. Toje procesijoje visi vaikai giedojo džiaugsmo giesmes - Gimė Jėzus.

Kaip realiai išgyveno šv. Kalėdas. Bet svarbiausia, kad mūsų širdys džiaugtųsi. A. Selezius yra pasakęs: “Jei ir tūkstantį kartų Jėzus gimtų Betliejuje, bet negimtų tavo širdyje, tu pražūtum”.

ŠV. STEPONAS

Šv. Kalėdos - Kūdikėlio Jėzaus užgimimas. Tai švelnumo šventė. Jei kiekvienas kūdikis švelnus, tai koks dieviškojo Kūdikio švelnumas!

Bet štai antrąją Kalėdų dieną Bažnyčia įjungia grubumą, žiaurumą - žmogžudystę. Kodėl taip?

Vyskupas P. Bučys taip paaiškina: "Dailininkai, nukalę iš aukso brangenybę, dar prisagsto brangakmenių. Taip Kalėdų šventė papuošta Kristaus ištikimybės deimantu - šv. Stepono švente".

Kas gi buvo šv. Steponas? Nėra žinoma, kas buvo jo tėvai. Jis buvo jaunas, baigęs garsiąją Gamalielio aukštąją mokyklą. Jis buvo dešimt metų jaunesnis už Kristų. Vadinasi, turėjo apie 23 metus. Jis buvo ne tik įtikėjęs Kristų, bet ir pamilęs jį.

Buvo įšvęstas diakono pareigoms. Tuo laiku diakonai rūpinosi šalpos reikalais. Rūpinosi našlaičiais ir beglobėmis našlėmis.

Šv. Steponas, nežiūrint to, kad baigęs aukštąjį mokslą, nusileido į žemumas - rūpinosi vargšais.

Nežiūrint to, skelbė Kristaus mokslą su jaunatvišku entuziazmu. Skleidė šviesą tamsoje.

Kaip mokytas vyras buvo pakviestas į Aukščiausiojo Sinedrijono Tarybą. Tenai buvo svarstomi svarbiausieji dalykai, aišku, ir apie Kristaus paliktą bendruomenę. Įvyko disputai. Šv. Steponas taip įdėmiai ir karštai aiškino Kristaus mokslą kaip teigiamą - didinantį gėrį, kad niekas negalėjo prieš jo tvirtinimus atsilaikyti. Tuos, kurie nekentė naujojo Kristaus mokslo, tiesiog siutino. Negalėdami atsilaikyti prieš šv. Stepono įrodymus, jie, fariziejai, pavartojo prievartos argumentą. Prievarta ištempė jį iš susirinkimo į užmiestį ir pradėjo mušti akmenimis. Taip šv. Steponas ir buvo brutaliai užmuštas.

Šv. Steponas neatsisakė Kristaus mokslo ir meilės pačioje sunkiausioje situacijoje. Jis gyveno ir mirė už Kristų - už tiesą. Jis rūpinosi vargšais ne tik gyvendamas, bet ir mirdamas rūpinosi nelaimingaisiais. Budeliai irgi nelaimingi. Jis meldėsi: "Viešpatie, neiškaityk jiems tos nuodėmės" (Apd. 7,60).

Šv. Steponas buvo ne tik Kristaus sekėjas, bet ir paveikslas. Jis sekė ir vykdė Kristaus ant kryžiaus ištartus žodžius: “Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino ką daro” (Lk. 23,34).

Skaudžiausi yra brutalūs priešai - jie labai užkietėję. Tik malda už priešus juos gali pajudinti. Skriaudžiamojo malda pati paveikliausia. Ji labai sunki, bet suminkština ir kietčiausias širdis. Tą mes matome iš Šv. Povilo gyvenimo. Jis, dar būdamas Paulius, pritarė Šv. Stepono užmušimui, bet ta atleidimo malda taip paveikė, kad pats priešas tapo mokiniu ir apaštalu.

Didelis kilnumas melstis už priešus. Apie Steponą rašoma: “Visi matė jo veidą, spindintį kaip angelo veidą” (Apd. 6,13).

Šv. Steponas ypač tikėjimo persekiojimo metu - paskatinantis pavyzdys. Viena mergaitė tarybiniais metais bendrabutyje eidama gulti žegnodavosi. Jos draugės mušdavo per rankas, bet ji nesiliovė to daryti. Ir šiandieną kiek daug gali pasiekti jaunuoliai. Traktoristas, išardamas veltui vargšei našlei daržą, paseka šv. Steponu, kuris buvo labdaros apaštalas. Kartą dalyvavau žmogaus laidotuvėse, kuris daug medalių turėjo, bet nėjo į bažnyčią. Visos kalbos apie jį dvelkė vėsumu. Tos kalbos buvo tauškalai, o medaliai lyg šukės. Jo medaliai ne dėl gailestingumo buvo duoti, o dėl žiaurumo. Daugiausia moterys yra gailestingesnės. Bet viena marti skundėsi: “Ką aš darau, viskas negerai uošvienei. Vis man prikiša: turbūt augai miške, kad nieko nemoki”. Visiems mums šv. Steponas - gražiausias pavyzdys. Jis meldžiasi už priešus.

ŠVENTOJI ŠEIMA

Šventoji Šeima išreiškia laimingą šeimą. Gal esame matę Šventosios Šeimos paveikslą. Ten pavaizduotas Juozapas prie varstoto, Švč. Marija neša vandens ąsotį, o vaikelis Jėzus padeda Juozapui. Atrodo graži idilija.

Panašios šeimos buvo pas mus prieš karą. Motina audžia, tėvas klumpę daro, o vaikai skiedras renka. Arba motina prie ratelio vaiką skaityti moko. Šiandieną tai atrodo idiliškai.

Šiandieną labai pasikeitusi šeima. Ją pavaizduoja W. Sohm: “Rytą tėvas valgo ir nieko nekalba. Vaikai nenori eiti į mokyklą, nes pamokų nesimokė. Pavalgęs vyras sėdo į mašiną ir nuvažiavo į darbą. Atvykęs peržiūrėjo laikraščius, pavalgė ir sėdo prie televizoriaus. Su juo žiūri ir vaikai. Taip ligi vakaro. Po to nebėra kada pasimelsti, eina gulti. Sekmadienį vyras eina į medžioklę arba meškerioti - užimtas. Motina primena vaikams, kad eitų į bažnyčią. Bet jie eina į čiuožyklą, o vienas atrėžė motinai - “neisiu”. Tai moderniškų papročių šeima. Bet ji nepatvari. Po tylos būna audra. Būna išsiskyrimas, o vaikai išeina savais keliais.”

Iš tikrųjų katalikiškoje šeimoje turi būti sutarimas. Pirmaisiais krikščionybės laikais visi krikščionys susirinkdavo ir būdavo vienos širdies. “Jie ištvermingai kasdien rinkdavosi (...) ir su džiugia, tauria širdimi vaišindavosi” (Pal. Apd. 2,46).

Tai kaip turi būti bendrumas ir džiaugsmas savo šeimoje. Geroje šeimoje visi valgydami šneka, taip atpalaiduoja įtemptus nervus.

Šv. Juozapas buvo didelio skaistumo, o Švč. Marija skaisčiausia. Todėl vaikų akivaizdoje tėvai turi būti labai skaistūs, net vengti to, kas jiems leidžiama.

Bendra vakarinė šeimos malda jungia į meilę taip Dievo, taip tarpusavio. Tokios šeimos neiširs, jos patiria daug laimės.

Australijos dainininkė Kotryna Smuts susituokė su vienu jūros kapitonu... Pagyveno dvejus metus. Paskui laivas nuskendo jūroje su visu ekipažu. Buvo paskelbta, kad visi paskendo. Kapitono žmona nešiojo visus metus gedulą. Vėliau išėjo į teatrą ir pagarsėjo savo

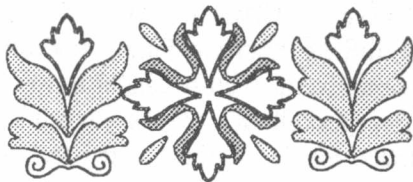
dainomis. Vis tik negalėjo užmiršti savo vyro - antrą kartą ištekęjo. Po šešiolikos metų rytą nustebo - prie savo namų slenksčio rado vyro lavoną. Pasirodė, kad per laivo katastrofą jis išsigelbėjo, bet liko luošas. Jis visą laiką nesirodė žmonai, nes nenorėjo pakenkti žmonos reputacijai. Kai jo sveikata labai nusilpo, jis troško dar kartą pamatyti savo žmoną. Šiap taip atėjo prie namų durų ir mirė.

Tai parodo, kokia gili vyro ir žmonos meilė. Šv. Povilas rašo: "Moterys, būkite palankios savo vyrams, vyrai, mylėkite savo žmonas ir nebūkite joms šiurkštūs."

Taip pat šv. Raštas kalba apie vaikelį Jėzų: "Jis buvo jiems klusnus" (Lk. 2,51a). Tas klusnumas reikalingas visiems vaikams. Kas klauso tėvų, tas klauso ir Dievo. Juk Dievo įsakymas yra "Gerbk savo tėvą ir motiną". Reikia klausyti ir vyresniųjų mokytojų, senelių.

Šv. Raštas rašo apie Samuelį: Vaikelis Samuelis miegojo šventykloje. Jis išgirdo jį šaukiant "Samueli, Samueli". Jis atsakė - štai aš! Jis nuėjo pas Helį. Helis liepė eiti gulti. Bet Samuelis vėl išgirsta šaukiant vardu. Kai trečią kartą sušuko jam, "Samueli, Samueli", jis tarė: "Viešpatie, kalbėk, klauso tavo tarnas." Taip pat, kai angelas Švč. Mariją pasveikino ir kalbėjo, kad ji parinkta būti Dievo Motina, ji atsakė: "Štai aš, Viešpaties tarnaitė".

Kai mums sako tėvas, motina ar vyresnysis, mes irgi turime atsakyti - štai aš. Klusnumas yra viena gražiausių dorybių. Susiklausymas yra šeimos pagrindas.

NAUJIEJI METAI

Tepalaimina ir tesaugo tave Viešpats! Tešviečia tau Viešpats savo veidu... Teatgręš Viešpats savo veidą į tave, ir suteiks tau gerovę (Lk. 6,75). Tai Naujųjų Metų devizas.

Bažnyčia Naujuose Metuose pirmiausia garbina Švč. Mariją, Dievo Motiną. Tai labai teisinga. Eikime į Naujus Metus Švč. M. Marijos vardu. Mes esame labai silpni, asmeniškame gyvenime turime daug bėdų. Tų bėdų yra šeimose ir mūsų tėvynėje. Mes patys nepajėgsime išeiti iš tų sunkumų ir nuodėmių bei blogų papročių. Mums reikalinga pagalba. Didžiausią pagalbą teikia motina. Gera motina nenuleidžia rankų nepadėjusi. Ji nežiūri savo sveikatos, savo jėgų. Ji visuomet vaikų pusėje. Jos meilė didelė.

Mūsų visų motina yra Švč. Marija. Jos meilė neturi ribų. Todėl eidami į Naujus Metus tegalime kalbėti: "Tavo apgynimo šaukiamės."

Bet ar gali Švč. Marija padėti, jei mes patys nesikeliamo iš blogybių. Mes vis daugiau brendame į girtavimą, neapykantą, neskaistumus, garbės troškimą.

Argi Švč. Marija sutiks padėti? Gal pasakytų su viena netekusi kantrybės Motina savo sūnui vagiui, palaidūnui: "Eik iš mano akių, kad aš tavęs nematyčiau." To Švč. Marija niekuomet nepasakys. Ji per daug mus myli. Tik į ją melskimės.

Rašytojas H. Senkevičius rašė apie vieną mūšį. Generolas Miuleris buvo apsupęs Jasney Gori tvirtovę. Bet nors daug atakų buvo, neįstengė jos paimti. Išdavikas Vžešcezevičius kalbėjo generolui: "Dar pulk tvirtovę, jie neatsilaikys. Juk jų kariai neturi jokios doros nei tikėjimo." Tačiau pagal H. Senkevičių, nors buvo kariai nedori, o meldėsi prie Švč. Marijos ir pasivedė jos globai. Todėl pilis nebuvo paimta - gynėjų nenugalėjo. Žinoma, stengėsi būti doresni ir pasitikėti Dievo Motinos pagalba.

Taip mes eidami į Naujus Metus turėkime gražų ryžtą - būkime blaivesni, susitaikykime savo šeimose, pamilkime bažnyčią. Tada tikrai Švč. M. Marija padės išspręsti mūsų ir mūsų tautos reikalus.

Žinoma, Švč. Marija nėra Dievas, bet ji turi ant rankų Kūdikelį - Dievo Sūnų. Jėzus taip myli savo Motiną, kad niekuomet neatsakys jos prašymų - užtarimo.

Per Švč. M. Marijos prašymą įvyksta net stebuklai. Žinome, kas įvyko Galilėjos Kanoje per vestuves.

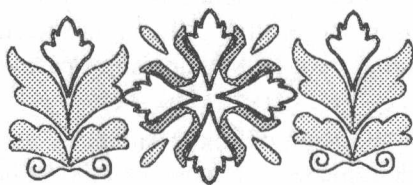
Mes jaučiame irgi stebuklus. Kas galėjo prieš dešimt metų eiti į mokyklą ir tikybą dėstyti.

Švč. Marija pavojuje nešė Kūdikelį Jėzų į Egipto žemę. Švč. Marija, pradingus dvylikos metų vaikeliui, ieškojo, kol surado. Evangelijoje parašyta: "Visus įvykius ji slėpė savo širdyje" (Lk. 2,51).

Taip mes Naujųjų Metų pradžioje dėkimės tuos dalykus į širdis.

Svarbu nenusigręžti nuo Viešpaties veido - neiti atgal. Visur tegu žydi giesmės žodžiai: "Dieve, arčiau tavęs!"

Mes neturime bijoti vargų, rūpesčių, bet svarbu juos išgyventi. Tada mes tapsime dar vertingesni. "Tebūna mums Dievas maloningas, telaimina mus, giedriu veidu težvelgia" (Ps. 2,3).

KRISTAUS APSIREIŠKIMAS

(Trys Karaliai)

Kristaus Apsireiškimas pas mus yra Trijų Karalių šventė.

Rytų Europoje tą dieną mini tris Kristaus įvykius - Tris Karalius, Jėzaus Krikštą ir pirmąjį stebuklą Galilėjos Kanoje. Visi tie įvykiai rišasi ir išreiškia Jėzaus, kaip Dievo Sūnaus, apsireiškimą.

Kristaus laiku žydai buvo susiskaldę religiniu atžvilgiu. Didžioji dalis - fariziejai - akiai laikėsi Mozės potvarkių. Jie žiūrėjo įstatymo smulkmenų, o ne pačios esmės. Jų ritualai užgožė svarbiausią meilės ir gailestingumo įstatymą. Jie daug meldėsi, pasninkavo, o neatjautė vargšų bei nusidėjėlių.

Antroji grupė žydų buvo sadukėjai. Jie tikėjimą spaudė į pasaulio rūmus. Pagal kard. J. Racingerį: "Jų tikėjimas nebetarnavo kaip raugas pasauliui, bet buvo pats paverčiamas pasauliu."

Trečioji žydų dalis buvo Kumrano sekta. Jos žmonės, atvirkščiai, šalinosi nuo pasaulio. Manoma, kad jų įtakoje buvo šv. Jonas Krikštytojas. Kristus pirmiausia apsireiškė žydams. Užgimus Jėzui angelas jau piemenėliams pasakė, kad gimė Mesijas. Per Jėzaus Krikštą pats Dievas pasakė: "Štai yra mano Sūnus, kuriuo gėriuosi" (Mt. 3,17). Kristus apsireiškė ir stabmeldžių pasauliui. Pagonys išvydo naują žvaigždę. Jų išminčiai - karaliai ėjo užgimusio pagarbinti. Tik klausimas, iš kur išminčiai galėjo žinoti, kad pasirodžius naujai žvaigždei gims pasaulio Gelbėtojas? Bet turime atsiminti, kad žydai buvo Babilonijos nelaisvėje. Iš žydų sužinojo ir babiloniečiai.

Kristus visiems apsireiškė, kaip rašo psalmėse: "Pinkles sutraukė, kad būtų išvaduoti."

Todėl atėjo pagarbinti trys išminčiai, kaip pagonių atstovai.

Kristus apsireiškė visiems laikams. Tuo ir mums apsireiškė. Dar šiandieną didelė žmonijos dalis stabmeldiška. Nors civilizacija išaugo, bet dar daug nepriėmę Kristaus mokslo. Jie skendėja prietaruose, burtuose. Vienu žodžiu - tamsybėse.

Gydytojas Albertas Svhwetzer, būdamas misijų krašte, buvo

pašauktas pas vieną stabmeldį. Ligonis sirgo epidemine liga. Gydytojas pamatė, kad jau pavėluota ir ligonis neišgis. Be to, nukreipė jis dėmesį į vieną pririštą berniuką. Berniukas verkė. Gydytojas pasiteiravo vertėjo, ką tai reiškia. Vertėjas atsakė, jog burtininkas išbūręs, kad ligos priežastis - tas berniukas, nes jis sąryšyje su piktąja dvasia. Jei ligonis mirtų, berniuką užmuš. Gydytojas norėjo gelbėti, bet stabmeldžiai pasigrobė vaiką išplaukė.

Šiandieną dar daug kur pagonybė klesti. Civilizuota pagonybė net mus pasiekia. Tik prisiminkime laikraščiuose tebeskelbiant horoskopą.

Skelbiami ne Kristaus metai, bet liūto, beždžionės, drakono, šunies metai.

Kristaus apsireiškimas labai svarbus. Jis tamsybėse teikia šviesą, baimėje - ramybę, nuliūdimuose - džiaugsmą.

Kristaus apsireiškimas saugo ir nuo bedievybės.

Trys karaliai suklupo prieš Kristų. Reiškia, meldėsi, garbino. Ir mes šiandien klaupiamės maldoje. Pasimelskime už tuos, kurie dar nepažįsta Kristaus. Mes negalime nuvykti į misijų kraštus, bet malda peržengia valstybių ribas, jai nereikia vizų. Kada meldžiamės už kitus, ir mums Dievas padeda. Šv. Jonas Wianney sako, kad malda apšviečia, malda pasaldina vargus, maldoje jungiamės su Dievu. Su Dievu viską galime pasiekti.

“Mes matėme užtekant jo žvaigždę ir atvykome jo pagarbinti” (Mt. 2,2). To šiandien mes ir atvykome!

JĖZAUS KRIKŠTAS

Šioje evangelijoje matome Šv. Joną Krikštytoją ir Kristų.

Jonas palei Jordano upę liepia atgailauti: “Atsiverskite, nes prisiartino dangaus karalystė” (Mt. 3,2). Žydų tauta jautė atgailos reikalą ir ėjo prie jo, ir jis krikštijo atgailos krikštu. Tačiau Jono krikštas tik buvo parengiamasis Kristaus įsteigtam krikštui. Tą kalbėjo pats Jonas, lygindamas savo ir Kristaus krikštą: “Aš krikštiju vandeniu... Jisai krikštys Šventąja Dvasia ir ugnimi” (Mt. 3,11). Todėl Kristui paprašius pakrikštyti, Jonas kalbėjo: “Aš turėčiau būti tavo pakrikštytas, o tu ateini pas mane” (Mt. 3,14).

Vis tik Jonas sutiko Jėzų krikštyti. Kristaus reikia klausyti.

Kada Jonas pakrikštijo Kristų, atsivėrė dangus, nužengė Šventoji Dvasia ir pasigirdo iš dangaus Dievo balsas: “Šitas yra mylimas mano Sūnus, kuriuo gėriuosi” (Mt. 3,17).

Žydai visą laiką tikėjo vieną Dievą - Jahvę. Iki Kristaus nebuvo aiškiai apreiškta, kad Dievas yra trijuose Asmenyse. Galbūt neapreiškė tos paslapties, nes buvo pavojus sutapatinti su pagonių tikėjimais į daug dievų. Matyti, jau pribrendo laikas, ir Dievas apreiškė aiškiai, tiesiog juntamu būdu - matomu, girdimu - Švč. Trejybės paslaptį, kad Dievas yra vienas prigimtyje, bet trijuose Asmenyse.

Taigi per Jėzaus krikštą apreiškta, kad jis yra Dievo Sūnus, antrasis Švč. Trejybės Asmuo.

Jėzaus krikštas yra paveikslas mūsų krikšto, kuris yra sakramentas. Per krikštą mes gauname pašvenčiamąją malonę. Tai didžioji Šv. Dvasios nuolatinė dovana. Ją gali prarasti tik per sunkią nuodėmę.

Kristui nebuvo reikalingas krikštas. Jis tik parodė, kas yra krikštas ir kad mes turime būti pakrikštyti.

Jonas Krikštytojas kalbėjo, kad Kristaus krikštas yra Šventosios Dvasios ir ugnies krikštas. Jis turi ugnies galią. Sen. Testamente ugnį vaizdavo kaip valomąją priemonę. Tikrai Kristaus įsteigtasis Krikštas mus apvalo kaip ugnis nuo gimtosios nuodėmės ir nuo kitų nuodėmių

ir bausmių, jei jų turėtume. Tačiau, jei krikštytųsi suaugęs žmogus, reikia gailėtis už nuodėmes. Šv. Petras Sekminėse tarė žmonėms: "Atsiverskite (gailėkitės) ir kiekvienas tepasikrikštija vardan Jėzaus Kristaus, tada gausite Šv. Dvasios dovaną" (Apd. 2,38). Pabrėžta - kiekvienas. Kiekvienam reikalingas krikštas.

Kaip nusakyta pranašo Izaijo, po krikšto Jėzus ėjo vykdyti savo programas: "Aš, Viešpats, pašaukiau tave teisybėje, paėmiau tave už rankos ir sergėjau tave. Aš pastačiau tave tautos sandorai, pagonims šviesą, kad atvertum aklujų akis, išvestum iš kalėjimo tamsybių" (Iz. 42,6). (Ark. J. Svirecko vertimas).

Po krikšto sekė dideli darbai. Krikštas - svarbus dalykas. Jis teikia didelį džiaugsmą.

Gražioje Italijos vietoje, palei Alpių kalnus, gyveno gera Signorelli šeima. Ji turėjo, berods, tris savo vaikučius. Tačiau priėmė į savo šeimą dar vieną našlaitę, ne italę, o indę. Ją įdukrino ir padarė lygią su kitais savo vaikais. Signorelli po to kalbėjo: "Ta indusė labai praturtino mano šeimą. Mums visiems suteikė džiaugsmą"... Taip per šventą Krikštą esame paties Dievo įsūnyti į jo vaikus. Mes įgauname visas teisės paveldėti dangaus linksmybę. Pakrikštytojas praturtina žemę ir dangų. Tuo jis suteikia visiems džiaugsmą. Bet po Krikšto Kristus ėjo vykdyti savo programas. Mes per krikštą irgi gauname programą - tikėti, mylėti. Mes turime save tobulinti ir iš meilės kitus tobulinti. Jėzus ėjo atverti kitiems akių. Mes atverkime kitiems tikėjimo akis. Taip pat išlaisvinti iš nuodėmių. Jei visi vykdytumėm tą programą, sušvytėtų mūsų žemė. Krikštas yra didžioji Dievo geradarybė, už kurią visuomet turime dėkoti. "Jūs, Dievo Sūnūs, šlovinkite Viešpatį, šlovinkite jo didingą vardą, garbinkite jį iškilmingai" (Ps. 28,1-2).

II. EILINIS SEKMADIENIS

Vienas mokinys pirmą kartą atvyko į mokyklą. Mokytojas jį pristatė visai klasei sakydamas: “Tai naujas jūsų draugas..., gerbkite jį, o jis jus.”

Mokiniai žvelgė vieni per kitų galvas, kaip jis atrodė, kaip apsivilkęs. Daugelis galvojo, kaip ar jis geras krepšinio žaidėjas? Tuo tarpu naujasis mokinys jautėsi kaip sugautas ir atsisėdo į jam nurodytą vietą.

Kartais įstaigos viršininkas pristato naują darbuotoją. Visi žvelgia, kaip jis atrodo, ar jis sąžiningas, ar draugiškas.

Matome per televiziją, kaip prezidentas pristato naują premjerą, paaiškina jo gerąsias savybes. Premjeras pristato sudaryto kabineto ministrus. Paaiškina, kad yra sunkumų, bet jie įgudę ir juos nugalės.

Šiandieną evangelijoje Šv. Jonas Krikštytojas pristato patį Dievo Sūnų Jėzų Kristų visuomenei. Pasako, kad jis nepaprastas, skiriasi iš visų žmonių: “Po manęs ateis šis vyras, anksčiau už mane buvęs, nes jis pirmesnis už mane” (Jon. 1,29). Jonas Krikštytojas vyresnis už Kristų amžiumi, o sako, kad Kristus anksčiau jo jau buvo.

Toliau Jonas kalbėjo: “Aš mačiau Dvasią, lyg balandį nusileidžiančią iš dangaus” (t. p.). Reiškia, Kristus su Šventąja Dvasia, su tiesos ir meilės Dvasia.

Dar Jonas Krikštytojas kalbėjo: “Štai Dievo Avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmes” (t. p.). Kas gali naikinti pasaulio nuodėmes, jei ne pats Dievas. Sunkiausia žmogaus našta yra nuodėmė, ją panaikinti - didžiausias džiaugsmas.

Pagaliau Jonas Krikštytojas aiškiai patvirtina: “Aš liudiju, kad šitas yra Dievo Sūnus.”

Šios dienos skaitinyje šv. Povilas pristato Kristų raštu korintiečiams. Tuo laiku Korintas buvo kultūros centras. Čia buvo labai paplitęs helenizmas. Čia buvo žinomi didieji filosofai Sokratas, Platonas ir kt. Šv. Povilas pristato Kristų, kuris ir filosofų mokytojas. Jis rašo: “Malonė ir ramybė jums nuo Dievo Tėvo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus.” Filosofija negali duoti malonės ir širdies ramybės.

Skelbti Kristų, pristatyti - tai skelbti išganyką. Tą daro ne vien šv. Povilas, bet ir sekėjai vyskupai, kunigai ir net pasauliečiai.

Karolis de Fauceli, grįžęs iš ekspedicijos po Afriką, pasakojo savo veiklos nuotykius. Viena nedidelė mergaitė pasiklausiusi jo didelių darbų tarė: "Bet kokia būtų garbė jums, jei būtum tiek padaręs Dievo garbei ir žmonių išganymui?" Tie mergaitės žodžiai sujaudino jo širdį. Po kiek laiko stojo į vienuolyną ir išvyko į Afrikos misijas. Ten už tikėjimą buvo nužudytas, bet paliko didelius krikščionybės vaisius. Taip ten pristatė Kristų.

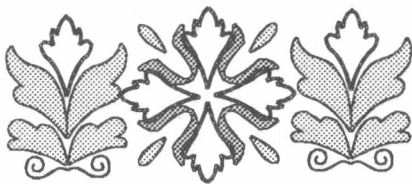
Daug galima padaryti ir ne misijų kraštuose. Viena medicinos sesuo alkoholikų ligoninėje taip paveikė vieną menininką, kad jis priėjo pirmos išpažinties ir šv. Komunijos ir nustojo girtauti. Po to nupiešė gražų Kristaus paveikslą ir dovanojo kunigui, kuris suteikė tuos sakramentus.

Pristatyti Kristų - pats brangiausias dalykas, tai reiškia - jam duoti laimę. Tai praregėti - gauti šviesą. "Tave padarysiu pagonims šviesa iki žemės pakraščių" (Pol. Iz. 49,6).

Kristus skelbė linksną naujieną, ji tokia ir yra. Ypač tėvai turi perduoti tą naujieną vaikučiams. Nereik reikalauti, kad kiti tą padarytų. Tai yra pirmoji jų pareiga, jų rūpestis.

Pirmasis pristatymas Kristui vyksta per šv. krikštą. Pakrikštytas nebesijaučia izoliuotas. Jis pilnateisis Bažnyčios narys.

Tik ką pakrikštytą vaiką motina pabučiuoja. Ji pabučiuoja patį dangų... Juk jis jau Dievo vaikas.

III. EILINIS SEKMADIENIS

(Apaštalų pašaukimas)

Kristus, eidamas į viešąjį darbą - evangelijos skelbimą, paliko Nazaretą, paliko savo Motiną ir giminaičius. Tai paliudijo didelę jo darbo reikšmę. Vėliau ir apaštalai tą padarė. Dabar katalikų kunigai turi taip elgtis - viską palikti dėl evangelizacijos.

Kristus pradėjo skelbti evangeliją, kur buvo reikalingiausia, kur silpniausias tikėjimas. Pradėjo skelbti evangeliją Zabulionio žemei ir Naftalio kraštui. Evangelija apie tas vietas kalba: "Tamsybėje tūnanti tauta... mirties šalis" (Pal. Mt. 4,16). Taip ir Kristaus sekėjai apaštalai eina, kur reikalingiausia, nors būtų didžiausias užkampis. Kartais išsimokslinę kunigai dirba tamsiausiuose kampeliuose.

Tačiau neįmanoma dirbti vienam neapbrėptuose plotuose. Todėl Kristus pasirinko apaštalus. Tačiau tie pašauktieji mažai patys žino, todėl pirmiausia juos reikėjo apmokyti. Toks apmokymas ir buvo pirmoji mokykla - pirmoji seminarija. Taip šiandieną jaunuoliai, pajutę pašaukimą, dar turi mokytis Kunigų Seminarijose. Ta dvasinė mokykla turi apimti visą žmogų - jo tikėjimą ir dorą.

Kristus pašaukė savo mokinius - paprastus žvejus. Paprastai žvejai drąsūs, užgrūdinti. Jie moka kovoti su audromis. Taip Kristaus apaštalai turi būti ištvermingi ir kovingi.

Kartais žvejojami žvejai nieko nesugauna, bet jie savo darbo nemeta. Taip dvasiškiams būna - atrodo, bevaisis darbas, bet dirbti reikia.

Kristus pasirinko mokinius - ne geriausius jaunuolius.

Kaip žinome, Petras jo tris kartus išsigynė. Jokūbas ir Jonas smarkaus temperamento - greit supyksta. Norėjo sudeginti kaimus, kur jų nepriėmė... Vienu žodžiu, apaštalų temperamentai buvo labai šakoti. Bet Kristus parinko stipraus charakterio žmones, nes darbas sunkus. Kristaus malonė galingesnė už temperamentą.

1775 metais Italijoje, Caimo mieste, buvo jubiliejinė procesija. Prie Kryžiaus iš šalių ėjo du jaunuoliai, nešdami degančias žvakes sidabrinėse

žvakidėse. Jų pavardės buvo Francesco Castigalioni ir Annibale Sermattei. Procesijoje jie susipyko ir viešai pradėjo muštis žvakidėmis. Nugalėtoju tapo Francesco. Žinoma, juos nuginklavo vyresnieji procesijos dalyviai ir nubaudė... Tai buvo didelis skandalas.

Bet Kristus juos abu pašaukė į kunigystę. Nugalėtasis Annibale 1825 metais buvo išrinktas popiežiumi. Tai Leonas Dvyliktasis... Tuo tarpu Francesco tapo kardinolu. Ir abu darbavosi Apaštaliname Soste. Vienas kitam daug padėdavo evangelizacijos darbe. Tvirti jų charakteriai padėjo tvarkyti sunkius Bažnyčios reikalus - jie neišsigando sunkumų.

Kai mirė Leonas Dvyliktasis, tas kardinolas buvo irgi išrinktas popiežiumi - tai Pijus Aštuntasis.

Kristus šaukia apaštalus, kurie tinka ypač tam laikui. Šv. temperamentingas Povilas, su užsidegimu persekiojęs krikščionis, pats tampa krikščioniu ir vienu žymiausių apaštalų.

Apaštalai darbuojasi ne dėl savęs, o dėl visų. Jie užmiršta save dėl kitų laimės. Jų negąsdina persekiojimai - jie eina tiesos keliu.

Taip buvo nužudyti vyskupas šv. Stanislovas, kunigas Maksimijinas Kolbė. Vilniuje nebijojo kentėjimų palaimintasis Ark. Jurgis Matulaitis.

Todėl Kristus žada apaštalams didelį atlyginimą. Kristus kalbėjo: "Aš jūsų nebevadinsiu tarnais. Tarnas nežino, ką daro šeimininkas, o vadinsiu jus savo draugais" (Jn. 15,15). Žmogui būti Kristaus draugu jau per daug...

Pašaukimas į apaštalus yra Dievo malonė, todėl jos negalima atmesti, bet reikia džiaugtis. Todėl Šv. Povilas pabrėžia, kad Dievo malonė jam nebuvo veltui.

Ta malonė dalinama ne tik kunigams, bet ir šeimų tėvams bei vienuoliams.

Todėl evangeliją skelbia tėvas ir motina. Jie - pirmieji apaštalai. Taip pat evangelijos skelbėjai, ypač katalikiškose mokyklose, mokytojai. Kiekviena šeima bei mokykla turėtų būti ir išganymo mokykla. Jos turi šviesti naujas, jaunas kartas. "Viešpats - mano šviesa... Labiausiai Viešpaties prašau, kad Viešpaties būste gyvenčiau... kad jo šventovę lankyčiau" (Ps. 26).

KRIKŠČIONIŲ VIENYBĖ

Katalikų Bažnyčia visą oktavą meldžiasi už krikščionių vienybę. Tuo norima išgydyti istorijoje padarytas žaizdas. Juk Šv. Povilas rašo: “Vienas yra Viešpats, vienas tikėjimas, vienas krikštas.” (Ef. 4,4). Todėl negalima skaldyti Bažnyčios.

Bet šiandieną dar atsiskyrę stačiatikiai, protestantai ir kt. Šv. Povilas toliau rašo: “Broliai, maldauju jus, kad visi vienaip sutartumėt ir pas jus nebūtų susiskaldymų, kad būtumėte vienos dvasios.” (I. Kor. 1,10). Todėl yra reikalas visoms bažnyčioms susivienyti. Bet kaip? Daugelis siūlo sinkretizmą. Tai reiškia, kad visas su skirtumais suvienyti į vieną bažnyčią. Tai būtų, bažnyčios sąjunga.

Iš tikrųjų reikia visiems prieiti prie tiesos. Klaidos negalima vienyti su tiesa.

Staćiatikiai artimiausi katalikams, bet jie atsiskyrę nuo popiežiaus. O Kristus tarė pirmajam popiežiui šv. Petriui: “Tu esi uola, ir ant tos uolos pastatysiu Bažnyčią, kurios ir pragaro vartai nenugalės.” (Mt. 16,18). Pragasar visais laikais stengėsi nugalėti Bažnyčią. Jei ji bus ant uolos, jos nenugalės.

Protestantai remiasi tik tikėjimu, sumažino sakramentus. Jiems šv. Mišios tik vakarienės atminimas. Reiškia per jų vakarienę nėra Kristaus kūno ir kraujo. Pas juos komunija - kaip pas mus kalėdaičiai. Tuo tarpu Kristus kalbėjo: “Iš tiesų sakau jums: jei nevalgysite Žmogaus Sūnaus kūno ir negersite jo kraujo, neturėsite savyje gyvybės. Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas turi amžinąjį gyvenimą.” (Jn. 6,53). Šv. Mišios nėra tik prisiminimas, o tikrovė. Todėl visi turime pirmiausia pripažinti tiesą. Sinkretizmo negali būti.

Protestantai yra padarę daug gražių tyrinėjimų Biblijos istorijos srityje. Bet šv. Raštą reikia imti visą. Ten slypi ir sakramentai. Stačiatikiai turi daug tiesos, kilnumo, bet reikia visą tiesą turėti.

Atrodo, susivienijimas sunkus, bet Dievui padedant, esant gerai valiai, galimas. Visus riša svarbiausias dalykas - visų išganymas. Reikia tik maldos ir meilės.

Kristus visus mylėjo: ir besiskiriančius tikėjime judėjus, ir samariečius. Taip meilėje reikia siekti vienybės.

Vis tik pagrindu tegali būti Katalikų Bažnyčia. Paimkime mokymąsi. Gali baigti mokyklą ir gauti atestatą. Tada gali stoti į aukštesnę mokyklą. Gali ir nebaigęs mokyklos neblogiau pats išmokti. Bet durys atviresnės, jei turi atestatą. Taip atviresnės durys į išganyką per Katalikų bažnyčią.

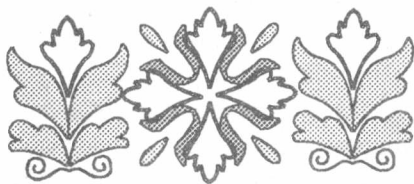
Kai kurios sektos Katalikų Bažnyčią vadina konservatyvia, pasenusia. Tačiau tiesa negali pasenti. “Visa darau nauja”, - tai šv. Rašto žodžiai. Šv. Dvasia lydi ir daro visuomet nauja.

Žinoma, gali būti blogų katalikų, o gerų stačiatikių, reformatų. Tačiau tai nemažina pačios Bažnyčios ir amžinosios tiesos vertės.

Visi turime melstis, kad būtume geri, melskimės ir už vienybę. Kristus aiškiai kalbėjo: “Kad visi būtų viena, kaip Tu, Tėve, esi manyje, o aš tavyje, kad ir jie mumyse būtų viena”(Jn. 17,21).

Gražiai kard. Ratzingeris rašo: “Iš senos daugiskaitos paradoksaliai prieiti prie vienaskaitos.”

Katalikų ir stačiatikių Bažnyčia parodė didelę meilę - nuėmė senosios daugiskaitos ekskomunikas. Reikia žvelgti ne tik į save, bet ir kitus. Kinų patarlė sako: “Kas žiūri į save, tas nešviečia.” Tuo reikalu reikia ir aukos, pagarbos kitam. Reikia tikėti Kristaus žodžiais: “Bus vienas Ganytojas ir viena kaimenė” (Jon. 10,16).

4. EILINIS SEKMADIENIS

(Palaiminimai)

Jei anksčiau buvo kalbama apie atsivertimą, tai šiandieną - į kopimą aukštyn. Kristaus pasakyti palaiminimai - tai naujas kelias į tobulumą. Jei Mozėi duoti įsakymai buvo apsauga nuo nuodėmės, tai palaiminimai - dorybių ieškojimas. Jei dešimt Dievo įsakymų saugo nuo nelaimių -) nuodėmių, tai palaiminimai veda į laimę.

Bet laimę sunku suvokti žmogaus sunkumuose. Rašytojs J. Lagemann norėjo parašyti artikulą apie laimę. Jis daug galvojo, ką rašyti. Netyčia paklausė savo vaiko, kas yra laimingas. Ką gi vaikas gali atsakyti? O vis tik taip atsakė: "Tėveli, aš žinau, kas nelaimingas, o kaip pažinti laimingą, nežinau." Rašytojas susimąstė ir vietoje laimės pradėjo rašyti apie nelaiminguosius.

Vis tik yra laimingų. Tai tie, kurie siekia Kristaus pasakytų palaiminimų. Tai kelrodžiai į dvasinę laimę ir į dangaus karalystę.

Aštuoni Kristaus paskelbti palaiminimai pasakyti pradžioje Kristaus veikimo. Tai pasakyta Kristaus visos veiklos programa. Jais remiasi visas Kristaus mokslas. Todėl tie palaiminimai skaitomi pradžioje metų, jie - ir mūsų programos pagrindas. Tie palaiminimai skaitomi ir bažnytinių metų pabaigoje per visų Šventųjų šventę. Tai jau išreiškia vainiką - jų išpildymą. Šventieji visa tai įvykdė.

Kristaus kalno palaiminimai prasideda žodžiais: "Palaiminti turintys vargdienio dvasią: jų yra dangaus karalystė." Tai padedamas tųjų palaiminimų pamatas. Jis moko nusigręžti nuo kūno ir sielos egoizmo. Tai pažvelgimas horizontan.

Mes iš praktikos gerai žinome, kad turtai: ar tai būtų pinigai, dvarai, ar būtų išsimokslinimas ir mokslo laipsniai - neteikia dar žmogui laimės.

Taip pat bet kokia žemiška garbė nėra laimė. Milijonierių dukros nusižudo, teatro žvaigždės tampa nelaimingos. Mokslininkai išrado atomines bombas, dujų kameras - tik nelaimę skleidžia.

Šv. Rašto Siracho knygoje parašyta: "Viešpatie Dieve, saugok mane nuo turto ir saugok mane nuo elgetystės, tik duok man kasdienės

duonos.”

Toliau Kristus kalbėjo: “Palaiminti romieji: jie paveldės žemę.” Tai tie žmonės, kurie dėl nepasisekimo neina iš proto, nesidrasko, o pasitiki Dievo Apvaizda. Dažnai Dievas Nepasisekimus paverčia laimėjimais. Net Napaleonas B. yra pasakęs: “Pralaimėjimas paskatina į laimėjimą.” Nepasisekimuose reikia kantrumo, ištvermės, o tai grūdina dvasiškai žmogų.

“Palaiminti alkstantys ir trokštantys teisybės, jie bus pasotinti.” Teisybės ieškojimas nėra fariziejiškas paskendimas smulkmenose. Tačiau teisingumas lieka teisingumu. Mes turime stengtis, kad mes patys būtume teisingi ir mažuose dalykuose, tačiau nebūtume žiaurūs kitiems.

Tą palaiminimą Kristus papildė kitu palaiminimu: “Palaiminti gailestingieji, jie susilauks gailestingumo.” Tiesą turi lydėti gailestingumas.

Kada Rumunijoje prasidėjo politinė audra, valstybės vadovas su žmona buvo suimti ir tuojau nužudyti. Net per televiziją parodė jų lavonus. Tačiau tuo laiku Lenkijoje, Vokietijoje, Čekoslovakijoje nebuvo tai padaryta.

Jei mirties bausmė dažnai buvo vartojama Senajame Testamente - akis už akį, tai tuo tarpu Naujajame Testamente vyrauja gailestingumas. Kristus gyvendamas nieko nenuteisė mirtimi, o pats mirė už visus. “Palaiminti tyraširdžiai: jie regės Dievą.” Nekaltumas - didysis grožis ir didysis širdies džiaugsmas. Gražiausia jo spalva - skaistumas. “Palaiminti taikdariai: jie bus vadinami Dievo vaikais.” Kas pirmas susitaikymui ištiesia ranką, tas labiausiai mylimas. Ginčiais neišsprendžiami reikalai.

“Palaiminti persekiojami dėl neteisybės: jų yra dangaus karalystė.” Tai daugiausia liečia tikėjimo persekiojimą... Tačiau persekiojimo kentėjimas turi būti be puikybės, o nusižeminime.

Juos Kristus paguodžia: “Džiūgaukite, nes jūsų laukia gausus atlygis danguje.”

5. EILINIS SEKMADIENIS

(Pasaulio šviesa)

Šios dienos evangelija tokia gili, kad jokiomis svarstyklėmis nepasversi. Ji turi dogmatinį, moralinį ir etinį atspalvį. Ją išsako Kristaus žodžiai: “Tešviečia jūsų šviesa žmonių akivaizdoje, kad jie matytų jūsų gerus darbus ir šlovintų jūsų Tėvą danguje” (Mt. 5,16).

Panagrinėkime detaliau evangeliją. Ji kalba apie druską ir šviesą. Yra lotynų patarlė: “Nihil esse utilius sale et sole”.

Kristus irgi kalbėjo apie tuos du dalykus. Pirmiausia kalbėjo apie druską: “Jūs - žemės druska. Jei druska nustotų sūrumo, kuo reikėtų pasūdyti.” Druska labai reikalinga. Ji duoda valgiui skonį. Visai be druskos geras produktas bus be skonio. Ir kasdienė duona be druskos neskani. Be to, druska apsaugo nuo gedimo. Jei pasaulis netektų druskos, jis atsidurtų nelaimėje. Viskas gestų, pūtų. Be to, druska stiprina žmogaus organizmą. Žinoma, viskam yra saikas.

Kristaus minima druska turi moralinį pamokymą. Druska primena mūsų valią.

Mes turime būti valingi. Ji nustato mūsų elgesį, dorą. Jei valios neturėsime, greit pradėsime doroje gęsti. Valia - mūsų doros sargybinis. Ji atmets blogas mintis, normuoja žodžius ir elgesį. Valia atmets ir pagundymus.

Vis tik, ir turint stiprią valią, reikia prašyti Dievo pagalbos. Kristus pažada tą pagalbą: “Aš neprašau, kad juos paimtum iš pasaulio, bet kad apsaugotum nuo pikto” (Jn. 17,15). Kitaip pasakius, kad apsaugotų nuo gedimo.

Toliau Kristus kalbėjo: “Jūs - pasaulio šviesa”. Jau paprasta šviesa neša grožį, džiaugsmą. Tamsoje nematytume pavasario ir jo spalvų. Kiekviena tamsa liūdina, ypač jei ji ilgai tęsiasi. Mokslininkai tvirtina: jei žemė netektų saulės šviesos, tai per aštuonias minutes pasidarytų siaubinga tamsa. Kristui mirus buvo tas siaubingas užtemimas: “Nuo šeštos valandos iki devintos visą kraštą apgaubė tamsa” (Mt. 27,45). Toliau evangelijoje parašyta: “Šimtininkas ir kiti sargybiniai, visai tai

pamatę, labai išsigando” (Mt. 27,54).

Dar mokslininkai tvirtina: “Jei saulės nebūtų, per 24 valandas žemėje jau būtų 250 laipsniai Celsijaus šalčio.”

Taip lygiai reikalinga pasauliui dieviška šviesa. Kristus kalbėjo: “Aš esu pasaulio šviesa, kas seka manimi, nevaikščios tamsybėse” (Jn. 8, 12). Tos šviesos tegalime gauti tik iš Kristaus. Tik su Kristumi mes galime šviesėti - šventėti. Šviesa ne tik šviečia, bet ir šildo, augina. Mes irgi turime ne tik šviesti, bet ir gerais darbais šildyti. Juk Kristus kalbėjo: “Kad jūsų matytų gerus darbus.” Šv. Ambrozijus sako: “Padaryti gera kitam, tai jam parodyti užtekėjusią saulę.” Kristus, kaip tikroji šviesa, yra mūsų bažnyčiose Švenčiausiame Sakramente. Todėl Bažnyčia yra didysis šviesos švyturys.

Netoli Prancūzijos Bretanijos, Atlanto vandenyne yra maža Quesant salelė. Ji labai uolota. Iš vandens aplinkui tik uolos kyšoja. Į ją tamsoje daug laivų sudužo. 1939 metais ten buvo pastatytas didžiulis marių švyturys, kuris jau saugo nuo nelaimės laivus.

Taip pat Bažnyčia yra didysis švyturys - gelbsti nuo blogio.

Pas mus dar daug pasilikusio blogio. Neseniai vienas žurnalistas rašė, kad Vilniuje susirenka jaunuoliai. Jie geria odekolonus, užkandžiauja ledais. Kada tas žurnalistas pradėjo juos mokyti, jie parodė jam kumščius, ir jis tuoj turėjo pasišalinti.

Yra ir religinių nukrypimų. Laikraštyje “Lietuvos rytas” buvo įdėta žinutė, kaip apsinuoginę jaunuoliai meldžiasi Krišnos dievui ir kitiems Indijos pagonių dievams. Todėl kaip reikalinga Kristaus šviesa, kuri išveda iš pagonybės, ateizmo tamsos. “Teisusis nušvinta geriesiems lyg šviesa tamsybė” (Ps. 111,4).

6. EILINIS SEKMADIENIS

(Kristaus mokslo gėlmė)

“Jeigu jūsų teisingumas nebus didesnis už fariziejų, jūs neįeisite į dangaus karalystę.”

Fariziejų mokslas - tai pasaulio mokslas. Jis yra išorinis, o Kristaus mokslas paliečia žmogaus vidų - vidinis.

Pasaulio mokslas juridinis, etinis. Tuo tarpu Kristaus mokslas visus įsakymus suveda į vieną meilės įsakymą - į širdies įsakymą. Jėzus gerį ir blogį matuoja širdimi, sąžine. Jėzus žiūri į įsakymus ne kaip į juridinius pagal kodeksą, o kaip praktinius, širdies įsakymus. Jėzui nesvarbu juridinės normos, o svarbu tavo širdis. Tu gali būti juridiškai teisas, o viduje neteisas - nusikaltėlis. Jėzus nustato - riktuoja žmogaus širdį. Jis nerašo juridinio kodekso. Mūsų darbų teisėjas yra ne įstatymas, o Kristus.

Tik panagrinėkime evangeliją. “Jūsų protėviams pasakyta - nežudyk, o aš sakau, kas pyksta ant savo brolio, jau turi atsakyti.”

Senasis “Nežudyk” įsakymas yra pasenęs, nors jis neatstumtas. Pagal Kristų negalima ir pykti. Aišku, tas Kristaus įsakymas eina kartu su dangaus Tėvo įsakymu. Senasis pasaulis dar buvo nepriaugęs prie Naujojo Testamento.

Žmogaus užmušimas pasiliko sunki nuodėmė. Bet juk užmušimas turi šaknis pyktyje, neapykantoje. Pasaulinis teismas nebaudžia už pyktį, o tik už piktą darbą - jo realizavimą. Kristus preventyviai nori užbėgti nusikaltimui už akių - jis draudžia net supykti.

Pasaulis skaudžiai baudžia už žmogžudystę, net turi mirties bausmės įstatymą. Ta bausmė tik piktžolės nuskynimas, o šaknys pasilieka. Kristus šalina pačias nuodingas šaknis.

Kristus žiūri į žmogaus sąžinę, širdį - ką tu galvoji.

Marti nekenčia uošvio: kam jis reikalingas, tas senis. Pagal liaudies pasaką ji pradeda maitinti duonos pluta - nesukramtys ir mirs. Bet senis ją pasimerkia į sriubą ir tampa dar sveikesnis, raudonesnis. Tada marti pradeda duoti žalią, ne visai iškeptą duoną: senis susirgo ir mirė. Taip

marti atsikratė seno žmogaus. Bet tai tokia pati žmogžudystė - nesvarbu, ar tu nušausi, ar tu palengva nužudysi.

Labai svarbu neturėti pykčio, neapykantos, reikia stengtis ir nepatinkantį mylėti. Todėl vienas kunigas jaunavedžiams vis kartodavo: “Žiūrėkite, kad ant jūsų veido neatsirastų pykčio!”

Toliau Kristus kalbėjo: “Seniesiems pasakyta - nesvetimauk, o aš sakau, kas geidulingai žiūri į moterį, jau svetimauja.” Santuokos ardymas prasideda ne dėl lovos, o dėl širdies. Seniau dėl širdies kietumo buvo leidžiama parašius raštą atleisti moterį. Dabar dažniau žmona pasitraukia nuo vyro. Skiriasi, nes širdis suteršta. Dažnai pagrindinė skyrybų priežastis - kita slapta žmona ar vyras. Tik pastebėk - išsiskyrė ir tuokiasi su kitu ar kita, susimetrikuoja.

Geidulingas žiūrėjimas į svetimą žmoną ar vyrą jau yra skyrybų pradžia. reikia saugoti akis ir širdies tyrumą.

Toliau Kristus kalbėjo: “Seniau buvo pasakyta - nelaužyk priesaikos, o aš sakau - visai reikia neprisiekti.” Valstybė už priesaikos sulaužymą daugiau baudžia. Kristus ima dalyką ne negatyviai, o pozityviai. Jis visai draudžia pačią priesaiką. Amerikoje kunigai neprivalo duoti priesaikos, nes jie prisiekę tiesą sakyti. Iš tikrųjų kiekvienam krikščioniui nereikalinga priesaika, nes ir taip turi sakyti tiesą. Priesaikoje šaukiamės Dievo akivaizdos, bet ir taip turime visa sakyti Dievo akivaizdoje. Priesaikoje šaukiamės Dievą liudytoju. Tada meluoti baisu. Bet ir visuomet meluoti baisu.

Kristus kalbėjo: “Nemanykite, kad aš atėjau įstatymų panaikinti, aš atėjau įvykdyti.” Kristaus nurodymus vykdydami, visuomet įvykdysime ir įsakymus. Kristaus nurodymai nenaikina Dievo įsakymų, bet pagilina. Vienas kagebistas per išpažintį sakė kaip nuodėmės nevykdymą KGB įsakymų. Iš tikrųjų mes turime vykdyti Dievo įsakymus, o ne KGB. “Laimingas, kuris eina pagal Dievo įsakymus” (Ps. 118,1).

7. EILINIS SEKMADIENIS

(Tobulumas)

Šios dienos evangelija skelbia Kristaus mokslo aukštumas. Jo mokslas ne tik horizontalus, bet ir vertikalus. Jis kalba: “Būkite tobuli, kaip ir dangiškasis Tėvas yra tobulas.” Tobulumas plaukia iš širdies gilumos. Todėl Katalikų krikščionių mokslas yra meilės mokslas.

Gražu yra melstis. Mahometonai daugiau meldžiasi už krikščionis. Jie priėjęs maldos valandai puola ant kelių ir su galva pasiekia žemę.

Tačiau Kristaus mokslas kilnesnis - malda rišama su meile ir geru darbu. Meilė viską pralenkia. Mahometonai ginklu platina religiją, krikščionys - meile ir kentėjimu.

Kristus kalbėjo: “Jūs este girdėję, jog buvo pasakyta - akis už akį ir dantis už dantį, o aš sakau - nesipriešink piktam žmogui, jei tau užduotų per dešinį skruostą, atsuk jam ir kairįjį.” Reiškia, blogį nugalėk gerumu.

“Atsuk ir kairįjį”, - tai buvo žydų semitizmas. Reiškia, jei užgavo tau skruostą, tu atsuk kitą susitaikinimui. Vienas kalinys sutiko tardytoją, kuris sudarė bylą ir pasodino į kalėjimą. Po viso to sutikęs pabučiavo tardytoją. Reiškia, dovanuoja ir myli (Lit.). Toliau Kristus kalbėjo: “Jei kas nori atimti tau palaidinę, atiduok jam ir apsiaustą.” Nesiginčyk, nes tyra širdis brangesnė už palaidinę.

Vėl Kristus kalbėjo: “Jums buvo pasakyta - mylėk artimą ir priešo neapkęsk, o aš jums sakau - mylėkite priešus ir melskitės už savo persekiotojus.” Tikrai daugiau reikia melstis už priešus, nes persekiotojas yra nelaimingesnis už persekiojamą. Ypač tikėjimo persekiotojai labai neramūs ir nelaimingi, nes jaučiasi prie pragaro vartų. Jaučia prakeikimą. R. Plus rašo: “Kas yra prakeiktas? Tai būtybė, nukreipta ten, kur nėra Dievo.”

Todėl už persekiotojus reikia melstis, kad jie atsiverstų.

Svarbiausias tikrosios meilės atributas yra dovanojimas. Mes kiekvienas meldžiamės: “Atleisk mums mūsų kaltes, kaip ir mes atleidžiame savo kaltininkams.”

Vienoje kino juostoje yra užfiksuota, kaip popiežius Jonas Povilas,

kuris buvo 1984 metais žiauriai keliais šoviniais peršautas ir ilgai ligoninėje gydėsi, pasveikęs sutiko savo žudiką. Toje juostoje matyti, kaip popiežius jį meiliai apkabino - dovanojo. Tikrai popiežius atgręžė skruostą pabučiuoti.

Komunistų partijos lyderis, Rytų Vokietijos vadovas Honekeris persekiojo krikščionis, skleidė ne tik komunizmą, bet ir bedievybę. Tauta jį nuvertė nuo sosto. Jis buvo labai silpnos sveikatos ir jam grėsė mirties bausmė. Vienas liuteronų kunigas jį priėmė į savo namus ir dar teisino.

Tai Kristaus mokslo vykdymas - neatsimokėjimas už blogį blogiu.

Kristaus mokslas nėra graži utopinė filosofija, bet gyvenimas meilėje.

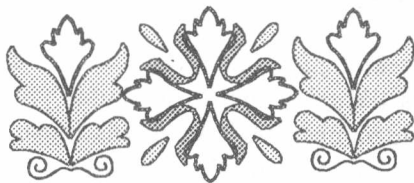
Graikai turėjo gilių filosofų. Stoikai irgi kalbėjo: jei uždavė per skruostą, mokėk tylėti, sukaupk valią jam atgal neduoti. Tačiau stoikų mokslas yra tik valios lavinimas, o ne meilė.

Kristus savo mokslu siekia pačios gilumos širdies.

Tai svarbu ne tik pavieniams žmonėms, bet ir valstybėms. Jei nauja partija pradeda valdyti, jau stengiasi buvusios valdžios tarnautojų iškelti klaidas ir trūkumus. Reikia žiūrėti savo klaidų. Reikia atleisti ir vieningai žengti į geresnį gyvenimą...

Mes turime tobulintis ir kartu kitus tobulinti. Tačiau tame neturi būti puikybės, o nusižeminimas. Tu esi kaltas, o aš dar kaltesnis.

“Viešpats man visas kaltes dovanoja, gydo visas mano silpnybes. Nuo pražūties gelbsti mano gyvybę, gaili manęs ir puošia mane savo malone” (Ps. 102.3). Ir aš turiu visiems dovantoti ir visus mylėti.

8. EILINIS SEKMADIENIS

(Nesirūpinkite)

“Nesirūpinkite savo gyvybe, ką valgysite, ne savo kūnu, ką vilkėsite”.
- kalbėjo Kristus.

Bet ką mes matome per televiziją, girdime per radiją - posėdžiai, posėdžiai. Jie rūpinasi, ką valgys, gers, kaip gyvens, ne tik jie, bet ir visa tauta. Jei nesirūpinsime savo egzistencija, už būvį, mes slinksime į badą, nuogumą ir žūtį.

Bet Kristus toliau kalba: “Pažiūrėkite, kaip auga lauko lelijos. Jos nesidarbuoja ir neverpia, bet, aš sakau, gražiau už jas Saliamonas nebuvo pasipuošęs. Danguis sparnuočiai nei sėja, nei pjauna, o dangiškasis Tėvas juos aprūpina.”

Tikrai paukščiai aprūpinami, bet jie dirba. Pažiūrėkime į bitutę, ji anksčiau už mus keliiasi, dirba ir dirba - neša medų. Pažiūrėkime į kregždutę, kaip ji dirba: krauna lizdelį, medžioja sklandydama maistą. Kristus sako nesirūpinkite, bet nesako nedirbkite. Reikia ir žmogui dirbti.

Betgi ką reiškia “Nesirūpinkite!” Šv. Rašte parašyta, kad žmogus pasėjo ir gali ramiai miegoti, nes jam miegant Dievas augina. Jei vienus metus neaugintų, mirtume iš bado. Kristus kalba: “Kas iš jūsų gali savo rūpesčiu bent per sprindį prailginti savo gyvenimą. “Taip Dievas visiems duoda augimą.

Dievas už visus daugiau rūpinasi - ne tik augina, bet ir brandina, duoda vaisius. Dievas toks geras, kad augina ir blogiems žmonėms. Todėl visi turime pasitikėti Dievu.

Vis tik, nors Dievas rūpinasi, bet būna badmečiai, baisios ligos - vėžiai, AIDS.

Bet čia kaltas ir žmogus - jis užteršia gamtą, jis su nuodėme užteršia ir save. Tačiau ir tada Dievas geras - duoda išminties atrasti vaistus. Nežiūrint to, žmogus turi mirti ir dažniausiai kančioje. Tai pirmosios nuodėmės yra įstatymas gamtos visiems mirti. Miršta medžiai, gyvūnija, miršta ir žmogus. Tačiau didžiulis skirtumas tarp gyvūnijos ir žmogaus mirties. Doras žmogus įeina į Viešpaties buveinę. Ne bet kokią buveinę,

o paruoštą paties Kristaus. “Einu jums vietos paruošti”, - kalbėjo Kristus. Žmogaus mirtis -ėjimas į gražesnę gyvenimą.

Kaip Dievas myli žmogų - jis duoda žemės gyvenimą ir amžinąjį džiaugsmo gyvenimą.

Viena moteriškė skundėsi mirus vyrui: “Kaip man gyventi, neužmiegu naktimis.” Kitas jaunuolis sielojosi: “Kokios mano baisios pagundos, ar aš ne gyvulys?”

Šv. Kotryna Senietė būdama sunkumuose ir pagundose skundėsi, aišku, maldoje: “Kur, Viešpatie, tu buvai, kodėl nejaučiau rūpesčio iš tavęs.” Jėzus atsakė: “Aš buvau prie tavęs. Mane gali nuvaryti tik sunki nuodėmė.” Kotryna dar klausė: “Jei tu buvai su manimi, kodėl aš nejaučiau?” Kristus atsakė: “Aš galiu atitraukti pagundą, bet neatitraukiau savo malonės. Tu nugulėdama pagundą didingesnė.”

Jėzus su visais būna. Juk jis pasakė: “Aš esu su jumis per visas dienas ligi pasaulio pabaigos.”

Tačiau, padarius nuodėmę, mes patys jį varome. Tačiau ir tada mūsų dar neapleidžia. Tam jis įsteigė atgailos sakramentą. Šv. Rašte parašyta: “Ar gali moteris užmiršti savo kūdikį... jeigu ji ir užmirštų savo vaiką, aš neužmiršiu.”

Tai didžioji mūsų paguoda, nusiramimas.

Mes drąsiai galime gyventi ir varge nenusiminti.

“Tik Dieve, mano siela rasi ramybę, tik Jis mano norus pasotins. Tik jis man uola ir mano palaima, jis man apsauga - aš nebedrebėsiu” (Ps. 61,6).

PELENŲ DIENA

Šiandien labai svarbi diena. Tai 40 dienų gavėnios pradžia. Tačiau ta diena - tylos diena. Šiendieną nutyla triukšmas - triukšmingi vargonai, trimitai. Nedaroma iškilmingų procesijų. Tuo tarpu ant suklaupusių žmonių beriami pelenai. Kunigas, berdamas pelenus, sako: "Dulkė esi, dulke ir pavirsi." Tie žodžiai reikalauja didelio susimąstymo, o susimąstymui reikia didelės tylos. Triukšmaujant nesusimąstysi.

Tas susimąstymas išsina iš šios dienos evangelijos. Visur čia Kristus rekomenduoja tiktai tylą. Evangelija pabrėžia tris dalykus - išmaldą, maldą ir pasninką. Tie dalykai vyksta tyloje.

Pirmiausia Kristus kalba apie išmaldą - labdarą. Kristaus žodžiais išmaldą duoti reikia tyliai: "Kai tu dalini išmaldą, netrimituok, o tenezino kairė, kiek duoda dešinė." Reiškia, tylėk ir nesigirk. Išmalda bus, jei padėsi vargstančiam pinigais, maistu, daiktais ar darbu.

Laimingas vargšas, jei ką gauna, laimingas, kuris duoda.

Gaunantis irgi neturi būti gobšus. Teko skaityti, kad mirus elgetai jo skuduruose rasta daug aukso. Vienas Jurbarko rajono žmogus neblogai gyveno. Bet jis apsirengdavo elgetos rūbais ir eidavo elgetauti Užnemunėn, kur jo nepažįsta.

Reikia išmaldą duoti pilna ranka, o imti mažą.

Toliau Kristus kalba apie maldą. Kristus kalba apie tylią maldą: "Maldoje nebūk matomas. Kai melsies, užsidaryk savo kambarį ir melski dangaus Tėvą esančiam slaptoje, o jis slaptoje tau atlygins."

Atėjęs į bažnyčią, kada dar nieko nėra, melskis tokia malda, arba savo namuose, kai niekas nemato. Triukšmas trukdo - užsukite televizorių, radiją. Malda yra kalba su Dievu, triukšmas kliudo svarbiems žodžiams.

Kristus kalba apie pasninką. Reikia nesirodyti, kai pasninkauji - tą tylomis daryti. Vienas karininkas, ne mūsų tautybės, paskelbė bado streiką, o slapta parbėgęs į namus pavalgydavo. Tai ne pasninkas. Pasninkas turi būti sąžiningas. Pasninkas - abstinencija, kai susilaikome nuo mėsinių valgių, ir pasninkas - tris ar du kartus valgymas ir neprivalgymas. Gražiausia, kai abu pasninkus sujungiamo.

Kilnu užsidėti asmenišką pasninką - negerti alkoholinių gėrimų. Vienas inteligentas rūkydavo, bet gavėnioje neimdavo į burną cigaretės.

Evangelija moko, kaip mes turime formuoti savo širdį. Malda, pasninkas, išmalda atveria duris į atsigręžimą į Dievą. Tačiau svarbiausia nusižeminimas. Todėl meldžiamės: "Pasigailėk manęs, Dieve, nes tu didžiai gailestingas!" (Ps. 50,3).

I. GAVĖNIOS SEKMADIENIS

(Gundymai)

Jėzus išpasninkavęs 40 parų buvo alkanas. Jis buvo alkanas ne tik duonos, bet labai alkanas darbo - pradėti evangelijos darbą.

Didelio darbo pradžioje būna abejonių, kad neištesėsi. Stojantis į kun. Seminariją jaunuolis gundomas, kad jam bus per sunku, geriau būti geru pasauliečiu, negu blogu kunigu. Bet jaunuolis, nežiūrint tokių pagundų, ryžtasi mokytis ir pasiekti tikslą. Pagundų būna ir tuokiantis. Jau viskas sutarta, bet pagunda, kurią ugdo kitų kalbos ir pavydas, - gal kol laikas trauktis. Bet jaunuolis, mergaitė nežiūri pagundų ir eina į tyras jungtuves.

Kristus ėjo į didelę misiją, todėl nelabasis ir pradėjo gundyti. Kristus leido save gundyti, tuo parodydamas, kad ir daugumas bus gundomi, bet pagundas reikia nugalėti - neišsigąsti.

Aišku, Kristus pasakė tuos pagundymus, nes evangelistai surašė. Gera pagundymus pasakyti ypač per išpažintį ir gauti patarimų, kaip juos nugalėti.

Evangelistai aprašė tuos Kristaus gundymus nenorėdami sumažinti Kristaus kaip Dievo Sūnaus garbės. Juk pagundymas nėra nuodėmė, o jos nugalėjimas didina garbę.

Bet kaip suprasti, kad velnias nešiojo Dievo Sūnų ir gundė. Velnias prisiliesti amžinam šventumui negali. Teologų nuomone, tie gundymai vyko tik paduodant tokią velnio mintį. Tai buvo tik vidinis gundymas. Bet nuo vidinio gundymo prieinama prie veiksmo. Kristus tas mintis atmetė. Svarbiausia ir mums nugalėti vidaus pagundas.

Kristaus gundymai vyko trijose srityse. Pirmiausia pasninko srityje. Iš karto šėtonas dar visiškai nežinojo, kad Jėzus ir Dievo Sūnus. Todėl jis pradėjo taip gundyti: "Jei tu Dievo Sūnus, liepk, kad šie akmenys pavirstų duona." Reiškia, sulaužyk pasninką. Matyt, norėjo sugundyti, kaip sugundė pirmuosius žmones. Kristus žino, kada užbaigti pasninką, ir jis anksčiau pagundą atmetė.

Alkanam duona - didelė pagunda, bet tiesa brangesnė. Kristus tarė:

“Žmogus gyvas ne vien duona, bet ir kiekvienu žodžiu, kuris išeina iš Dievo lūpų” (Mt. 4,4). Dievo žodis - visuomet tiesa.

Kristus leido tą pagunda gundyti, nes žmogus būna tokioje pagundoje.

Vienu laiku Prancūzijoje bedieviai turėdami valdžią dėl žmonių sveikatingumą paskelbė antradienį pasninko dieną. Pas mus ateistai buvo paskelbę pasninko dieną ketvirtadienį - “Den ribnoj”. Koks tikintiesiems keblumas - ne penktadienį, o kitą dieną pasninkauti. Vis tik geri tikintieji nesusigundė ir pasninkavo, (ypač gavėnioje, advente), kaip Bažnyčios įsakyta - penktadienį.

Nelabasis Kristų gundė antrą kartą. Dabar gundė garbės pagundom: “Jei tu Dievo Sūnus, pulk žemyn, nes parašyta: angelai nešios tave ant rankų, kad neužsigautum kojos į akmenis.”

Kristus tapo pilnu žmogumi ir sau stebuklų nedarė, kad save išgarsintų. “Jis viskuo buvo panašus į žmogų, išskiriant nuodėmę.”

Kristus atmetė tą pagundą. Jis darė visa ne savo garbei, o savo Tėvo garbei. Jis buvo nusižėmęs, net leido fariziejams žeminti. Juk fariziejai šmeižė - tariamai Kristus daro stebuklus velnio galia. Kristus mokėjo kentėti.

Taip mes savo gabumus pirmoje eilėje skirkime Dievo garbei.

Daugelis žmonių dėl karjeros keičia įsitikinimus. Vakar buvo tikintis, šiandien išskaičiavimas kitoks - netikintis. Tiesos negalima keisti, o tik nuo klaidos atsipalaiduoti.

Galop Kristų gundė valdžios pagunda: “Visa tau atiduosiu, jei mane parpuolęs pagarbinsi.” Jėzus tarė gundytojui: “Eik šalin, šėtone!” Su šėtonu negali būti derybų.

Po duonos padauginimo Kristų norėjo apšaukti karaliumi, bet jis pasišalino. Jis atėjo ne žemiškos, o dangiškos karalystės.

Kartais šeimoje varžosi vyras ir žmona. Iš tikrųjų šeimos viršininkas yra ne vyras ar žmona, o Kristus. Šėtonas gundo tuo, ko pats negali duoti. Kristus negundo, o duoda.

II. GAVĖNIOS SEKMADIENIS

(Atsimainymas)

Atsimainiusiam ant kalno Kristui veidas švytėjo kaip saulė, drabužiai kaip šviesa.

Mums saulės šviesa pralenkia ir stiprią elektros šviesą. Kristus pats kaip saulė pralenkia visus filosofus, mokslininkus ir šventuosius.

Šalia Kristaus atsimainę buvo jau seniai mirę Mozė ir Elijas. Reiškia, su mirtimi nesibaigia mūsų gyvenimas. Tačiau Mozė ir Elijas gavo šviesą iš Kristaus. Ir mes tiek turime šviesos, kiek jos turime iš Dievo.

Dievas jau anksčiau tuos vyrus pašaukė vadovauti, gera daryti. Mozė pašaukė degančiame krūme, kad jis degtų Dievui ir tautai meile. Pašaukė Eliją, kad jis nenusimintų - ieškotų ne mirties, o gyvenimo.

Kristus atsimainė akivaizdoje apaštalų, kad ir jie degtų gerumu, meile Dievui ir žmogui ir neštų kitiems linksmą amžinojo gyvenimo žinią.

Evangelijoje parašyta: “Po šešių dienų Jėzus pasiėmė su savimi Petrą, Jokūbą ir Joną ir juos užsivedė nuošaliai į aukštą kalną” (Mt. 17,1).

Kodėl parašyta “po šešių dienų”? Nepasakyta, po kokio įvykio tos šešios dienos. Tai suprantama po šešių dienų savaitės. Šešta diena - tai subata, o pas mus sekmadienis.

Tai labai reikšmingas pareiškimas. Po šešių dienų Kristus atsimainė. Taip po šešių darbo dienų, sekmadienį, ir mes turime atsimainyti. Mes turime nieko nedirbti, o eiti į šventą kalną - prie aukos altoriaus. Šv. Mišiose mes turime atsimainyti. Atsinaujinti kūnu ir dvasia. Šv. Mišiose mes dalyvaukime kaip Mozė ir Elijas - sušvytėkim.

Katalikas be sekmadienio šv. Mišių - kaip paukštis be sparnų.

Pirmoje eilėje sekmadienį ne sportas, ne pramogos, o dvasios sušvytėjimas. Mes turime skęsti ne praeinančiame, o amžiname gėryje.

Sekmadienį mes susirenkame visi, dingsta vienišumas. Kiek yra vienišų žmonių, tai jiems sekmadienis - džiaugsmas.

Bet didžiausias džiaugsmas būti su Kristumi, laimėti amžinąjį gyvenimą.

Toliau evangelija kalba: “Šviesus debesis pasirodė ir iš debesis

pasigirdo Dievo balsas: “Šitas yra mano mylimas Sūnus, kuriuo labai gėriuosi.” Tai buvo prieš Kristaus kančią. Kaip mylimas Sūnus, o leidžiamas kentėti? Tai tik Dievas žino, o mums nesuprantama. Bet Šv. Povilas rašo: “Bet ar žemės skausmas gali susilyginti su dangaus garbe.”

Dievas kalbėjo iš debesies nematomas. Mes šioje žemėje negalime matyti. Malonės irgi nematomos. Dar dangaus balsas pridūrė: “Jo klausykite”. Kaip gali neklausyti, ką pats dangus liudija.

Kristaus atsimainymas - tai jo dievybės parodymas. Bet greitai jis vėl kaip paprastas žmogus apaštalams tarė: “Nieko nepasakokite apie regėjimą, kol Žmogaus sūnus neatsikels iš numirusių.” Kodėl nepasakoti? Todėl, kad Kristus nenori susieti su politika, socialiais reikalais. Tikėjimas aukščiau visko. Tai religinis dalykas.

Bet tylėjimas ribotas - kol atsikels iš numirusių. Tada Kristus sušvytės amžinybe, bus nebežemiškas. Kristus atsimainęs parodo ir pranašystę. Pabaigoje pasaulio ir gerieji sušvytės amžinybei. Tai pranašystė, kad jis kelsis iš numirusių, bet visus prikels amžinam gyvenimui. Juk Jėzus ir žmogus, tuo keliu ir mes eisime. Tada gerieji galės pasakyti šv. Petro žodžius: “Gera mums čia būti.”

Žmogus visą gyvenimą siekia, kad būtų gera būti. Pats siekimas netuščias, jis bus realizuotas. “Iš spindinčio debesies pasigirdo Tėvo balsas: Šitas yra mano mylimas Sūnus, jo klausykite.” Ir mes klausykime!

III. GAVĖNIOS SEKMADIENIS

Šios dienos evangelija liudija apie Išganytojo pasikalbėjimą su samariete moteriške. Ji pirmą kartą mato Kristų, dar nežino kas jis, o kalba.

Kilnu yra prakalbinti nepažįstamą, svetimą žmogų. Juk jis - tavo brolis. Gražu dirbančiam palinkėti - "padėk, Dieve".

Jau pats kalbėjimas parodo žmogaus kilnumą, susidomėjimą, meilę.

Jėzus pirmutinis prakalbino ir užmezgė kalbą.

Pirmam prakalbinti - didesnis kilnumas. Moteriškė neatsisakė kalbėti ir kalbėjo su įdomumu. Jėzaus kalba, tai nepaprasta kalba - ji liečia žmogaus gelmę.

Ir mums būtų įdomu pakalbėti su Jėzumi, bet jis ižengęs į dangų. Bet iš tikrųjų galime kalbėti - kalbėti maldoje. Mes kalbame dvasiškai, kalbame ir kūnu - mūsų lūpos ištaria žodžius.

Kristus su moteriške kalbėjo prie Jokūbo šulinio. Reiškia, visur galima kalbėti su Jėzumi. Kai moteriškė kalbėjo, kad tam tikroje vietoje reikia garbinti Dievą, Jėzus pasakė, kad Dievas yra Dvasia. Todėl visur galima garbinti ir melstis. Kartais skundžiamasi, kad meldžiasi, bet atsakymo negauna. Todėl, kad malda per daug lakoniška, paviršutiniška - trūksta artumo, širdies.

Bet kartais karštai meldžiasi, bet irgi atsakymo negauna. Mes prašome, bet negauname. Mes neramūs, kad mūsų neišklauso. Bet jei mes neklausome Dievo - nevykdome Dievo įsakymų, kaip mus išklausys. Mes neklausome, o norime, kad mūsų klausytų.

Bet Kristus myli ir tada. Samarietė moteriškė irgi neklausė Dievo įsakymų - gyveno net su šeštu vyru, tačiau su ja Kristus kalbėjo, nenusisuko.

Ką gi Kristus kalbėjo? Aišku, ne niekniekius, ne tauškalus. Jėzus pritaikė temą - kalbėjo prie vandens apie gyvąjį vandenį. Jis sakė: "Kas geria šį vandenį, vėl trokš, o kas gers vandenį, kurį aš duosiu, tas netrokš per amžius."

Visur mes galime kalbėti su Kristumi, bet ta kalba buvo prie šulinio. Tai ypatinga kalbos vieta. Taip mūsų kalba su Kristumi svarbiausia prie altoriaus - malonių šulinio... Altoriuje Kristus yra ne tik dvasioje, bet su kūnu ir krauju Švč. Sakramente. Mes ne tik galime čia kalbėti, bet ir priimti Šv. Komunijoje.

Morta ir Marija ne tik kalbėjo su Kristumi, bet jį ir priėmė.

Moteriškė samarietė nuoširdžiai pakalbėjusi įtikėjo. Tada pajuto tokį didelį džiaugsmą, kad užmiršo net ašotį pasiimti. Samarietė parbėgusi visiems apsakė, ir jie įtikėjo. Po Kristaus kalbos ji pasikeitė ir kitus pakeitė į gera. Dabar daug kalbama apie blogybes - išsiskyrusias šeimas, beglobius vaikus, apie plėšimus, vagystes. Įvairių priemonių, ypač politinių, imamas, bet blogybės didėja. Niekas negali veiksmingai patarti. Tačiau vienas patarėjas yra Kristus altoriuje. Prie to altoriaus patarimo visi galime eiti. Gali eiti ištikimieji ir neištikimieji, kaip moteriškė samarietė. Gali eiti išsiskyrusios, susimetusios šeimos. Juk ta moteriškė irgi buvo susimetusi net su šeštu vyru. Niekam nedraudžiama eiti į bažnyčią, tik eikime; eikime ir Kristus padės, duos džiaugsmą kaip tai Samarietei. Čia tik pakeičiamas žmogus į gera.

Vienas žurnalistas (Krivickas) kalbėjo per radiją, kad net jo laikraštį iš dėžutės pavogė. Bet vieną kartą jis nuėjo į turgelį, kur ką nors pirkdavo. Prie prekystalio močiutė jį sulaikė ir tarė: "Aš visą naktį nemiegojau. Apsirikau ir du litus viršaus iš tavęs paėmiau. Štai atiduodu." Koks didelis močiutės sąžiningumas. Aišku, jį gavo prie altoriaus. Kristus visus moko ir padeda.

Kas negali nueiti prie altoriaus: ar serga, ar dirba, - nors Kristaus laišką paskaitykite - tai Šv. Raštas. Vienas rašytojas rašo: "Kai kurie katalikai nemaitina savo sielų Dievo žodžiu. Dievas siunčia jiems laišką, bet jie įkiša jo neatplėšę į kišenę."

4. GAVĖNIOS SEKMADIENIS

(Aklumas)

Šiltuose kraštuose daug kas skundžiasi akimis. Kai kas nešioja akinius, daug aklų. To priežastis yra didelis saulės aktyvumas ir spiečiai kenksmingų vabzdžių, kurie įlėkę užnuodija akis. Taip pat higienos stoka. Daugelis visai akli yra gimę. Kartais užgimę visai neturi vyzdžių, o kartais akių nervų. Tais atvejais jokie vaistai negali padėti.

Pagal evangeliją Kristus sutiko aklą gimusį. Buvo šeštadienio diena. Tačiau iš gailestingumo nelaimingajam gydė akis. Žydai manė, kad tas aklasis buvo didelis nusidėjėlis arba tokie buvo jo tėvai. Tačiau Kristus pabrėžė, kad dėl aklumo nei jis, nei jo tėvai nebuvo kalti, o darė tai tam, kad apsireikštų Dievo darbai.

Kristus, gydydamas akis, liepė su Jėzaus seilėmis ir žeme sumaišytu purvu patepti jas ir nusiplauti Siloės tvenkinyje.

Kilo klausimas, kodėl Kristus tokiu purvu liepė tepti akis. Juk žemėje knibžda mikrobai. Bet Kristus - Dievas ir žino ką daro.

Narkotikai yra nuodai. Bet gydytojas prieš darydamas operaciją ligonį užmigdo narkoze. Jis žino, ką daro.

Žydai prikašiojo Kristui, kad jis subatoje - šventėje - daro stebuklus. Bet Kristus kalbėjo: "Ne žmogus dėl subatos, bet subata dėl žmogaus." Meilės įstatymas yra didžiausias. Argi mes negydysime susirgusio infarktu sekmadienį?

Vis tik žydai išgydytą aklą išmetė iš sinagogos. Po to Kristus išgydytą paklausė: "Ar tu tiki žmogaus Sūnų?" "Buvęs aklasis sušuko: "Tikiu, Viešpatie" ir parpuolęs pagarbino.

Kristus išgydė du aklumus - kūno ir sielos. Šiandieną dar daugelis nežino apie Jėzų - jie dvasiškai akli.

Vyresnieji išauklėti ateistinėse mokyklose, dar teoriškai laikosi prosenio papročių. Jie krikštija vaikus, net prileidžia išpažinties, bet nei jie patys eina, nei vaikų leidžia bažnyčion. Jie praktiškai bedieviai. Jų vaikai nelanko tikybos pamokų. Iš to kyla negerovės. Visa tai todėl, kad jie dar akli dvasiškai.

Kita dalis žmonių nuklysta nuo tikrojo tikėjimo, pradeda garbinti pagoniškus stabus ar zodiako ženklus. Vieną vaiką kunigas paklausė: “Kokie dabar metai?” Jis atsakė: “Arkliai metai.”

Dar daugelis žmonių eina į sektantų grupes. Kartais nusikerpa plaukus, pasninkauja - valgo tik duoną su vandeniu. Tai ėjimas fariziejų rigoristų keliu. Kristus atėjo apščiau duoti gyvenimą, o ne jį skurdinti.

Kad pakiltume iš klaidų, reikia kaip tam pagydytam suklupti prieš Kristų ir tarti: “Viešpatie, tave tikiu!”

Be Kristaus bausis gyvenimas žemėje, dar baisesnis po mirties. Kristus kalbėjo: “Kas įtikės ir bus pakrikštytas, tas bus išgelbėtas” (Mk 16,16). Toliau Kristus kalbėjo: “Aš - pasaulio šviesa, kas seka manimi, nebevaikščios tamsybėse” (Jn. 8,12).

Didžiausia nelaimė aklam būti amžinybėje.

Kun. Karolis Gnocchi antrame pasauliniame kare buvo kariuomenės kapelionu. Jis buvo tarp žūstančių karių, jiems padėdavo. Matė žūstančius ir civilius bei jų vaikus.

Po karo jis įsteigė apleistiesiems vaikams namus. Jis jais rūpinosi. 1956 metais mirė. Jo testamente buvo užrašyta, kad jis akis aukoa akliesiems vaikams.

Kaip tik tuo laiku vaikas kalkėmis buvo išsideginęs akis. Vaiko pavardė - Sulva Colgrandė. Prof. Galeazzi, stebint policijai, išėmė kunigo akis ir rageną dėjo vaikui. Operacija truko dvi valandas. Po operacijos buvo užrištos akys. Po paskirto laiko stebint motinai ir kitiems atrišo akis. Gydytojas klausė: “Ar matai?” “Matau, Viešpatie Dieve, matau šviesą, matau mamą.” Gydytojas ištiesė ranką ir pirštus ir klausė: “Ar matai mano ranką, kiek pirštų?” Vaikas atsakė: “Matau, trys pirštai ištiesti”. Gydytojas tarė: “Jis jau matys.”

Daug didesnis džiaugsmas bus geriesiems pamatyti amžinąją šviesą. “Ten apšvies Dievo šlovė ir jo žiburys Avinėlis (Kristus)” (Apr. 21,23).

5. GAVĒNIOS SEKMADIENIS

(Prikēlimas)

Viena mylimiausių Kristui šeimų buvo Marijos, Mortos ir Lozoriaus. Lozorius buvo tiesiog Jėzaus bičiulis.

Šios dienos evangelija rašo apie Lozoriaus, kuris buvo miręs, prikėlimą iš numirusių. Tai lyg Kristaus prisikėlimo iš numirusių prologas. Taip pat primena, kad žmogaus mirtis nėra paskutinė stotis, o už mirties yra gyvenimas. Taip pat primena prisikėlimą iš dvasinės mirties.

Šv. Jonas evangelistas aprašo nedaug Kristaus stebuklų, bet labai didelius, ir jie rodo Kristaus dievybę. Tai jo Galilėjos Kanoje per vestuves iš vandens padarytas vynas, gimusio aklojo išgydymas, duonos padauginimas ir Lozoriaus iš numirusių prikėlimas. Lozoriaus prikėlimas iš numirusių du dalykus pasako: Kristus yra tikras žmogus, Kristus yra tikras Dievas. Jis yra žmogus - jis verkia, jis gaili. Jis yra Dievas - prikelia iš numirusių. Lozorius jau buvo palaidotas keturias dienas, o Kristus tarė: "Išeik iš kapo!" Ir Lozorius išėjo. Jo rankos ir kojos buvo surištos. Kristus liepė atrašioti. Bet, jei Kristus iš numirusių prikėlė, jis rado būdą jam išeiti. Gal nebuvo stamantriai surištas, o gal angelas padėjo iš kapo išeiti.

Bet kyla antras klausimas, kodėl Kristus, kai sirgo, nėjo jo pagydyti, o uždelsė dvi dienas. Kaip negailėjo seserų, kurias mylėjo, juk kaip jos sielojosi, verkė, ruošė pagrabą?

Kristaus meilė nebuvo sumažėjusi. Apaštalai kalbėjo: "Rabi, ką tik žydai kėsinosi akmenimis ten tave užmušti, o tu vėl ten eini." Tačiau Kristus neatsisakė kelionės į Judėją ir Betaniją. Be to, prikėlimas iš numirusių didesnį džiaugsmą suteikė seserims negu pagydytas. Taip pat daugiau paliudijo jo dievybę. Tai buvo dangaus Tėvo valios vykdymas.

Lozoriaus prikėlimas iš numirusių buvo tik parodymas, kad su mirtimi nesibaigia gyvenimas. Tačiau tai dar nebuvo mirties sunaikinimas. Lozorius turėjo antrą kartą mirti. Tik Kristus keldamasis iš numirusių

sunaikino ir pačią mirtį. Mūsų mirtis bus sunaikinta, kai paskutinę dieną mes būsime prikelti iš kapų ir siela susijungs su kūnu amžinam gyvenimui. Pranašas Ezechielis kalba: "Aš atversiu jūsų kapus ir iškelsiu jus".

Lozorius prikėlimas iš numirusių primena prisikėlimą iš dvasinės mirties. Dvasinė mirtis ištinka, kai padarome sunkią nuodėmę. Ta mirtis yra sunkesnė. Tai laidojimas į pragarą. Bet kol gyvename, per Kristų mūsų Viešpatį galime būti prikelti. Reikia apgailėti nusikaltimą - eiti išpažinties ir priimti šv. Komuniją. Šv. Komunijos priėmimas - tai jau tapimas Kristaus bičiuliu. Kristus kalbėjo: "Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas turės amžinąjį gyvenimą, ir aš jį prikelsiu paskutiniąją dieną." (Jn. 8,54.).

1849 metais Italijoje, Torino mieste, buvo pirmoji vaikų Komunija. Seniau leisdavo vaikus tik 11-12 metų. Tuo tarpu Savio, kadangi jis buvo geras vaikas ir troško priimti Jėzų, buvo prileistas pirmos Komunijos. Jis tada turėjo tik septynerius metukus. Jis dar mažai mokėjo rašyti. Vis tik didelėmis raidėmis užrašė savo pasiryžimus: "Mano draugais bus Jėzus ir Marija. Eisiu dažnai išpažinties ir priimsiu Šv. Komuniją." Tuos pasiryžimus ištesėjo visą savo amžių. Priimdavo Jėzų dažnai ir buvo Jėzaus bičiulis, ir tapo šventasis.

Pas mus sunkiais laikais buvo įsteigta Eucharistijos bičiulių draugija. Jie turi tikslą dažnai priimti Šv. Komuniją ir adoruoti Jėzų Švč. Sakramente.

Savo pavyzdžiu ir kitus paskatindavo prie atgailos ir šv. Komunijos. Tiesiog dvasiškai mirstančius prikeldavo.

Aišku, jei bičiuliausime su Jėzumi žemėje, tai bičiuliausime ir dangaus laimėje.

VERBŲ SEKMADIENIS

Šiandieną prisimename, kaip Kristus iškilmingai įžengė į Jeruzalę. Jis žengė, kaip pranašai rašė, kaip karalius... Jis nori visa įvykdyti, kas Raštuose parašyta.

Jėzui, žengiančiam į Jeruzalę, buvo suteikta didelė garbė. Pagal pranašystes buvo pasodintas ant asilo ir jojo ant jo. Jojant po kojomis tiesė drabužius, klojo palmių ir alyvų šakas. Minios šaukė: "Hozana, kuris ateini Viešpaties vardu!"

Tiesa, jo nelydėjo kariuomenės sargyba, riteriai. Jo palyda buvo paprasti mokiniai, neturtėliai, kaip ir jis pats.

Jam šaukė "hozana" išgydytieji: buvę akli, raiši ir tie, kurie matė stebuklus. Jam teikė garbę, kurie buvo stebuklingai pamaitinti padauginta duona.

Bet kodėl Kristus, kuris buvo nusižeminęs, plovė mokiniams kojas, nepasišalino nuo tos garbės? Todėl, kad tai buvo tiesa, tokia Tėvo valia. Juk mokytoją pavadinus mokytoju nėra garbės troškimas.

Bet turi reikšmę ir klojamos palmių ir alyvų šakos. Palmės išreiškė pergalės garbę, alyvos - ramybę. Kristus - garbės karalius, nešantis ramybę.

Vis dėlto Kristus toje garbės procesijoje buvo nuliūdęs. Juk jis kalbėjo: "Štai mes keliaujame į Jeruzalę, ir žmogaus Sūnus bus išduotas, atiduotas į aukštųjų kunigų bei Rašto rankas. Jie pasmerks jį mirti, atiduos pagonims tyčiotis, nuplakti, nukryžiuoti, bet trečią dieną jis prisikels" (Mt. 20,18). Jėzus ėjo į Jeruzalę, iš kurios negrįš.

Kai kalinį nuteisia iki gyvos galvos, jis žino, kad nebegrįš - koks liūdesys!

Einant į šventyklą ir vaikučiai šaukė: "Hozana, Dovydo Sūnau!" Fariziejai buvo nepatenkinti, kad vaikai garbina Jėzų. O Jėzus jiems tarė: "Tš vaikų ir kūdikių lūpų parengiau gyrių" (Mt. 21,16).

Gerieji žmonės garbino Jėzų, blogieji troško jo mirties. Gerieji šaukė mieste "Hozana", blogieji po kelių dienų ištremė už miesto nukryžiuoti. Tebūna mano lūpose "hozana", o ne "nukryžiuok"!

KRISTAUS PRISIKĖLIMAS IŠ NUMIRUSIŲ

(Šv. Velykos)

Prie Kristaus kapo buvo pastatyta sargyba. Jiems buvo pasakyta saugoti tris paras, nes Kristus buvo pasakęs trečią dieną kelsis. Aišku, fariziejai netikėjo prisikėlimu, bet galvojo, kad gali pavogti Kristaus kūną ir paskelbti, jog prisikėlė. Tą neaiškiai matome iš Šv. Mato evangelijos. Kunigai bei fariziejai prašė Piloto sargybinių kalbėdami: “Valdove, mes atsimename, jog tasai suvedžiotojas, dar tebegyvendamas, yra pasakęs: po trijų dienų aš prisikelsiu. Įsakyk sargybiniams saugoti, kad mokiniai nepavogtų ir skelbtų - prisikėlė” (Mt. 27, 61).

Aišku, jų pačių pastatyti sargybiniai buvo nepatenkinti. Jie žinojo, kaip jų draugai, o gal kas nors iš jų pačių, plakė Kristų, juokėsi iš jo, tyčiojosi, o dabar tą sąslavą reikia saugoti kaip svarbų asmenį.

Bet štai paskutinę parą netikėtai, kaip žaibas, nušvietė kapą, žemė sudrebėjo, akmuo kaip sviedinys nukrito nuo kapo, sargybiniai išsigando. Kapas jau tuščias, aišku, - prisikėlė, sargybai darbas baigėsi; ir jie bėgo pranešti kunigams, fariziejams.

Tuo tarpu atėjo moterys - Marija Magdalietė ir kita Marija - aplankyti kapo ir jį rado atvirą. Ant kapo buvo angelas, ir jis tarė moterims: “Nebijokite, jo čia nėra, jis prisikėlė. Įeikite, apžiūrėkite ir skubiai duokite žinią mokiniams. Jis eina pirma jų į Galilėją (Mt. 28, 5).

Tai buvo ne televizijoje, o tikrovėje. Angelo misija buvo pasakyti, skelbti atsikėlimą. Čia angelas buvo pirmasis misijonierius arba pagalbininkas misijų darbui.

Moterysėjo nuo kapo nustebusios ir išsigandusios. Ir vėl netikėtumas - jos pamatė atsikėlusį patį Kristų. Jos prisiartinusios puolė jam po kojų. Jėzus joms tarė: “Nebijokite! Eikite ir pasakykite mano broliams, kad keliauju į Galilėją, ten jie mane pamatys” (Mt. 28,9).

Anais laikais žydai mokytojai mokinius vadino vaikais. Tuo tarpu

Kristus mokinius pavadino broliais. Vaikas gali būti ir svetimas, o brolis visados savas. Jis sulygino su savimi. Jis, dangaus Tėvo vaikas, o apaštalai - broliai.

Apaštalai buvo pabėgę, dar abejojo, o gal kai kurie nebetikėjo. Kristus ir tada mylėjo apaštalus kaip brolius. Kristus viską dovanojo ir norėjo dalintis su jais atsikėlimo džiaugsmu. Kristus nenusisuko, o pats pas juos eina.

Kartais vaikai, broliai įžeidžia, nereikia nusiminti, o reikia eiti prie jų, kaip Kristus ėjo. Kartais žmona pabėga nuo vyro, įžeidžia, bet tikras vyras pats eina taikytis. Juk Kristus nepasakė moterims, kad mokiniai ateitų pas jį, o pats eina.

Kristus neprisimena jam padaryto blogio - neišmetinėja. Kristaus meilė didesnė už žmogaus blogį. "Eikite ir pasakykite broliams, kad Galilėjoje mane pamatys." Šiais žodžiais Kristus siuntė moteris į misijas. Misijonierėmis būti net apaštalams.

Tiesa neatsižvelgia į asmenį - ar tu vyras, ar moteris, kokią vietą užimi. Tiesą reikia visiems sakyti, net vyresniems.

Paprastai kunigo pareiga mokyti žmones. Viena motina savo įsišventusiam kunigui tarė: "Tik nebūk turtingas, tokio nenorėčiau matyti." Kokia gera motina, ji nenori matyti kunigo turtingo, bet nori švento.

Tiesa svarbiau už luomą, už pareigas, net šventimus. Tik meilė yra aukščiau tiesos.

Šiandieną mūsų tauta po daug persekiojimo metų dar jaučia širdies vergovę. Ateizmas dar paliko šaknis. Todėl tikintieji turi prisiminti Kristaus žodžius: "Eikite ir pasakykite mano broliams, kad jis atsikėlė (iš numirusių)."

Daugelis dar bijo Kristaus. Bet jis šaukia prie savęs ir myli.

Moterys džiaugėsi įtikėję. Kas tiki, tas ir džiaugėsi. Tikinčiųjų lūpose - aleliuja.

II. VELYKŲ DIENA

(Tęsinys)

Jėzus, atsikėlęs iš numirusių, pirmiausia pasirodė pamaldžioms moterims. Dažnai moterys pamaldesnės už vyrus. Jų daugiau ateina į bažnyčią. Jos daugiau parodo ir gailestingumo. Pamaldžios moterys pirmosios bėgo aplankyti Kristaus kapo.

Kristus pasirodė nuo kapo einančioms moterims, padariusioms gerą darbą. Jos išsigando. Ir mums būtų baimė pamatyti mirusį. Kristus nuramino: "Nebijokite!" Kristus pasirodė ne kad išgąsdintų, bet kad padarytų džiaugsmą. Tai Kristus padarė iš meilės.

Moterys įsidrąsinusios puolė po kojomis ir jas apkabino. Pagal šv. Jono evangeliją Kristus, pasirodęs Marijai Magdalietei vienai, neleido prisiliesti. Tai pavyzdys, kad esant vienam, nedera prisiliesti prie kito.

Kristus pasveikino moteris tiesiog kaip lietuviškai - sveikos. Tai sveikatingumo linkėjimas.

Kristaus mokiniai po Kristaus mirties buvo išsiblaškę, tarytum užmiršę, ką Kristus kalbėjo, kad trečią dieną kelsis. Nuostabu, apaštalai užmiršo, o fariziejai neužmiršo. Tai matome iš Emaus mokinių: "Mes tikėjomės, kad jis atpirksiąs Izraelį, bet jau trečia diena, kaip miręs" (Lk. 24,21).

Kristaus meilė pasiliko apaštalams. Jis atsiuntė moteris sustiprinti mokinių tikėjimą.

Dažnai motina sustiprina vaiko, žmona - vyro tikėjimą. Ji kalba, verkia, meldžiasi, kad turėtų tikėjimą. Negana, kad Kristus moterims liepė skelbti prisikėlimą, bet pažadėjo pats eiti susitikti. Neužtenka gražiai kalbėti, bet reikia ir veikti.

Kristus paskyrė susitikimą Galilėjoje. Pirmiausia, nes apaštalai buvo galilėjiečiai. Be to, Kristus ten gyveno nuo mažų dienų - Nazarete. Ten buvo Kristaus numylėtas Kafarnaumas. Ten daug stebuklų padaryta. Galilėjoje paskelbė Kristus lyg konstituciją aštuonis palaiminimus.

Ten buvo Kristaus širdis. Tėviškė visuomet mieliausia.

Tas Kristaus pasirodymas buvo privatus. Bet jis vedė į oficialų

pasirodymą. Vėliau Kristus pasirodė apaštalams ir įsteigė atgailos Sakramentą. Tai jau oficialus pasirodymas.

Dažnai privatūs pasirodymai suponuoja didesnius dalykus. Švč. M. Marija pasirodė Liurde mergaitei Bernadetai. Tai privatus pasirodymas. Švč. Marija pasirodžiusi pasakė savo vardą: "Aš esu Nekaltas Prasidėjimas." Tas pasirodymas nutiesė kelią į Oficialų popiežiaus paskelbimą urbi et orbi - Švč. Marija yra nekaltai pradėta, be gimtosios nuodėmės.

Pagaliau moterys, pamatę Kristų, džiaugėsi. Tačiau sargai nesidžiaugė, o buvo išsigandę. Fariziejai ir kunigai davė jiems pinigų, kad neskelbtų tiesos, o meluotų - lyg tai apaštalai paėmė jo kūną. Nedorai būdami ir tokiais pasiliko. Jie priėmė pinigus ir melą. Jie mylėjo pinigą daugiau negu tiesą. Tai žemų žmonių taisyklė.

Sužinoję apie Kristaus atsikėlimą atbėgo, bet nėjo į kapą, o laukė Petro. Petruį užleido pirmąją vietą. Vyresniam turi būti ir mūsų pagarba. Tačiau jie rado tuščią kapą, jame tiktai drobules ir ant galvos buvusią skarą. Nejaugi Kristus nuogas atsikėlė? Gimė nuogas - atėjo į žemę ir į antrąjį, begalinį gyvenimą, pakilo nuogas.

Bet Kristus pasirodė apsivilkęs. Ten nebetinka nykstantys žemės drabužiai, ten visa kita - nenyksta, amžina.

Kristus pasirodė paprastais drabužiais - mylėdamas ir dabar prisitaikė prie žmonių.

Todėl jam meilės aleliuja!

ATVELYKIS

Atvelykis dar vadinamas Mažomis Velykomis. Dar vyrauja Velykų dvasia - Velykų tęsinys.

Evangelija skelbia net du Kristaus pasirodymus. Pirmąją savaitę dieną, vakare, susirinko apaštalai aptarti netikėtų reikalų. Susirinko tarsi parlamentarai ištikus svarbiam reikalui. Mat, moterys pasakojo mačiusios atsikėlusį iš numirusių Kristų. Taip pat Petrui pasirodė. Tą ir Emaus mokiniai atpasakojo, kas jiems įvyko.

Tačiau apaštalai susirinkę bijojo žydų seklių. Todėl pasitarimas vyko prie uždary durų.

Staiga per užrakintas duris pasirodė tas, apie kurį kalbėjo - Kristus. Buvo didelis apaštalų nustebimas. Jo balsas buvo pažįstamas, jo figūra ta pati. Ir, nuostabu, Kristus atsistojo jų viduryje, kad nebūtų jokių abejonių - visi matytų. Pirmiausia jis pasveikino: "Ramybė jums!"

Kad tikrai tas pats Kristus, parodė jiems perdurtas rankas ir šoną.

Mokiniai, įsitikinę, kad tas pats Kristus, labai nudžiugo. Kristaus pasirodymas visuomet džiaugsmas. Kristus antrą kartą pasveikino, jau pažinusiųs - ramybė jums.

Antrą kartą pasveikinimas tais pačiais žodžiais pabrėžė didelę ramybės vertę.

Ramybė - tai harmonija. Muzikoje harmonija - didelis grožis. Kada jos nėra, reikia bėgti šalin. Disharmonija veda iš proto. Vienas mokinyš vis griežė smuiku, bet neturėjo gabumų išmokti. Jo draugui, gyvenančiam tame pačiame kambaryje, taip įkyrėjo, kad kartą nutvėrė smuiką ir jį sudaužė.

Kristaus ramybė ne muzikai, bet gyvenimui. Taip pat santarvė su Dievu.

Nėra didesnės neramybės, kaip nuodėmės neramybė. Todėl Kristus prašneko kvėpdamas į juos: "Imkite Šventąją Dvasią. Kam atleisite nuodėmes, tiems jos bus atleistos, o kam sulaikysite - sulaikytos." Nuodėmių atleidimas - svarbiausias ramybės ramstis. Galima sakyti, kad kunigystės sakramento įsteigimas vyko per du kartus: Per paskutinę

Vakariene, kada buvo įsteigtos šv. Mišios, ir Kristui atsikėlus iš numirusių, kada buvo įsteigtas atgailos sakramentas. Tai dvi kunigystės žymės.

Dabar teikiant kunigystės sakramentą abu dalykai sujungti. Jų išskirti negalima.

Mes žinome, kad Šventosios Dvasios atsiuntimas buvo per Sekmines. Tuo tarpu Šv. Dvasios dovana apaštalams buvo speciali kunigystei.

Kristus atleisdavo nuodėmes: atleido Marijai Magdalietei, paralyžuotam žmogui. Bet šiuo pasirodymu įgaliojo nuodėmes atleisti apaštalams ir jų ipėdiniams vyskupams, kunigams. Tai suteikta didžioji geradarybė, Jėzaus malonė.

Tai didžioji taika, ramybė. Tai taika, ramybė su Viešpačiu Dievu ir tarp žmonių.

Kristui užgimus angelai giedojo ramybę visiems žmonėms, tačiau ji įgaunama atskirai, ką šios dienos evangelija skelbia.

Evangelija kalba, kad tuo kartu nebuvo apaštalo Tomo. Kada jam papasakojo įvykį, jis netikėjo. Jis kalbėjo: "Jei aš nepamatysiu jo rankose vinių dūrio ir neįleisiu piršto į vinių vietą ir jei ranka nepaliesiu jo šono - netikėsiu" (Jn. 20,25). Po aštuonių dienų, susirinkus apaštalams, kartu esant ir Tomui, vėl per uždaras duris pasirodė Kristus ir atskirai tarė Tomui: "Įleisk čia pirštą ir apžiūrėk mano rankas. Pakelk ranką ir paliesk mano šoną, jau nebūk netikintis - būk tikintis." (t. p) Tomas įtikėjęs sušuko: "Mano Viešpats ir mano Dievas."

Tas Tomo netikėjimas teikia dar didesnę tikėjimą. Tomas patikrino eksperimento būdu, bet Kristus pasakė: "Palaiminti, kurie tiki nematę". Didesnis dalykas tikėti nemačius, didesnis ir atpildas.

Kristus kalbėjo: "Aš esu durys!" Jam ir prie jo visur durys. Tačiau jos yra tikėjimo durys.

III. VELYKŲ SEKMADIENIS

(Emaus mokiniai)

Pavakariais du Kristaus mokiniai ėjo į Emaus miestelį. Tas miestelis buvo aštuonios mylios nuo Jeruzalės.

Mokinys Kleopas, kitaip Alpiejus, pagal vyskupą P. Bučį tikriausia buvo iš Nazareto ir dar Kristaus giminaitis.

Abu mokiniai nebuvo Kristaus sekėjai, išpažinėjai. Tačiau Kristus mylėjo juos. Žinoma, Kristui svarbiau žmogaus širdis, o ne giminystė. Iš meilės jiems ir pasirodė.

Tie mokiniai ėjo iš Jeruzalės, iš Velykų švenčių ir dalinosi įspūdžiais. Velykų švenčių metu pareiga vykti į pamaldas. Neatlikti tos pareigos - reikštų negyventi pilnatviško gyvenimo.

Taip lygiai dabar mums praleisti Velykų pamaldas - tai patamsinti visų metų gyvenimą.

Prie kalbančių mokinių prisiartinio nežinomas žmogus ir stengėsi kartu eiti. Šiandieną tas mūsų nepaguostų ir kiltų negerų abejonių, bet anais laikais būdavo sutikti žmogų dar linksmiau. Dar ir prieš karą sutiktas bendrakeleivis pradžiugindavo.

Priėjęs nepažįstamasis paklausė, apie ką kalbate ir ko jūs nuliūdę. Kleopas atsakė: "Nejaugi buvęs Jeruzalėje nežinai, kas ten atsitiko?" Kristus tarė: "O kas gi?" Mokiniai kalbėjo: "Jėzus buvo pranašas, galingas darbais. Mūsų aukštieji kunigai pareikalavo jam mirties ir atidavė nukryžiuoti, o mes tikėjomės, kad jis atpirksias Izraelį. Tiesa, kai kurios moterys rado tuščią kapą, būk angelai sakė, kad jis atsikėlė" (Palyg. Luk. 24,18).

Iš mokinių kalbos išryškėja, kad Jėzus tik buvo pranašas, panašus į ankstyvesnius - jis tik žmogus, reiškia mirė visam laikui. Jėzus buvo nukankintas, bet nekalbėjo, kad buvo sakęs atsikelsias iš numirusių. Skausmo migla buvo aptemdžiusi ankstyvesnius Kristaus pažadus apie prisikėlimą.

Kadangi buvo nuliūdę, reiškia, mylėjo Kristų, o tik abejojo jo prisikėlimu, apie kurį kalbėjo moterys. Moterys dažnai mėgsta daugiau

kalbėti. Šv. Grigalius sako: “Tie mokiniai Jėzų mylėjo, bet abejojo.” Nepažįstamasis subarė: “O jūs neišmanėliai! Kokios jūsų nerangios širdys tikėti tai, ką yra paskelbę pranašai. Mesijas turėjo kentėti, kad įeitų į garbę”.

Pabarimas yra karti taurė arba karti tabletė. Bet ir karčią tabletę su džiaugsmu turime priimti, nes ji gydo.

Po įspėjimo Kristus pradėjo aiškinti nuo Mozės, primindamas visus pranašus, ką jie kalbėjo apie Kristų. Tuo Kristus aprobavo Sen. Šventąjį raštą. Sen. Testamento raštai yra tiesos ir gėrio šaltinis. Kristus kalbėjo Abraomo lūpomis: “Jeigu jie neklauso Mozės nei pranašų, tai nepatikės, jei kas iš numirusių prisikeltų” (Lk. 16,31).

Kristui kalbant mokinių širdys ėmė kaisti. Pagal E. White, jie pradėjo ašaroti. Jie jautė bendrakeleivio didį nuoširdumą ir tiesą. Neveltui Kristus mokinius pavadino broliais.

Pagaliau visi nuvyko į Emaus miestelį. Keleiviai, pamilę nepažįstamąjį, prašė užteiti pas juos: “Pasilik su mumis, jau vakaras arti.” Jie, matyti, norėjo duoti ir nakvynę. Su Kristumi kalba paskatina gera daryti.

Nepažįstamasis keleivis kartu užsuko į butą. Tuo mokiniai parengė vakarienę. Tai buvo paprasta, neturtinga vakarienė, bet kupina meilės. Bet nuostabu, kad bendrakeleivis vadovauja vakarienei. Jis kaip šeimininkas paėmė duoną, sukalbėjo laiminimo maldą ir laužė.

Tuo metu atsivėrė jų akys. Jie žvilgterėjo į žaizdotas rankas. Jie sušuko: “Tai Viešpats Jėzus. Jis atsikėlė!” Jie pradėjo į jį melstis. (E. Whyte). Tuo kartu išnyko Kristus iš jų akių. Jam nereikia ir durų atidaryti.

Mokiniai kalbėjo: “Argi mūsų širdys nebuvo užsidegusios, kai jis kelyje kalbėjo.” Nors jau buvo tamsu, jų širdys nušvito. Džiaugsmo ir šviesos nesustabdysi. Tuo pakilo ir vyko į Jeruzalę. Ten surado apaštalus ir dalinosi džiaugsmu.

4. VELYKŲ SEKMADIENIS

Jon. 10,1-10

“Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: aš - avių vartai”. Kas tie Kristaus vartai?

Pirmiausia per šv. Krikštą kaip pro vartus Kristus įleidžia į savo įsteigtąją Bažnyčią. Bažnyčia su popiežiumi vis laiko mus savo akyse kaip motina vaiką. Ji turi Kristaus Ganytojo lūpas - pasako, perspėja.

Per Sutvirtinimo Sakramentą dar plačiau atidaro vartus. Jau lydi mus šv. Dvasia. Suaugusiam daugiau pavojų, daugiau duoda ir stiprybės.

Bet mes per sunkią nuodėmę suklumpame ir uždaromi vartai. Kristus per atgailos Sakramentą vėl atidaro, nepalieka už durų. Prie Betsaidos tvenkinio vienas paralyžuotas skundėsi: “Nėra, kas nuveda į šaltinį. Kas įeina, pasilieka sveikas.”

Tas gailestingumo šaltinis yra atgailos sakramentas - mes tampame savo siela sveiki.

Dar plačiau atkelia duris Gerasis Ganytojas įsteigęs Švč. Sakramentą. Koks būtų Ganytojas, jei neduotų maisto. Jėzus mus maitina savo kūnu ir krauju.

Kristus neužmiršo ir sergančių, mirštančių. Jiems suteikia pagalbą per ligonių sakramentą, kad savęs atsižadėtų dėl kitų.

Pagaliau, kaip žinome, įsteigė ir santuokos sakramentą. Dvi širdys - vyras ir moteris - turi vienas kitą mylėti. Meilė bus tikra, jei jų - vyro ir moters - širdis paskės Jėzaus širdyje.

Toliau Kristus kalba: “Kas neina pro vartus, bet kopia per kur kitur, tas vagis, plėšikas.” Kai kurie sektantai atmets sakramentus, atmets didžiąsias šventes - Velykas, Kalėdas. Jie kalba: nereikia eiti išpažinties, nes Kristus išliedamas savo kraują nuplovė mūsų nuodėmes ir paims į dangų; nėra šventųjų, nes visi šventi ir taip.

Betgi Kristus kalbėjo: “Aš atėjau ne panaikinti įstatymų, bet įvykdyti.” Jei Kristus vykdė, tai kaip mums reikia vykdyti... Juk su nuodėme negali eiti į dangų. Todėl Kristus įsteigė atgailos sakramentą. “Imkite šv. Dvasią, kam nuodėmės atleisite, tam bus atleistos, o kam sulaikysite, bus sulaikytos.”

Argi visi žmonės šventi, tarkim, plėšikai, vagys, apgavikai?
Tie, kurie taip galvoja, jau neina per duris į Dievo karalystę.
Toliau Kristus kalba: “Ganytojas eina priešaky, o avys jį seka”.

Kai kurie, ypač Rytų bažnyčių tikintieji, sako, kad negalima sekti Kristų - Jis Dievas, o mes žmonės. Užtenka tik vykdyti jo įsakymus. Bet Kristus savo mokinius išrinkdamas kalbėjo: “Sek mane!” Taip pat Kristus kalbėjo: “Kas nori būti mano mokinys, tegu ima savo kryžių ir seka mane.” Sekti ne visuomet lengva, bet išganinga.

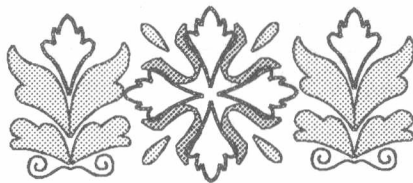
Karalius šv. Vaclovas eidavo kiekvieną naktį prie bažnyčios durų pagarbinti Švč. Sakramento. Eidavo net per šalčius žiemą. Vienas dvariškis kartą sakė karaliui: “Visko turi, ko dar eini naktimis melstis, o taip šalta.” Karalius tarė jam: “Einam kartu, pajusi, kad nešalta.” Taip jie nuėjo nakčia prie bažnyčios. Dvariškis šaukė, kad šalta. Karalius tarė: “Eik mano pėdomis.” Jis pradėjo eiti ir pajuto šilumą ir džiaugsmą. Tai žinoma legenda.

Kaliniai Tarybų valdžios metais dirbdavo miškuose. Šiek tiek užvalgę eidavo per pusnį į darbovietę. Stengėsi eiti vienas kito pėdomis, nes daug lengviau.

Bet tikrai džiugu eiti Kristaus pėdomis. Kristus atėjo į mūsų žemę tam, kad parodytų kelią.

Toliau Kristus kalba: “Kas eis per mane, tas bus išgelbėtas.” Tuo remiasi amžinasis gyvenimas, amžinoji laimė.

Su Kristumi yra tikrasis gyvenimas. Kristus ir kalbėjo: “Aš atėjau, kad žmonės turėtų gyvenimą - kad apsčiai jo turėtų.”

5. VELYKŲ SEKMADIENIS

Jon. 14,1-12

Žiūrint paviršutiniškai, šios dienos evangelija atrodo be ryšio, o tik svaičiojimas nesuprantamomis frazėmis.

Iš tikrųjų ji labai gili, daug pasakanti ir svarbi.

Pirmiausia Kristus kalba: "Tikite į Dievą, tikėkite ir mane".

Žydai mahometonai tiki vieną Dievą. Vienas Dievas ir yra. "Tikite Dievą, tikėkite ir mane", nereiškia, kad daugiau yra dievų. Tie žodžiai nereiškia ir sinkretizmo - kelių savybių sujungimo... "Tikite Dievą ir mane tikėkite" - nepanaikina vieno Dievo esimo, bet praplatina. Kristus tais žodžiais tik daugiau pasakė apie Dievą - per jį daugiau mums suprantamas Dievas, jo paslaptys.

Dangaus Tėvas nori, kad mes tikėtume taip jį, taip ir Kristų. Kristus yra viena su Tėvu.

Krikščionybė sudaro tikėjimo pilnumą. Krikščionys per Kristų tiki vieną Dievą.

Toliau Kristus kalba evangelijoje: "Einu jums vietos paruošti. Mano Tėvo namuose daug buveinių." Mes gerai žinome, kaip svarbu turėti savo butą, namus. Niekas tavęs neišvays. Tokia ramybė, kartu ir sveikata savo namuose. Sunku gyventi be būsto - gyventi, nakvoti gatvėje. Be namų gyvena tik laukiniai žmonės, valkatos bei nuskriaustieji.

Kristus kalba apie amžinuosius namus. Juos paruoš ne žmogus, o pats Dievas. Jis paruoš daugiau, negu žmogus gali. Taigi mes nebūsime našlaičiai be namų. Kristus kalbėjo, kad paruoš buveinę prie savo Tėvo. Ten bus visi broliai ir Dievo vaikai. Ten niekas nevarinės. Buveinė nebus nuomojama, o bus sava.

Toliau Kristus kalbėjo: "Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas." Tai ne abstrakcija, filosofija, o tikrovė. Bet tik per Kristų galime tą buveinę pasiekti. Tai amžinosios laimės buveinė - dangus. Kristus aiškiai kalbėjo: "Niekas nenueis pas tėvą, kaip tik per mane." Visos filosofijos tėra aklavietės. Kristus pramynė tą kelią, ir mes eikime juo. Jo kelias, jo

takas yra tiesa... Tik tiesa duoda gyvenimą. Klaida niekuomet gyvenimo neduos.

Toliau Kristus kalbėjo: “kas mane mato, tas mato ir mano tėvą.” Kristus atėjo į žemę, bet jis nepaliko Tėvo. Jis nėra pabėgėlis.

Švč. Trejybė nėra statistinė, o dinamiška. Kristus, išėjęs iš Tėvo, pasilieka jame. Šv. Dvasia buvo atsiųsta apaštalams, bet ji pasiliko švč. Trejybėje - Viename Dieve. Kaip ir Kristus Dieve. Juk Kristus kalbėjo Pilypui: “Nejau tu netiki, kad aš esu Tėve, ir Tėvas manyje.”

Tarkime, aš turiu galvoje planą. Jį pasakau kitam, ir jis tada turi. Tačiau tas planas yra vienas. Taip Dievas yra Dvasia, ir jame visi dieviškieji Asmenys.

Toliau Kristus kalbėjo: “kas mane tiki, tas darys darbus, kuriuos aš darau, ir dar už juos didesnius, nes aš keliauju pas Tėvą.” Kaip tą suprasti, nejau žmogus gali daryti didesnius darbus už Kristų - Dievą? Bet reikia žinoti, kokių atžvilgiu kalbama. Kristus mokė žmones tik Palestinoje, o apaštalai mokys visoje Romos imperijoje. Taigi, daugiau darys. Tačiau tas apaštalų mokymas bus surištas su Kristumi, vadovaujant Šv. Dvasiai. Kristus tik pradėjo evangelizaciją, o tęsti kitiems reikia. Kristus mokė tik trejus metus, o toliau reiks mokyti tūkstančius metų.

Kristus su Tėvu yra viena, taip mes tarpusavyje turime būti viena - vienybėje. Tačiau tada tik bus vienybė, kai būsime su Kristumi. Tada ir gausime Kristaus paruoštą buveinę. Mes turime to ir trokšti, ir siekti. Jei nusidedame, prašome atleidimo: “Viešpatie, būk gailestingas, mes tavimi tikim” (Atsiliepiamoji psalmė).

(Pagal J. E. Mayer, Neue Verkündigung)

6. VELYKŲ SEKMADIENIS

Atsikėlęs iš numirusių Kristus kalbėjo, kad jis paliks mylimus apaštalus ir žengs į dangų pas savo Tėvą. Apaštalai buvo nuliūdę, tad Kristus juos ramino: “Teneišsigąsta jūsų širdys, tikėkite manimi” (Jn. 14,1). Svarbu turėti tikėjimą ir pasitikėjimą.

Kad išliktų tikėjime, Kristus pažadėjo atsiųsti Šv. Dvasią. Ją vadina tiesos Dvasia. Kristaus apreikštas tikėjimas yra tiesos tikėjimas.

Šv. Dvasios atsiuntimas nebus vienkartinis, o visiems laikams. Visiems laikams reikalinga tiesa. Todėl Kristus irkalbėjo: “Kad ji pasiliks su jumis per amžius” (Jn. 4-14,16).

Kristus apie tiesą visiems kalbėjo - kalbėjo apaštalams, tikintiesiems, fariziejams, Rašto žinovams. Fariziejus pabardavo - neglostė. Melo, klaidų negalima glostyti.

Kristaus tiesa nenuperkama pinigais, nevisuomet išryškėjo ir mokytiems. Rašto aiškintojai daugiau turėjo mokslo, bet dažnai būdavo netiesoje - jos nepripažino.

Kristaus tiesa dieviška, neklaidinanti, bet kelianti iš klaidos. Tą tiesą Kristus norėjo perduoti visoms žmonių kartoms per Šv. Dvasią.

Vis tik Kristus perspėjo, kad jo tiesai pasaulis priešinsis: “Pasaulis neįstengia priimti, nes jos nemato ir nepažįsta” (Jn. 14,17). Kartais pasaulis būna tiesos duobkasys. Mes gerai žinome, kaip pas mus ateistinės valdžios kasė duobę tikėjimui, Bažnyčiai ir patys į ją įkrito.

Tačiau Šv. Dvasia veikė ir tuo laiku. Iš tikrųjų persekiojimų metais Šv. Dvasia dar daugiau veikia - kiek duoda tikėjimo herojų. Todėl Kristus kalbėjo: “Aš paprašysiu Tėvą, kad jums duotų Globėją” (t.p).

Popiežius šv. Leonas Didysis dar penktame šimtmetyje rašė: “Religijos, kurios pagrindą sudaro kryžiaus paslaptis, negali sugriauti jokie žiaurumai. Persekiojimai ne menkina, bet stiprina Bažnyčią.”

Taip Lietuvoje Bažnyčia nežlugo, ji keliiasi dar gražesnė. Ji anksčiau ar vėliau sužydės.

Šv. Dvasia visuomet duoda malonių, tik reikia mums jas pasiimti. Evangelija kalba, kad tas priima Šv. Dvasią, kas myli Kristų ir vykdo

jo mokslą. Jei mylėsi Kristų, šv. Dvasia visuomet apščiai duos malonių.

Bet ne visi myli Kristų, kiti jo dar nepažįsta. Šiandieną leidžiama dėstyti tikėjimo tiesas ir mokyklose, bet ne visi ateina į tikybos pamokas. Tai daro didelę klaidą. Etikos mokytojai būna įvairių įsitikinimų – gali būti ir ateistų. Todėl svarbu tikybos pamokos, ir tėvai turi tuo rūpintis. Ne visi mokytojai pažįsta Kristų. Vienoje mokykloje, kur kunigas dėsto tikybą, net trys mokytojai ateina į tas pamokas. Jie trokšta tikėjimo nenykstančių turtų.

Kristus kalbėjo, kad žmogus viską parduoda ir perkasi gražų didelį perlą. Tas perlas yra tikėjimas, jo tiesos.

Kristus per Šventąją Dvasią kalba. Ji kalba Bažnyčioje, mokykloje per tikybos pamokas. Šiandieną dar daug žmonių negali atsikratyti seno raugo. Jie net bijo, vengia tiesos. Jie slepia savo atgyvenas. Jie užsispyrę klaidose. St. Grzybek rašo: “Jei tiesą jam sakysi, jis įsižeis.” Tuo tarpu reikia dėkoti už tiesą. Bet tiesą reikia sakyti. Bet kaip? Šv. Petras moko: “Tai darykite švelniai, atsargiai, turėdami gryną sąžinę.”

Su smarkumu nepritrauksime prie Kristaus, bet dar daugiau atstumsime.

Tikėjime ypatingai reikia daug meilės. Ji atkelia visus vartus į širdį. “Jei kas myli mane, laikysis mano žodžio, ir mano Tėvas tą mylės, mes pas jį ateisime ir apsigyvensime” (Jon. 14,23). Tai bus didžioji laimė.

KRISTAUS ŽENGIMAS Į DANGŲ

(Šeštinės) Mt. 28,16-20

Šv. Matas užbaigia savo evangeliją šventiniu ir iškilmingu paskelbimu: “Eikite ir padarykite mano mokiniais visų tautų žmones” (Mt. 28,19).

Tuo iškilmingu momentu Jėzaus veidas buvo nukreiptas į tolį, aukštį. Kristus žiūrėjo ne tik į dangų, į kurį įžengs, bet ir į laikų tolį - ateitį. Tais žodžiais Kristus nubrėžia ateities Bažnyčios štrichus. Evangelija ne tik tam laikui, bet visiems laikams.

Nuostabu, kad evangelijoje yra pasakyta: “Kai kurie dar abejojo.” Atrodo, kaip dar galima abejoti? Kristus kalba atsikėlęs iš numirusių, vien tai pakankamas ženklas tikėjimui. Tai yra ir Kristaus dievybės patvirtinimas.

Tačiau žodis “abejojo” turi gilesnę prasmę. Tikėjimas nėra matematinis apskaičiavimas: dukart du - keturi. Tuo negali abejoti. Tai stagnacija. Tuo tarpu tikėjimas dinamiškas, vis besiveržiantis. Tas veržimasis gilyn, gilyn. Tikėjimo tiesos tokios gilios, ir jų negali apimti. Toks abejojimas, kitaip pasakius - ieškojimas, nėra nuodėmė.

Toliau Kristus tomis triumfuojančiomis aplinkybėmis kalba: “Man duota visa valdžia danguje ir žemėje.” Bet Dievo Sūnus Švč. Trejybėje visuomet turėjo tą valdžią. Jo valdžia nesiskyrė nuo Tėvo. Bet čia duodama valdžia Kristui kaip žmogui. Jis turi valdžią kaip Dievas ir žmogus.

Ta valdžios galybė yra tokia didelė, kad jos niekas negali nugalėti. Negali nugalėti Kristaus ir žemėje. Paskutinė ir triuškinanti galia pasirodys paskutinę dieną. Viskas bus nugalėta ir Kristus visus teis.

Toliau Kristus kalbėjo mokiniams: “Eikite ir padarykite savo mokiniais visų tautų žmones.” Evangelija skirta ne tik laukiniams bemoksliams, bet ir išsimokslinusiems. Evangelija ne tik neišsivysčiusioms tautoms, bet ir kultūringoms. Kristus pabrėžia krikšto

reikalingumą visiems. Per Krikštą teikiamas išgelbėjimas.

Krikštas yra matomas ženklas: pilamas vanduo, sakomi žodžiai. Be to matomo, nebus ir nematomos malonės. Todėl jis būtinas. Gali tikėti, mokėti katekizmą, bet nekrikštytas nesi Bažnyčios narys.

Šv. Krikštas pašalina ir suteikia. Pašalina gimtąją ir, jei būtų, kitas nuodėmes ir teikia didžiausią pašvenčiamąją malonę - tampame Dievo vaikais ir Šv. Dvasios buveine.

Krikštas yra konkretus - matomas ir pakeičiąs žmogų. Pagal šv. Povilą per krikštą tampame nauju kuriniu.

Kristus šv. Krikštui nustatė ir formulę: "Krikštykite vardan Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios." Be tos, ištartos, formulės nebus krikšto.

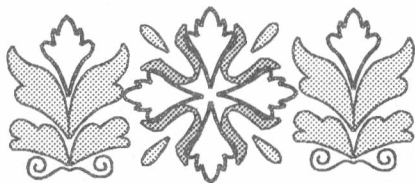
Kristus įsteigė Bažnyčią, kad ji pirmiausia rūpintųsi krikštu ir krikštytų. Todėl vyskupai ir kunigai visomis apeigomis krikštija.

Nors Kristus įžengė į dangų, bet jis per Šv. Dvasią pasilieka. "Aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos."

Kristus pasiliko ir per Šv. Eucharistiją. Krikštas yra pradžia, eucharistija yra pilnuma.

Kristus žengė į dangų, krikštas ir atidaro mums dangų. Tačiau krikštytis galima tik vieną kartą. Todėl baptistų sektose pakrikštytų suaugusių vėl krikštijimas yra piktnaudžiavimas ir nuodėmė.

Didis džiaugsmas - Kristaus įžengimas į dangų, didis džiaugsmas - krikštytis. Todėl psalmistas sušunka: "Plokite delnais visos tautos!" (Ps. 46,2).

7. VELYKŲ SEKMADIENIS

Šlovinimas (vaikams)

Šlovinti, garbinti galima tik Dievą, Jėzų Kristų. Todėl Jėzus meldėsi: “Tėve, atėjo valanda! Pašlovink savo Sūnų, kad ir Sūnus pašlovintų tave” (Jon. 17,1).

Prancūzų rašytojas Aleksandras Piron, miręs 1773 metais, mėgdavo kadien pasivaikščioti miškelyje. Vieną dieną vaikščiodamas truputį pavargęs prie mūro sienos atsisėdęs pailsėti. Daug žmonių pro šalį eidami nuimdavo kepurę. Jis irgi atsakydamas nuimdavo. Kiti praeiviai nusilenkdavo ir jis nulenkdavo jiems galvą. Bet viena moteriškė priėjusi persižegnojo ir atsiklaupė. To jis negalėjo suprasti. Tada žvilgterėjo užpakalin ir pamatė ant tvoros mūro Kristaus paveikslą. Rašytojas manė, kad jam visi pagarbą duodavo, o dabar ne jam, o Kristui. Susigėdęs atsistojo ir nuėjo.

Mes, kaip tas rašytojas, kartais galvojame, kad mes esame garbingi, daug gera padarę, mokyti. Tačiau tai ne mūsų nuopelnas, o Dievo. Jis davė gabumus, todėl mokyti esam. Turėjome padaryti gera, o tuos dalykus Dievas davė. Jei turi gerą derlių, tai Dievas išaugino. Miegojai, o derlius augo, brendo. Jei turi sveikatą, ją Dievas davė, todėl gali gera daryti - padėti kitam. Todėl tebūna tik Dievui garbė.

Mes tik Dievą turime garbinti, šlovinti. Tą atliekame, kai meldžiamės. Galima pašlovinti Dievą ir giedant. Juk užgimus Jėzui angelai giedojo: “Garbė Dievui aukštybėse, o žemėje ramybė geros valios žmonėms.” Garbės himne chorai gieda: “Šloviname Tave, amžinasis Tėve, lenkiamės Tau, garbiname Tave.”

Pašlovinti Dievą galime ir darbais. Rašytojas Joergenson užsuko į katedrą. Stebėjosi meniniais paveikslais. Po to apžiūrėjo varpinę ir pamatė menininką, kuris aukštai piešė šventus paveikslus. Joergenson nusišypsojo: “O kas tuos taip aukštai matys, o kiek darbo?” Menininkas atsakė: “Bet Viešpats Dievas žiūri ir mato.”

Gražu ir darbu pašlovinti Dievą. Nors niekas nematytų, Dievas matys. Šeimininkės kiek daug dirba, darbų ir žingsnių nesuskaityti, bet Dievas

viską mato ir įvertina. Tik reikia dirbti sąžiningai. Kartą plovė malkas senesnis vyras ir jaunuolis. Jaunuolis vis suko pjūklą. Senesnysis tarė: “Kam suki, nusipjaus kreivai.” Jaunuolis atsakė: “Į krosnį nesvarbu.” Senesnysis tarė: “Jei ką dirbu, stengiuos gerai.”

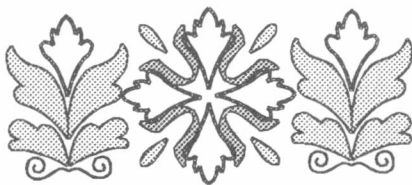
Net valgydami turime duoti Dievui šlovę. Šv. Povilas rašo: “Ar valgo, ar geriate, ar šiaip ką darote, visa darykite Dievo garbei” (I. Kor. 10,31). Viena mergaitė paklausė, kaip valgydama gali duoti Dievui garbę? Katechetė atsakė: “Neprašyta padėk mamytei pagamint valgį, po valgio suplauti indus. Be to, prieš valgį ir po jo persižegnok!”

Kažkas vaikui davė du obuolius. Jis tuoj vieną atidavė broliukui. Tas meilės išreiškimas irgi Dievui garbė.

Taip pat rašytojas Stolz pateikia tokį pavyzdėlį. Vaikutis pavalgė skanumynų ir po to meldėsi į Dievą: “Dėkoju Dievuliui, kad taip skaniai pavalgiau.” Juk susirgęs negali skaniai valgyti, viskas kartu. Todėl turime padėkoti Dievui, kad galime skaniai pavalgyti - esame sveiki.

Niekas taip mūsų nemyli, kaip Dievas. Jis viską mums duoda. Pagaliau jis siuntė savo Sūnų, kuris pasiaukuoja mirdamas ant kryžiaus dėl mūsų išganymo, laimės. Tai garbė Dievui Tėvui ir Sūnui, ir šventajai Dvasiai!

(Pagal Ks. J. S. K. Ewangelia W zyciu dziecka)

ŠV. DVASIOS ATSIUNTIMAS

(Sekminės)

Jau Sekminių išvakarėse ryškėja tos didžios šventės prasmė. Tai matyti iš Sen. Testamento. Dievas nuo kalno Mozei tarė: "Jūs esate matę, ką padariau egiptiečiams, kaip jus nešiau ant savo sparnų ir čia, pas save, persinešiau. Dabar klausykite mano balso" (Iš. 19,3-8).

Tai ne izraelitų pastangomis jie išėjo iš Egipto nelaisvės, bet paties Dievo iniciatyva tai vyko. Dievas padėjo, Dievas gelbėjo, Dievas myli.

Sekminės - Šv. Dvasios atsiuntimas - irgi paties Dievo iniciatyva kurti naują pasaulį. Visa tai iš Dievo gerumo, gailestingumo. Dievas per Sekmines pradėjo kurti naują gerio pasaulio istoriją. Ir visa tai darė be žmogaus pastangų. Todėl Šv. Povilas rašo, kad mes remiamės tikėjimu, o ne darbais. Štai jo žodžiai: "Mes laikomės nuomonės, kad žmogus nuteisiamas tikėjimu, be įstatymo darbų" (Rom. 3,28).

Dievas išvadavo izraelitus iš Egipto nelaisvės, o Kristus išvaduoja iš nuodėmės nelaisvės. Tai daro per Šventąją Dvasią. Juk evangelijoje pažymėta: "Imkite Šventąją Dvasią, kam atleisite nuodėmes, tam bus jos atleistos, o kam sulaikysite - sulaikytos" (Jon. 20, 23). Žinoma, tas vyksta per Kristaus išlietą kraują. Dievas Mozei kalbėjo: "Jūs būsite mano ypatinga nuosavybė visų tautų tarpe". Taip per Sekmines krikščionybė tapo ypatinga Dievo nuosavybė tarp visų tautų ir religijų.

Izraelio tauta švietė visoms tautoms monoteizmu ir savo morale. Todėl Mozei Dievas kalbėjo: "Jūs būsite kunigų karalystė ir šventoji tauta." (Iš. 19). Taip po Šv. Dvasios atsiuntimo krikščionių Bažnyčia tampa šventąja tauta, kunigų karalyste. Ji turi šviesti profaniniam pasauliui tikru tikėjimu ir šventumu.

Tačiau žydų tauta, nors buvo Dievo tauta, bet daug metų buvo diasporoje - išblaškyta. Žinoma, ta nelaisvė atsitikdavo dėl nutolimo nuo Dievo. Vis tik Dievas ir diosporą panaudojo geram - ja išnešioja po kitas tautas tikrą tikėjimą ir teisingai suprastą dorą.

Taip šiandieną katalikai kaip diasporoje. Jie išsibarstę po visą pasaulį ir visas tautas. Jų dauguma Europoje, Pietų Amerikoje, jų yra Afrikoje,

Azijoje, Australijoje. Dievas skiria krikščionims, ypač katalikams, išnešioti - paskleisti Kristaus mokslo šviesą. Šv. Dvasia tam tikslui padeda.

Dievas kalbėjo Mozei ant kalno. Kristus kalbėjo Petriui: "Tu esi uola - kalnas, ant tos uolos pastatysiu Bažnyčią, kurios ir pragaro vartai nenugalės". Tas kalnas - uola yra Kat. Bažnyčia. Jos centras yra Roma su popiežiumi. Jos salelės - grynai katalikiški kraštai. Jų tarpe Lietuva. Jų uždavinys skleisti šviesą didesniems kraštams. Bet tos šviesos pirmiausia reikia turėti savyje.

Šv. Petras sako: "Jūs esate išrinktoji giminė, karališkoji kunigystė, šventoji tauta, išigytoji liaudis, pašaukta išgarsinti šlovingus darbus to, kuris pašaukė jus iš tamsybių į nuostabią šviesą..." (I. Petr. 2,9).

Todėl mes esame pašaukti į didelius darbus ir, aišku, mes patys turime būti tikėjimo ir doros aukštumoje. Mes, katalikai, pašaukti vadovauti, o ne vergauti. Tačiau čia ne puikybė, bet vadovauti kitiems tarnaujant.

Mes turime gerbti, mylėti kiekvieną ir su ta meile atvesti prie Kristaus. "Jei svetimtautis tavo krašte gyvena, jo nespauk, o mylėk kaip save, nes ir tu buvai svetimame krašte..." (Lev. 19,2).

Neturime niekinti nusidėjėlių, įprotininkų, bet jiems padėti pakilti iš sunkumų.

Todėl turime melstis, kad Dievas duotų Šventosios Dvasios dovanų doriems tikintiesiems nenupulti - išsilaikyti, nupuolusiems duotų šviesos ir jėgų pakilti iš nuodėmės purvų. "Ateik, Šventoji Dvasia, į mano sielą, į mano kraštą ir į visą pasaulį..."

ŠVČ. TREJYBĖ

Jau Sen. Testamente kalbama kilniai apie Dievą: "Jahve yra palankus ir atjaučiantis Dievas, kantrus, maloningas, teisingas" (Iš. 34,5).

Tuo tarpu Naujasis Testamentas sako apie Dievo meilės begalybę - Švč. Trejybės paslaptį. Tai parodomas pilnasis Dievo veidas: "Dievas yra meilė" (I Jn. 4,16). Dievas yra vienas, bet trijuose Asmenyse, kuris išsiliejo savo meile per žmogaus atpirkimą.

Tai didžioji paslaptis, jos nesuprato didieji mąstytojai: Šv. Augustinas, Tomas Akvinietis, Don. Skotas.

Atskleidžiamos paslaptys tik mylimam: vyras - žmonai, žmona - vyrui, geram draugui. Dievas per Kristų atskleidė net savo esmės paslaptį.

Tos paslapties atskleidimas - tai didelė meilė, kurios mes negalime suprasti. Bendrai meilė sunkiai suprantama.

Dievas ypatingai myli geruosius žmones - jam ištikimus, šventus žmones. Šv. Steponui, kuris buvo ištikimas tikėjimui, dar gyvam esant leido pamatyti dangų ir ten esantį Dievo dešinįjį Kristų. Šv. Marija Alekok vizijoje kalbėjosi su Kristumi ir matė jo perversimą širdį. Kristus mokė per ją, kad taikiai gyventume, ne tik sekmadieniais, bet pirmaisiais mėnesio penktadieniais priimtume Jėzų Švč. Sakramente. Tada būtų laiminga ir mirtis.

Dievas myli ir bloguosius - nusidėjėlius. Tai parodė pats Kristus. Anuo metu muitininkus žydai laikė tautos išdavikais, kraugeriais. Jų žydai nekentė. Tuo tarpu Jėzus muitininką Matą pašaukė į apaštalių eiles. Jėzus valgydavo su nusidėjėliais ir muitininkais.

Kada žydai norėjo užmušti nusidėjėlę moteriškę, Jėzus ją išgelbėjo sakydamas: "Kas iš jūsų be nuodėmės, pirmas meskite į ją akmenį." Tačiau visi pasijuto nusidėję ir nemetė, greit išsiskirstė. Tada Jėzus jai tarė: "Ir aš tavęs nepasmerkiu, eik ir daugiau nenusidėk!" (Jn. 8,7). Dievas, mylėdamas žmones, atleidžia nuodėmes ir jas išdildo.

Tačiau evangelija kalba: "Kas tik Kristų tiki, nebus pasmerktas." Reiškia, reikia tikėti, tai būtina sąlyga. Todėl tokia sąlyga, nes tikėjimas

yra pagrindas. Be pagrindo pastatas neilgai išsilaikys, sugrius.

Pats Dievas apreiškė Švč. Trejybės paslaptį, ir mes turime tikėti. Kitaip paniekintume patį Dievą.

Mes turime tikėti ir Jėzų Kristų, kuris yra antrasis švč. Trejybės asmuo, ir Šventąją Dvasią. Tikėti yra išmintinga, nes pats Dievas tą tiesą apreiškė. Netikėti, kur tiesa, būtų neišmintinga ir pragaištinga.

Ne tik tikėti reikia, bet reikia ir išpažinti. Vienas gražiųjų išpažinimų yra persižegnojimas. Kristus kalbėjo: “Kas tikės, tą lydės dideli darbai - stebuklai” (MK. 16,17). Stebuklai irgi Dievo meilė.

Kristupas Kolumbas, išvykdamas į jūros kelionę, su visais jūreiviais priėjo išpažinties. Norėjo būti nekalti, nes nekaltuosius ypatingai Dievas globojo. Nežiūrint to, beplaukiant pakilo didelė audra ir kilo pavojus paskęsti. Tada Kolumbas užlipo ant denio ir skaitė šv. Raštą - evangeliją. Kai tarė: “Ir Žodis tapo Kūnu”, - ir padarė kryžiaus ženklą į audrą, netrukus audra nutilo.

Persižegnojimas yra veiksmingas aktas - juk šaukiamės pačios švč. Trejybės.

Kun. J. Prunskis, kuris daug religinių knygų parašė, vienoje jų taip aiškina persižegnojimą: “Kai nuo kaktos leidžiame ranką ant krūtinės, primena mums, kaip Dievo Sūnus atėjo į žemę. Kada ranką keliame nuo kairės į dešinę, mes tiesiog maldaujame, kad paskutinio teismo dieną mus vestų į dešinę, į išrinktųjų tarpą.”

Viena duktė prie mirstančios motinos tarė: “Ką galiu patarnauti?” Motina atsakė: “Padėk man pakelti ranką, kad galėčiau persižegnoti.”

Kryžiaus ženklas yra šventumo ir pergalės ženklas.

ŠVČ. KRISTAUS KŪNO IR KRAUJO ŠVENTĖ

(Devintinės) Jn 6,51-58

Kristus kalbėjo: “Duona, kurią aš duosiu, yra mano kūnas už pasaulio gyvybę” Bet kaip mes galime Kristaus kūno valgyti - mes ne žmogėdros? Taip galvojo anuomet ir žydai: “Kaip jis gali duoti valgyti savo kūną?”

Bet turime atkreipti dėmesį į Kristaus žodžius: ši duona yra iš dangaus. Todėl valgyti jo kūną ir gerti negalima imti biologiškai.

Taip pat ta dangiškoji duona - Švč. Sakramentas - nėra atvaizdas, kaip televizoriuje, nėra vien prisiminimas. Evangelikai liuteronai tai laiko tik Kristaus Paskutinės Vakariinės prisiminimu. Jie ir laiko priėmimą vien paprasta vakariene. Bet Kristus tarė: “Darykite tai...” Ne prisiminkite, o darykite. Reiškia, šv. Mišios yra to paties vyksmas, kaip per Kristaus Paskutinę Vakarienę.

Tik toliau pridėtas žodis - prisiminimui. Tas žodis išreiškia tik laiką, o ne esmę.

Ta pati esmė nėra prisiminimas, o tikrovė. Kristus nesako, jei neprisiminsite, neturėsite amžinojo gyvenimo, bet jei nevalgysite Jo kūno ir negersite jo kraujo.

Taigi Švenčiausiasis Sakramentas - tikras Jėzaus kūnas ir kraujas. Todėl Kristus pakartotinai pabrėžia: “Mano kūnas yra tikrai valgis ir mano kraujas tikrai gėrimas.”

Tai nėra pleonazmas - žodžiu žodžio aiškinimas, bet tikrovės pabrėžimas.

Jau pagonys kalbėjo, rašė, kad jų dievai turi duonos, kurios paragavę žmonės nemirtų. Tai buvo ilgesys. Bet jos jie neturėjo ir negalėjo turėti. Mes turime žodį eleksyras, tariamai jis galėtų prailginti gyvenimą, bet tai tik poezijoje - netikra.

Tik Kristus įsteigė Švč. Sakramentą, kur per šv. Mišias duona ir vynas virsta Kristaus kūnu ir krauju. Bet palieka duonos ir vyno pavidalas. Dar Kristaus atnaujinti žodžiai: “Kas valgys tą duoną, gyvens

per amžius.”

Per Šv. Mišias Kristus nekrvinu būdu miršta ir prisikelia iš numirusių. Ta Kristaus duona - Kristaus kūnas - yra prisikėlusio iš numirusių. Tai šv. Komunijoje mes priimame patį Kristų, atsikėlusį iš numirusių. Mes paskęstame pačiame Kristuje. Koks džiaugsmas! Todėl kai kurių šventųjų veidai nušvisdavo priimant šv. Komuniją, suspindėdavo akys.

Galima priimti šv. Komuniją ir vienu pavidalu duonos ar vyno. Tas pats yra Kristus su kūnu ir krauju. Iš džiaugsmo mes vienas kitą apkabiname, o šv. Komunijoje vyksta susijungimas, daug daugiau. Tačiau nors mes per šv. Komuniją susijungiamo su Kristumi, bet nepametame savo asmens. Mes pasilieiname atskirti, laisvė pasilieka.

Šv. Komunija dar vadinama angelų duona. Angelai, susijungę su Dievu amžinybėje, jį mato, džiaugiasi. Taip mes per Šv. Komuniją jungiamės su amžinybe, nors Dievo nematome.

Pirmieji krikščionys stengdavosi kasdien priimti šv. Komuniją, kad būtų arti Viešpaties. Jiems šv. Komunija buvo gyvenimo džiaugsmas. Tada ir mirtis nebaisi, ji tik nuopelnas.

O kokie dideli mūsų gyvenimui vaisiai dažna šv. Komunija. Priimant išnyksta blogybės, džiaugsmas užpildo gyvenimą.

Vienoje parapijoje vienas jaunuolis per procesiją su baltomis pirštinėmis nešdavo švč. Sakramento vėliavą. Kartą du klierikai pavasarį užėjo pas jį. Jis gyveno tik su motina, turėjo mažą daržą ir vieną obelę. Ji labai tuokart žydėjo. Klierikai sakė: ir jo pavardė “Kvietkauskas” nuo žiedų.

Vėliau tie klierikai užėjo rudenį, jis pavaišino obuoliais. Jų buvo ant obelies labai daug ir labai skanūs. Vaikai bėgiojo netoli, bet nei vieno, net nukritusio neėmė. Jis tik pats duodavo. Taip jis pasakojo.

Kodėl toks teisingumas? Visa tai darė Kristus ir šv. Komunija, kurią visi dažnai priimdavo. Tą vėliavą nešė kaip pergalės ženklą prieš blogį.

11. EILINIS SEKMADIENIS

Jn 9,36-10,8

“Matydamas Jėzus minias gailėjosi - žmonės apleisti, suvargę, lyg avys be piemens” (Mt. 9,36). Kristaus buvo didžiausias dėmesys paprastiems žmonėms, o, kaip sako, ne viršūnėms. Liaudis buvo tamsi, nešvari, iškankinta.

Jėzaus širdis buvo arti jų ir norėjo jiems padėti. Pirmiausia liaudžiai reikia tiesos, reikia dvasinio maisto. Tuo tarpu fariziejai žiūrėjo šaltųjų nuostatų ir savęs.

Jėzus rinko sau padėjėjus - apaštalus. Vienas nenori visko aprėpti. Jis nori dalintis darbu su kitais. Tai ir mums pavyzdys - dalintis darbu ir atlyginimu.

Mums atrodo, kad Jėzaus pasirinkimas apaštalų labai rizikingas. Bet Jėzus žino, ką daro, tą rodo ir visiems amžiams.

Jis kalbėjo: “Pjūtis didelė, o darbininkų mažai.” Jis ne aukštus hierarchus rinkosi, ne genijus, ne šventuosius, o paprastus darbininkus. Reikia juodadarbių. Jis šaukia į darbą žvejus, kurie dažnai būna tarp pavojų. Kristui ir reikia tokių, kurie nebijotų pavojų, o tarp jų neštų tiesą. Kristus šaukia net karštuolį Simoną, pavadintą Petru, ir laksitą kolaborantą Matą. Pašaukia ir Judą, kuris jį patį išduos. Taip Kristus, kurie neįtikėtini, šaukia ir dabar į kunigus.

Kodėl Judui atidavė pinigų kasą, o ne Matui? Juk Matas pripratęs skaičiuoti pinigus - jis muitininkas. Bet Jėzus žino, ką daro, juk reikia mylėti visus. Jis myli ir Judą ir juo pasitiki.

Jėzus išsirinko 12 apaštalų. Kodėl dvylika? Izraelio dvylika giminių. Tai tarsi apskritas skaičius, apimamas visą Izraelį ir pasaulį.

Šaukė apaštalus jaunos ir senesnius. Visi jie reikalingi. Reikia jaunesnio užsidedimo, senesnio išminties. Taip dabar bažnyčioje dirba seni ir jauni kunigai. Senesni vadovauja išmintimi, jaunesni dirba su entuziazmu. Vieni kitus papildo.

Vienai parapijai buvo skiriamas kunigas. Parapijiečiai klausė, ar jis bus jaunas. Kitoje parapijoje tikintieji prašė vyskupą paskirti senesnį.

Daugumas apaštalu buvo iš Galilėjos, bet Judas nebuvo galilėjietis.

Kristus daugelį apaštalu pašaukė iš šv. Jono mokinių. Tai nebuvo nemandagumas atimti iš kito mokinius, bet reiškė, kad apaštalai turi būti parengti. Dabar rengia Kun. Seminarijos.

Idomu, kodėl Kristus kalbėjo: “Nenuklyskite pas pagonis ir neužsukite į samariečių miestus.” Todėl taip kalbėjo, kad dar apaštalai - neparengti, dar silpni tam darbui, juos dar reikia sustiprinti. Tik po Sekminių sustiprinti Šventąja Dvasiaėjo pas pagonis.

Vienas misionierius pasakojo, kad misijonierių reikia stiprios dvasios kunigų. Pavyzdžiui, Afrikoje atnešdavo valgyti nuogos mergaitės padavėjos. Reikia būti stipriems skaistume.

Kristus mylėjo apaštalus, mylėjo ir visus žmones. Apaštalai su meile tik pasiekia laimėjimų. Kada kunigas myli, tada randa ir priemonių laimėti Kristui.

Paprastas kunigas Marius Veronas iš Šv. Ksavero vienuolyno pasišovė būti misionieriumi. Jis nuvyko į Bangladešą, netoli Gango upės. Tačiau jis nemokėjo žmonių kalbos. Jie plaukė laiveliu, kurį irklavo vienas senesnis žmogus ir jaunuolis. Irkluoti - darbas sunkus, o uždarbis mažas. Vos uždirba kokią saują ryžių alkiui numarinti. Kunigas, nemokėdamas kalbos, priėjo prie jaunuolio, kuris labai išvargęs, išsiėmė bananą ir jį pusiau su juo pasidalino. Tas išplėtė akis - iš kur toks geras žmogus. Po to perėmė misijonierius Marius irkluoti. Taip nemokėdamas kalbos susidraugavo. Tas jaunuolis tapo krikščioniu. Meilės kalba svarbesnė už visas kalbas.

Viena mergaitė kalbėjo: “Kaip gaila, kad aš mergaitė ir negaliu būti misionieriumi.” Bet daug ir mergaičių vienuolių dirba misijose. Jos dirba katechizuodamos, jos dirba ligoninėse.

Bet kaime ir mieste gali dirbti misijų darbą. Paleisk į bažnyčią bendradarbę, o tu padirbėk daugiau. Viena su ramentais prašė giminių paramos operacijai. Giminės turtingi, bet nepadėjo. Jei kas padėtų, pristėtų prie Jėzaus save ir kitą.

Visi galime prisidėti prie misijų. Juk Šv. Petras sako: “Jūs esate visi karališkoji kunigystė” (I. Petr. 2,9).

DEVINTINIŲ PALAIMINIMAS

(Vaikams)

Jūs, vaikučiai, su tėveliais atėjote į bažnyčią. Bažnyčia - pradžia dangaus, nes čia visuomet Jėzus Kristus kaip Dievas ir žmogus altoriuje būna. Jūs atsinešėte ir gėlių, ir jūs, vaikučiai, kaip gėlės. Sakoma, kad vaikai laimingi. Jų gyvenimas - žaidimai, juokas, džiaugsmas. Tai rojaus vaizdas.

Bet jei laimingi, kodėl jie trokšta būti dideli? Jie nuolat matuojasi, ar paaugo... Iš tikrųjų augant auga ir laimė. Todėl vieno poeto parašyta: "Aš nenoriu, kad mane vedžiotų mama ir šluostytų nosį teta."

Svarbu augti kūnu, bet dar svarbiau augti dvasia. Nors visi vaikai geri, bet gali tapti ir blogi. Blogi vaikai neklauso tėvų, meluoja, įžeidinėja mokytojus, pabėga iš pamokų, rūko. Jie neauga gerumu, bet atgal slenka.

Yra žmonių neūžaugę: jie seni, o vaikų ūgio. Jie negražūs. Taip lygiai, kurie nesidaro geresni, - dvasios neūžaugos. Dvasios augimas vyksta visą gyvenimą, todėl jie nesensta dvasia.

Malda ugdo mūsų dvasią. Todėl turime kiekvieną dieną melstis. Jei kas duoda dovaną, mes padėkojame... Kitaip būtų gėda. Taip reikia dėkoti ir Dievui. Dievas viską mums duoda - sveikatėlę, gabumus ir dar žada dangų.

Kaip gyventi, kaip padėti Dievui, mes mokomės katekizmo. Katekizmo išmokę mes mokame gerai eiti ir išpažinties. Devynių - dešimties metų jau reikia eiti išpažinties. Nevalyk niekuomet lango, jis apsineš ir per jį nieko nematysime, net saulės. Taip mūsų sielą reikia dažnai valyti per atgailą. Išpažintis apsaugo nuo didelių nuodėmių ir retiname mažas.

Po išpažinties mes einame šv. Komunijos. Priimame Jėzų, kuris myli ir mus išmoko mylėti.

Vienas paklausė mažos mergytės, ką ji labiausia myli, ji atsakė: "Labiausiai myliu močiutę, paskui tėvelį, paskui katytę, paskui mamytę ir broliukus."

Kodėl tu katytę labiau myli negu broliukus, ir mamytę ne pirmiausia?

Atsakė, kad broliukai ją pešioja, o mamytė uždavė per nagus, kada kišo pirščiukus į elektros rozetę.

Vaikučiai, pirmiausia ir labiausiai reikia mylėti mamytę ir tėvelį, paskui broliukus, sesutes, o paskui gyvulėlius, paukštelius. Tai Dievas pats įsakė: “Gerbk savo tėvą ir motiną.”

Tik vieną Dievą reikia mylėti daugiau už visus. Kristus kalbėjo: “Kas daugiau myli tėvą, motiną, brolių, nevertas manęs”.

Kodėl Dievą reikia labiausiai mylėti? Todėl, kad jis ir tėvelius davė, ir viską sutvėrė. Sutvėrė ir tave, davė sveikatėlę ir atiduos dangų.

Negana to, šiandieną per kunigą laimina vaikučius, tėvelius, broliukus ir sesutes.

Dievo palaima yra daugiau negu pabučiuoti. Dievas laimina mūsų kūną ir sielą. Laimina vaikučius, kad geri būtų, laimina šeimas, kad jos santaikoje gyventų, nebūtų barnių. Kada visi santaikoje gyvens, tada bus taika ir tarp kaimynų, ir tarp tautų.

Lietuvoje gyvena ne tik lietuviai, bet yra ir rusų, lenkų, totorių, čigonų. Reikia visiems taikoje gyventi ir nieko neniekinti.

Visi mes turime garbinti Dievą, nes Dievas - visų Sutvėrėjas, Jėzus Kristus - visų Atpirkėjas.

Tik dar kai kurie nežino apie Kristų. O jis trokšta visiems laimės.

“Garbinkite Viešpatį, visos tautos,
šlovinkite jį, visos šalys,
nes jo gailestingumas viršija viską,
jo teisingumas lieka per amžius” (Ps. 116).

ŠV. JONAS KRIKŠTYTOJAS

Jau pranašas Izaijas kalbėjo apie Joną Krikštytoją: “Dar motinos iščiose tebebūnant, mane savo tarnu padarė” (Iz. 49,5).

Mes švenčiame šv. Jono gimimą. Užgimimas tiktai švenčiamas Jėzaus Kristaus, Švč. M. Marijos ir šv. Jono. Reiškia, prieš gimimą jau jis buvo šventas - be gimtosios nuodėmės.

Užgimus Jonui Krikštytojui kalbėjo: “Kas iš to vaiko bus, Viešpaties ranka jį globoja” (Luk. 1,66).

Šv. Jonas Krikštytojas gyveno ant Seno Testamento ir Naujo Testamento ribos. Ant ribos būti labai atsargu, bet Viešpaties ranka jį vedė.

Mus per Krikštą ir paliečia Viešpaties ranka vesti. Labai didelis dalykas mūsų krikštas. Šv. Jonas kalbėjo: “Aš krikštiju vandeniu, o ateis tas, kuris krikštys Šv. Dvasia ir ugnimi” (Lk. 3,16). Tuo krikštu mes esame pakrikštyti, Viešpaties galybė ir mus globoja.

Mes krikštydamiesi pašloviname Dievą, kartu ir mums šlovė.

Šv. Joną Krikštytoją pats Kristus iškėlė į aukštybes sakydamas: “Nėra didesnio iš moterų gimusio... jis daugiau negu angelas...”

Tuo tarpu Jonas dar daugiau pasižemino: “Aš nevertas atrišti jo kurpių dirželio” (Apd. 13, 25).

Mes priimame Kristų Švenčiausiame Sakramente, o jis sakė - “nevertas atrišti kurpių dirželio.” Kokie mes turime būti laimingi!

Bet Kristus kalbėjo: “Kas save žemina, tas bus išaukštintas.” Ir mes tariame prieš Šv. Komuniją: “Viešpatie, nesu vertas, kad ateitum...”

Šv. Jonas Krikštytojas buvo Kristaus pirmtakas. Jis taisė kelią Kristui, o Kristus - kelias. Taisyti kelią garbinga, gadinti kelią negarbinga. Kaip Šv. Jonas taisė kelią Kristui, taip tėvai ir globėjai turi taisyti kelią savo vaikams...

Pasaulis vilioja į įvairius kelius. Ypač yra viliojantis turtų kelias... Dažnai tėvai nori vaikams palikti namą, pinigų santaupas. Bet tas kelias nėra svarbiausias.

Viliojantis kelias yra smagumų kelias. Bet jis veda į pražūtį. Pats

viliojimas jau yra blogis. Kristus nieko nevilioja, o tiesiog sako: “Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas.”

Tą kelią turi tiesti tėvai, mokytojai vaikams - formuoti asmenybę. Šv. Augustinas sako: “Tėvų gyvenimas - tai knyga, kurią vaikai pirmiausia skaito.”

Emilius Littre buvo garsus prancūzų filosofas ir kalbininkas. Jis išleido didįjį prancūzų žodyną. Tačiau draugavo su pozityvistu Augustu Comte. Tad Littre buvo netikintis, net nepasikrikštijęs. Bet jo žmona buvo gera katalikė. Užgimus dukrelei, Littre tarė žmonai: “Auklėk pagal save, o kai turės penkiolika metų, aš pasakysiu savo idėjas.”

Motina dukrą auklėjo katalikiškai - tiesė jai kelią. Duktė buvo labai gera, pavyzdinga, ir tėvas stebėjosi.

Kai dukteriai sukako penkiolika metų, Littre tarė žmonai: “Išauklėjai mergaitę tokią jautrią, gerą, sveikai galvojančią, laimingą, jau aš nenoriu jos aptemdyti savo idėjomis.” Duktė ir toliau buvo gera - padėjo tėvui perrašyti raštus. Mokslininkas Littre taip pat buvo paveiktas, kad pats apsikrikštijo ir mirė kaip geras katalikas... Kaip gražiai motina nutiesė kelią dukteriai ir tėvui mokslininkui.

Ir dabar pasitaiko, kad vaikai, lankydami tikybos pamokas, atveda tėvus ateistus į tikėjimą - į bažnyčią.

Tuo tarpu tie, kurie tiesia kelią be Kristaus, toli nenuėina. Kun. J. Prunskis rašo, kad aštuonios dešimtys procentų nusikaltimų nepilnamečių Niujorke padaro tie jaunuoliai, kurie neturi tikėjimo.

ŠV. PETRAS IR POVILAS

Šv. Petras ir Povilas - didieji Bažnyčios apaštalai, Bažnyčios šulai. Abudu buvo dideli, tačiau kontrastingi. Šv. Petras nuoširdus, tiesiakalbis, kartu ir karštas, ir bailus. Šv. Petras išsigandęs tarnaitės išsigynė savo Mokytojo.

Šv. Povilas - kietas fanatikas. Jo kiti bijojo. Jis persekiojo Bažnyčią, kaip jo nebijoti?

Kristus Šv. Petrą pašaukė nuo žvejybos ir pasakė: "Tu būsi žmonių žveju." Šv. Povilą pašaukė, kada vyko persekioti krikščionis. Vyko į Damaską persekioti, o pats Damaske tapo krikščioniu. Dievo malonė didesnė už viską.

Šv. Petras buvo Kristaus pašauktas nuo pat evangelizacijos pradžios, o šv. Povilą pašaukė Kristus jau įžengęs į dangų. Dabar šaukia apaštalus, kunigus Kristus, jau įžengęs į dangų.

Abu apaštalai - vadovai ir darbininkai. Jie patys pirmieji lėkė į darbą. Sekminių dieną šv. Petras pirmas drąsiai skelbė evangelizaciją. Vėliau įkūrė Jeruzalėje, Antiochijoje ir galop Romoje krikščionių bendruomenes.

Šv. Povilas pirmas išėjo į pagonių kraštus skelbti evangelijos. Jį pamatė Efezas, Tesalonikai, Atėnai. Jei persekiodamas skausmą darė krikščionims, tai dabar pats dėl Kristaus daug kentėjo. "Esu gavęs nepalyginamai daug rykščių, daug kartų buvau mirties pavojuose. Tris kartus gavau lazdų, vieną kartą apsvaidytas akmenimis. Tris kartus pergyvenau laivo dužimą... Buvau pavojuose nuo plėšikų, savo tautiečių, daug teko budėti, badauti, šaltį kęsti..." (II. Kor. 11,25)

Abu apaštalai ištaisė savo klaidas, pamilo Jėzų ir mirė dėl jo.

Pirmoji apaštala Bažnyčia, nežiūrint persekiojimų, buvo graži - žinoma, ir toliau tęsia Kristaus mokslą. Kard. Andre Lubek sako: "Bažnyčia yra tęsinys Kristaus gyvenimo. Mes Kristaus dabar nematome, o Bažnyčią, kuri atlieka funkcijas, matome."

Reiškia pakrikštytieji irgi turi būti Kristaus gyvenimo ir mokslo tęsinys. Todėl Kristus kalbėjo: "Aš esu vynuodis, o jūs šakelės." (Jn.

15,3). Šakelės yra vynmedžio ūšėnys.

Graži buvo pirmaisiais amžiais Bažnyčia, nes jos pagrindas buvo meilė, laisvė. Ji buvo tikroji Kristaus ūšėja.

Bet ji buvo hierarchinė. Šv. Petras kaip vadovas buvo. Jis leido nuostatus Bažnyčiai. Jis išsprendė tris svarbius dalykus: Kristaus sekėjai neprivalėjo klausyti Sinedrijono įsakymų, leido į Bažnyčią priimti pagonis ir nereikalavo laikytis Sen. Testamento apeigų. (Vysk. P. Bučys). Taip Bažnyčia išliko hierarchinė visus amžius. Tačiau tas nemenkino Bažnyčios orumo. Dar didesnė meilė augo.

Hierarchija stiprina tikėjimą, meilę, saugo. Juk Kristus sakė Šv. Petriui: "Stiprink brolius." (Lk. 22, 32).

Ne tik Šv. Petras ir Povilas rūpinosi ir mylėjo tuos, kurie dar toli nuo krikščionybės, bet visi krikščionys nori laimės visiems žmonėms.

Sielos yra begalinės vertės, svarbu, kad jos išvystų išganymą. To troško Išganytojas, to trokšta ir gerieji krikščionys.

Šv. Laurynas Justiniajanas kalbėjo: "Nieko Dievui nėra malonesnio, kaip triūsas, pastangos padaryti žmones geresnius." Grigalius Didysis, skatindamas kitiems padėti sielos reikaluose, rašė: "Tiek garbės vainikų įsigysi, kiek būsi sielų laimėjęs Dievui." Panašiai ir Tomas Akvinietis rašė: "Iš visų dvasios darbų yra kilniausias, tiesiog dieviškas, Dievui gelbėti sielas." Laimėti Dangui sielą svarbiau, negu padaryti stebuklą.

Todėl šv. Petras ir šv. Povilas už sielas, už žmonių laimę net savo gyvybes aukojo.

Šv. Sebastijonas kalbėjo abejojantiems jaunuoliams: "Drąsos! Jei visi žinotų, kokia krikščionių laukia garbė tenai, visi taptų krikščionimis."

12. EILINIS SEKMADIENIS

Kristus kalbėjo apaštalams: “Ką jums kalbu tamsoje, sakykite vidur dienos, ir ką šnibždu į ausį, garsiai skelbkite ant stogų.” (Mt. 10, 27).

Kristus visuomet tiesą sakė, nes jis pats tiesa. Tačiau tą tiesą daugiausia girdėjo jo mokiniai. Kristus nori, kad visi ją užgirstų ir tuo džiaugtųsi. Todėl ir pabrėžė, kad nieko nebūtų paslėpta.

Bet apaštalaų nedaug, o žmonija plati. Vis tiek jie skelbė. Be to, pasaulis buvo priešingas Kristaus mokslui. Pagonys turėjo savo kultūrą, religiją, kalbą. Reikia žinoti, kad Romos imperijoje žydai buvo nekenčiami, nes jie dažnai keldavo riaušes. Pagonys nežino tokių dalykų, jie ir nenori žinoti. Pas juos mokslas, filosofija, teatrai, žaidynių aikštės, o čia nemokyti žvejai, neturtingi.

Bet Kristus juos pasirinko ir jiems kalbėjo: “Nebijokite. Argi du žvirbliai parduodami už skatiką. Ir vis dėlto, nė vienas jų nekrenta žemėn be jūsų Tėvo žinios. Jūs nepalyginamai vertesni už daug žvirblių...” (Mt. 10,29).

Žmogus turi apie 80000 galvos plaukų, ir nė vienas jų nekrinta be Dievo žinios.

Taigi Kristus taip kalbėdamas pažada didelę paramą. Dieviška parama, malonė galingesnė už visas filosofijas, už visas kultūras. Iš tikrųjų tikroji kultūra yra Kristaus atnešta.

Dievo Apvaizda viską veikė, o apaštalai tik buvo įrankiai. Žinoma, ir nuo įrankio tikslumo daug priklauso. Todėl ir Kristaus apaštalai turi būti geri.

Šv. Joanai De Arc paslaptingas balsas kalbėjo: “Prancūzija kenčia anglų okupaciją, eik ginti tėvynės.” Bet ji sau kalbėjo: “Aš silpna piemenaitė, mergaitė. Aš nemoku nei žirgo valdyti, nei kautis...”

Bet Joana paklausė to balso, ir kas atsitiko. Ji išvarė anglų kariuomenę ir prancūzų karalių pasodino ant sosto.

Dievo apvaizda padėjo. Ką Dievas diktuoja, tas viskas pasiekiamas.

Apaštalai Šv. Dvasios Viešpaties vedini išsisklaidė po visą pasaulį, ir tautos išgirdo Kristaus mokslą. Užgirdo, ką Kristus kalbėjo net

pašnibždomis. Juk ne kartą Kristus sakė apaštalams nepasakoti, bet pasaulis užgirdo.

Šiandieną kas nori - milijonai gali girdėti Kristaus mokslą. Vatikanas skelbia urbi et orbi įvairiomis kalbomis.

Per 50 metų mūsų tauta buvo uždaryta, kad niekas neatvažiuotų, neskelbtų, bet tauta tvirtai laikėsi tikėjimo. Nei kalėjimai, nei tremtis, nei propaganda neįveikė tikėjimo.

Tačiau gautoji laisvė daugelį apakino. Daug pasidavė girtavimui, kiti palaidumui.

Kažkur teko skaityti, kad vienas herojus daug laimėjo kovų, daug pelnė laurų, o nuo blusos įkandimo mirė.

Nejaugi mūsų tautiečiai tiek kentėję, laimėję nuo to purvo žūtų. Būtų didžiausia gėda.

Kristus perspėjo: "Nebijokite, kurie žudo kūną, o negali užmušti sielos. Verčiau bijokite to, kuris gali pražudyti sielą ir kūną pragare." (Mt 10,28).

Mūsų ateitis priklauso nuo tyro, tikro tikėjimo į Dievą, Kristų ir doros.

Ypatingai reikia saugoti vaikučius nuo papiktinimų. Tai tautos ateitis. Ne stadionuose, ne miškuose rasime dvasios tvirtumą, o Kristuje, dažnoje šv. Komunijoje. Ne video - seansuose, ne televizijų laidose mūsų stiprybė, o maldoje, darbe. Vienas kalbėjo: "Ką mano serganti motina man kalbėjo pašnibždomis, nes balsiai nebegalėjo kalbėti, man skamba kaip varpai ausyse. Ji kalbėjo: "Atsimink, kaip Kristus kentėjo dėl mūsų. Tai ne mano skausmai! " Ir ji tikinti kantriai kentėjo ir meldėsi... Dėl mūsų Kristus kentėjo, ir aš negaliu jam būti blogas."

"Kelkit galvas aukštyn, nuolankieji pradžiukit" (Ps. 68,33).

13. EILINIS SEKMADIENIS

Kristus evangelijoje kalba: "Kas neima savo kryžiaus ir neseka paskui mane - nevertas manęs". (Mt. 10, 38). Bet mes bėgame nuo vargo - kryžiaus. Susirgę visomis priemonėmis gydomės. Mes su technika mažiname vargą. Bet Kristus kalba apie neišvengiamą, reikalingą kryžių. Mokiniui sėdėti šešias valandas suole - kryžius. Bet jis reikalingas. Jei jis bėgtų iš pamokos, pralaimėtų. Bėgdamas iš pamokos nebūtų ir Kristaus mokinyš.

Girtuoklis vyras žmonai tikrai kryžius. Bet ji prisiekė kartu gyventi, nepamesti per santuokos sakramentą.

Siaučiant karo metu šiltinėm, kunigai nežiūrėdami pavojų eina pas ligonius. Kartais patys suserga ir miršta. Kristus apie tą kryžių kalba. Toliau Kristus kalba: "Kas išsaugo gyvybę, tas praras ją, o kas praranda gyvybę dėl manęs - atras" (Mt 10,39).

Persekiojimo metais dėl tikėjimo praranda darbą, patenka į kalėjimą ir kartais miršta. Taip mirė prof. P. Dovydaitis, vysk. Borisevičius. Bet jie gauna amžinąjį gyvenimą danguje.

Toliau Kristus kalba: "Kas jus priima, tas mane priima. O kas priima mane, priima tą, kuris yra mane siuntęs" (Mt. 10,44). Tas priėmimas yra sąryšis su Dievu ir žmonėmis. Kartu išreiškia ir vienybę.

Todėl jei padarei gera vaikui, tai ir tėvams. Jie tarpusavy rišasi. Ką padarei Jėzui Kristui, tą ir Švč. Trejbei.

Tas sąryšis yra ir bažnyčios, nes kiekvienas krikščionis rišasi su Kristumi ir artimu. Su mumis rišasi ir Kinijoje persekiojamas tikintysis. Jį skaudina, ir mus kartu skaudina.

Dar Kristus kalbėjo: "Kas myli tėvą ar motiną labiau už mane, nevertas manęs. Kas myli sūnų ar dukterį labiau už mane - nevertas manęs" (Mt. 10, 39). Betgi vaikas, motina, tėvas - artimiausi, o Kristų, kurio nematome, reikia labiau mylėti. Bet turime žinoti, jei Dievą, Kristų daugiau mylėsime, tada ir tėvus, ir vaikus daugiau mylėsime. Jei Dievo nemylėsime, nebus tikros meilės ir tėvams bei vaikams.

Neseniai buvo rašyta laikraščiuose, kad Klaipėdoje šiukšlių dėžėje

rautas naujagimis. Aišku, motina Dievo nemylėjo ir nebijojo, jei išmetė savo kūdikį.

Be to, mes turime žinoti, kad Išganytojas prisiėmė mūsų nuodėmes ir dėl jų atleidimo mirė ant kryžiaus didžiausioje kančioje. Todėl turime mylėt Jėzų.

Kartą atėjo tėvas su sūnumi į šv. Jono Bosko pensionatą. Sūnus buvo jau sulaukęs 17 metų. Jis buvo puošniai apsivilkęs, jo rankoje graži lazdelė - inteligento ženklas. Švytėjo jo brangi laikrodžio grandinė. Tėvas klausė sūnaus: "Štai pamatei, ar pasiliksi čia?" Sūnus atsakė: "Direktorius geras, bet tas kunigas po vienu stogu bus, tai negerai - reikia melstis, eiti į bažnyčią, bet pabandysiu."

Taip tas jaunuolis pasiliko pas seleziečius. Jam patiko mokymo sistema, linksmos pertraukos, žaidimai. Bet jis nenorėjo eiti išpažinties, vis atidėliojo. Kartą kun. Bosko jam tarė: "Ar žinai, kokia rytoj bus diena?" Jis susimąstė ir atsiminė: "Tai bus motinos mirimo diena. Ji mirė prieš metus." Toliau kun. Bosko kalbėjo: "Jei galėtum motinai padėti - padaryti džiaugsmą, ar norėtum?" Jis atsakė: "Viską daryčiau, kad mamą pradžiuginčiau." Jis motiną mylėjo. Toliau kun. Bosko tęsė kalbą: "Padarytum mirusiai šiandieną džiaugsmą, jei prieutum išpažinties ir šv. Komunijos." Jis sutiko ir tą vakarą priėjo išpažinties, o rytą priėmė Šv. Komuniją.

Kas myli motiną, tėvą negali atsisakyti ir Dievo. Kuo sunkesnis būna gyvenimo kryžius, tuo arčiau būna ir Dievas - jis padeda.

Kuo sunkiau mylėti Dievą, tuo didesnis užmokestis. Sunkiau nueiti į bažnyčią, daugiau turi, o duodi vargšui, tuo Dievas daugiau atlygins.

"Laiminga tauta, kuri Viešpatį garbinti moko džiaugsmingai." (Ps. 88, 16).

14. EILINIS SEKMADIENIS

(Nuolankumas)

Kristus kalbėjo: “Aš šlovinu tave, Tėve, dangaus ir žemės Viešpatie!” (Mt. 11, 25).

Pagal rašytoją K. S. Grzybek, tie žodžiai rodo padėką Tėvui. Taip pašlovinimas, taip padėka rodo nuolankumą.

Kristus buvo nuolankus visą laiką savo Tėvui, nes visur kalbėjo, kad jis atėjęs ne savo valios vykdyti, bet savo Tėvo.

Kristus pabrėžia savo nuolankumą net mums, žmonėms. “Ateikite pas mane visi..., nes aš esu ramios ir nuolankios širdies.” (Mt. 11,28).

Kristus nuolankus buvo nuo mažens. “Jis buvo jiems (gimdytojams) klusnus.” (Lk. 2,51).

Jis klusniai prisiėmė kančią. Todėl šv. Povilas rašė: “Jis nusižemino, tapdamas klusnus iki mirties, iki kryžiaus mirties.” (Fil. 2,8).

Klusnumas, nuolankumas turi paslėpęs didelį grožį, šventumą.

Kristus ir mus moko klusnumo, nuolankumo.

Todėl mes, būdami jo mokiniai, turime siekti to nuolankumo. Šv. Domininkas sako: “Sekti Kristų, - reiškia būti klusniam ir mylėti.”

Bet kaip būti nuolankiam? Toks yra pavyzdys. Du dviratininkai važiavo. Jie turėjo ant bagažinių krepšius daržovių. Kelias buvo slidus. Ir vienas kitą užkliudė. Abu nuvirto ir išbarstė daržoves. Vienas jų atsikėlęs tarė: “Atleiskite, aš kaltas esu.” Kitas jam tarė: “Man atleisk - aš kaltas.” Abu susirinko daržoves ir atsisveikinę nuvažiavo. Dar palinkėjo - viso gero.

Jeigu būtų nepalankūs, kaip jie būtų pykę, keikęsi. Bet ar tai būtų geriau?

Nuolankumas - viena gražiausių dorybių. Tačiau nelengva jį pasiekti. Juk kiekvienas žmogus yra palinkęs supykti, o supykęs nebesivaldo. Pyktis remiasi išdidumu, o tas tik tuštybė. Šv. Raštas moko: “Tie didingi, kurie save nužemina.” (Sir. 3,18).

Persikelkime į mūsų gyvenimą. Kiek daug dar nesutikimų, barnių šeimose ir tarp kaimynų.

Viena šeima negalėjo sugyventi su kaimynais. Jie pardavė savo butą ir nusipirko kitur. Bet ir kitur su naujais kaimynais nesugyveno. Vėl pardavė ir pirko naujai. Taip įvyko keturis kartus. Bet gal nepagalvoja - gal mes dėl nesugyvenimo kalti.

Bet daug šeimų yra santarvėje gyvenančių. Jų gyvenimas pavyzdys kitiems. Tačiau tie, kurie sugyvena, turi daug nuolankumo. Vieni kitiems patarnauja. Kurie namie sugyvena, paprastai, ir su kaimynais taikoje. Todėl yra patarlė - geriau kaimynas, negu giminė.

Vis tik reikia pasakyti, kad išugdyti nuolankumą be Dievo pagalbos sunku, o gal ir neįmanoma. Yra ir nekatalikų gražiai sugyvenančių, bet ir jiems Dievas padeda.

Reikia melstis ne tik už tautų taiką, bet ir šeimų. Ypatingai padeda priimant šv. Komuniją. Juk tada prisiliečiame prie nuolankaus paties Kristaus. Juk paliesk kvepiančią gėlę ir tu kvepėsi.

Kristus kalbėjo: "Mokykitės iš manęs." Nesakė, kad mokytumėmės aklus, raišus gydyti, mirusius prikelti, bet mokytumėmės nuolankumo.

Kai kas sako, kad klusnus turi būti tėvams, kol mažas ir pas juos gyveni. Bet iš tikrųjų visuomet reikia būti nuolankiam. Juk seniems tėvams pareiga padėti ir būti nuolankiems. Tačiau negali būti klusnus, kas liečia nuodėmę. Jei kas įkalbėtų padaryti nuodėmę, mes turime pasipriešinti.

Tikras nuolankumas yra šventas. Jis veda į dorybę, bet ne į nuodėmę.

Nuolankus nereiškia, kad sutiktume su neteisybe. Prieš neteisybę, ginant teises, reikia kovoti. Juk Kristus kovojo su fariziejais už tiesą. Tačiau ta kova ne kruvina, o su pasiaukojimu ir meile.

"Viešpats švelnus, gailestingas, didžiai maloningas, rūstaut negreitas." (Ps. 144,8).

15. EILINIS SEKMADIENIS

Daugiausia Jėzus kalbėjo suprantama kalba. Kartais palyginimais, kad būtų suprantamiau. Kas buvo neaišku, paaiškindavo.

Kartais dabar per radiją, televiziją girdime kalbant moksliska kalba - daug tarptautinių žodžių, bet turinys tuščias. Kristus paprastais žodžiais patraukdavo žmonių minias.

Šiandien evangelija paduoda Kristaus kalbą apie sėją. Tai palyginimas, paimtas iš gyvenimo. Sėjėjas sėja gerą sėklą, bet ją sėja visur. Anais laikais nebuvo taip kultivuotos dirvos, sėdavo ir ant neartos. Todėl evangelijoje sakoma, kad sėjėjas sėja nežiūrėdamas uolos, kelio, erškėčių. Visur grūdai nubirdavo.

Kristus pats aiškina savo palyginimą. "Sėkla, kritusi ant kelio, tuoj sumindoma. Tai reiškia - nelabasis ateina ir išplėšia." (Pal. Mt. 13,19).

Pas mus prieš karą žmonės buvo giliai tikintys. Bet atėjo komunistų valdžia - ateistinė valdžia ir daugeliui išplėšė tikėjimą. Ir jie pasidarė savanaudžiai, neteisingi, skriaudikai.

Antroji sėklos dalis krito ant uolos, bet neturėjo, kur šaknų įleisti, ir nudžiūvo. Kristus aiškino: "Su džiaugsmu tie priėmė Dievo žodį, bet greitai jo atsiskė." (Pal. 13, 20) Jie tiki, kol tokia mada ir jiems nauda. Tikėjimas neturi šaknų.

Dalis sėklos krito tarp erškėčių, ir erškėčiai nusmelkė ją. Tie erškėčiai, usnys yra nevaldomi žmogaus geiduliai. Tuos geidulius patiria kiekvienas žmogus. Bet Dievas, sutvėręs pirmuosius žmones, sakė užvaldyti žemę. Mūsų kūnas - žemės dalis, jį turime apvaldyti - apvaldyti geidulius. Sen. Testamente Tobijas kalbėjo savo sūnui: "Mano sūnau, saugok save nuo visokios paleistuvystės, tebūna tau gana savo žmonos ir neleisk pažinti prasikaltimo..." (Tob. 4,8).

Piktasis įvairius būdus paduoda ištvirkimo - onanizmo, homoseksualizmo bestailito, svetimavimo.

Nemaža, žinoma, sėklos dalis krito į gerą dirvą. Tos neišaugusios sėklos buvo tik nuobiros. Geroje dirvoje sėkla davė šimteriopą, šešiasdešimteriopą derlių.

Tai Kristaus žodis, pasėtas į gerą širdį. Tą žodį sėjo ne tik Kristus, bet dabar jo įsteigtoji Bažnyčia. Tas žodis surašytas šv. Rašte, katalikiškose knygose. Šv. Jeronimas kalbėjo savo mokiniui Napocijonui: „Leidžiantis saulei, paskaityk šv. Raštą ir tavo nuvargusi galva tekrinta kaip saulė į jūrą.”

Kristaus palyginimai ne tiek aniems laikams, bet ir mums pasakyti. Atrodytų, šiandieną geriau daryti palyginimus su technika. Bet žemės dirva ta pati ir duonelė reikalinga kaip anais laikais, taip ir šiandieną.

Kristus mylėjo laukus, dirvas, paukštelių, su jais lygindavo. Tas parodo, kad ir mes turime mylėti Dievo sutvertus Kūrinius - gamtą, jos neužteršti, naudotis jos tyrumu, nešančiu mums sveikatą, džiaugsmą.

Atrodo, šiais laisvės laikais galime tuos palyginimus priimti, galime nepriimti, todėl kai kurie teigia, kad Kristaus mokslas atima žmogaus laisvę.

Iš tikrųjų kaip tik duoda laisvę, apsaugo nuo blogio - nuodėmės vergijos.

Dievas per savo žodį, per palyginimus mums padeda. Ne Dievui reikalinga tai, o mums.

“Lankai tu, Viešpatie, žemę, drėgmę jai duodi, rūpini gausiai.
Pilnos vandens Dievo upės...

Tu augini žmogui javą.” (Ps. 64).

Kada mes geros valios, Dievas augina mums ir dorybes.

16. EILINIS SEKMADIENIS

(Pagundos)

Šios dienos evangelija paduoda palyginimą apie dangaus karalystę. Nereikia galvoti, kad Kristus parenka palyginimus iš tautosakos ar kurdamas kokią dramą. Kristui nereikalinga tautosaka, jis viską žino, jam nereikia rinkti medžiagos, jam nereikalingi pamokymai.

Šios dienos evangelija parodo, iš kur kyla pirmasis blogis. Kartais galime pagalvoti, kad Dievas ne tik gera daro, bet ir blogį. Ypač tas būna skaitant Sen. Testamentą, kur sakoma - Dievas supyko...

Toje evangelijoje Kristus aiškiai pasako, iš kur blogis.

Šeimininkas pasėjo gerą sėklą. Dievas viską gera daro. Jis begaliniai geras, begaliniai šventas, negali bloga daryti ar kenkti.

Pasėjęs gerą sėklą, priešas pasėjo rauges. Tas nuolatinis priešas yra šėtonas. Pats šėtono vardas išreiškia priešingumą. Nelabasis gundo - sėja blogį, kai tau sekasi ir tada, kai - tu prispaustas skausmo.

Pirmieji tėvai gyveno rojuje, viskas sekėsi, bet tas priešas sugundė sėkmėje nusidėti.

Šv. Rašte parašyta apie ištikimą Dievui Jobą. Jis buvo geras žmogus, ištikimas, padėdavo vargšams. Bet jam pradėjo nesisėkti. Jis neteko turto, neteko vaikų, pagaliau pats susirgo skaudžia liga. Nuo kojų padų ligi viršgalvio išaugo votys ir kankino dideli skausmai. Tada nelabasis gundė jo žmonos žodžiais: "Dar tu pasilieki savo neišmanyme. Keik Dievą ir mirk!" (Job. 2,9).

Mes kartais pajuntame gundymus irgi nepasisėkime. Mes sau sakome: "Ar taip nėra gyvenimo, ar taip nėra - trumpai pasilinksminsiu nuodėme." Tai apgaulingas ir baisus gundymas. Tai būna vyrui supykus su žmona. Jis nutaria pasigerti, kad nusiramintų. Tai nesėkminga pagunda - keršyti...

Vienas tėvas nustojo eiti į bažnyčią ir sakramentų, kad jo numylėtas sūnus mirė.

Nesėkmė yra sielos tamsa, naktis. Kristus ir kalba, kad priešas naktį pasėjo blogį - rauges.

Kartais gali kilti klausimas - kodėl Kristus leidžia pagundas? Juk Dievas ir naktį nemiega, jam miegas nereikalingas.

Bet Dievas nevaržo mūsų laisvės. Kitaip mes būtume tikri robotai.

Bet, jei laisvė veda į nuodėmę, vis tiek Dievas nesudraudžia tos laisvės. Tėvas vaikui draudžia laisvę - neik ant kelio, nes sumindys. Argi pornografijos, abortų propagandos nereikia uždrausti?

Dievas duoda visišką laisvę, kad mes laisvėje nugalėtume blogį. Dievas neprievartauja.

Dievas apsaugai nuo blogio davė įsakymus, įkūrė Šventąją Bažnyčią. Bažnyčia kaip motina saugo vaikėlį - neik ant kelio, nes suvažinės...

Pagunda nėra nuodėmė. Tik reikia ją atmesti. Pagundas nugalėdamas pakeli savo vertę. Mums bus suteiktas pergalės vainikas. Nieko nenugalėjusio niekas nevainikuoja pergale. Todėl šv. Povilas rašo: "Gerą kovą kovojau, nugalėjau, einu atsiimti amžinojo vainiko. Ne tik man, bet ir visiems jis paskirtas."

Šv. Povilo kova buvo ne tik už Bažnyčios praplatinimą - už krikščionybę, bet ir asmenišką. Juk jis skundėsi, kad jaučias savyje kitą įstatymą, kuris stumia į blogį. (Pal. 7, 23).

Tačiau mes pagundose neturim elgtis abejingai - žaisti su jomis. Nuodėmingame žaisme slypi paslėpta nuodėmė. Paslėptos nuodėmės, jei gali būti nusišlėptos žemėje, jos bus iškeltos paskutiniame teisme. Kristus aiškiai kalba, kad atėjus pjūčiai bus atskirtos raugės - blogis, ir sumestos į amžinąją ugnį. "Ten bus verksmas ir dantų griežimas."

Kristus kalba apie du paveikslus - dangų ir pragarą. Neutralios vietos ar būsenos nėra. Taip ir žemėje negalima būti neutraliam. Vis tik pagundų metu savimi nepasitikėkime, o melskimės: "Viešpatie, pasigailėk, duok savo tarnui stiprybę! (Pal. ps. 85).

17. EILINIS SEKMADIENIS

Kristus kalba apie paslėptą žemėje lobį. Žmogus jį aptikęs viską parduoda, kad jį nupirktų.

Tas didysis žemėje lobis pasirodė esąs pats išganytojas Jėzus Kristus. Jo atėjimas į mūsų žemę didžiausia dovana.

Kristus atėjęs pasiliko Švč. Sakramente. Jis pasislėpęs po duonos ir vyno skraiste. Turtas yra slepiamas. Taip Kristus pasislėpė. Kristų turėti, tai viską turėti. Dėl jo galima viską palikti, viską parduoti.

Kristus pasiliko Katalikų bažnyčioje. Taigi ši Bažnyčia irgi yra didelis turtas. Kristus pavaizduoja ją, kaip pirklys irgi viską pardavęs įsigyja didelį perlą. Visą parduoti yra rizika, bet įsigyti tokį turtą nebaisu.

Perlas yra gražus. Krikščionybės mokslas ir gyvenimas yra pats didžiausias grožis. Čia sukauptas nekaltumas, gerumas. Jį lydi skaistumas, teisingumas ir vainikuoja meilė.

Krikščionybės grožis pralengia visų žmonių kūrybą - gražiausius surašytus veikalus, architektūrinius statinius, pačią gražiausią muziką.

Krikščionybė sukurta paties Dievo Sūnaus.

Pirmieji krikščionys perimti krikščionybės grožio džiaugėsi - giedodavo net eidami mirti.

Apaštalai džiaugėsi dėl Kristaus kentėjimuose. "Pasišaukę apaštalus nuplaskino... O jie ėjo iš Tarybos džiaugdamiesi" (Apd. 5,40).

Krikščionybės negalima nupirkti už pinigų ar kitą vertybę. Ji atpirkta brangių Kristaus krauju. Šv. Petras sako: "Jūs atpirkti ne auksu, sidabru, bet Kristaus krauju." (Pal. I Petr. 1,18).

Toliau Kristus kalba apie tinklą, kuriuo užgriebta daug žuvų. Išsitempę tinklą žvejai išrenka žuvis. Gerąsias sudeda į indą, o blogąsias išmeta.

Tas tinklas yra Bažnyčia. Tame tinkle būna geri žmonės, bet būna ir blogų. Paėmimas į dangų ir išmetimas bus paskutiniame teisme. Kokia nepataisoma nelaimė - išmetimas.

Būti krikščionių ir nepasiekti laimės būtų didžiausias absurdas. Visi keliai atidaryti į išganymą ir nei vienu keliu neiti būtų kvailystė. Tai šeimos kelias, tai gyvenimas vienišo, nevedusio, bet skaistybėje.

Yra žmonių, kurie palieka Katalikų Bažnyčią ir eina ne Kristaus nustatytu keliu. Jie eina į prapultį.

1867 metais Pietų Afrikoje, Transvalyje, į vieną kaimą atvyko pirklys. Jis pamatė vaikus bežaidžiančius. Vienas vaikas rankoje turėjo žibantį akmenį. Pirklys susidomėjo. Priėjo prie to vaiko ir paklausė: “Ką tu čia turi?” Vaikas atsakė: “Nieko ypatingo - akmenį.” Tada pirklys tarė: “Pamainykim, aš tau duosiu žibančius karolius.” Vaiko akys nudžiugo, kai pamatė tuos karolius. Jis su džiaugsmu akmenį atidavė, o paėmė karolius. Tie karoliai buvo stikliniai. Pirklys su tuo akmeniu atvyko pas akmenų specialistą. Tasai tarė: “Tai neįkainojamas deimantas...” Pirklys nuėjęs į tą kaimą, kur gavo akmenį, nupirko visą tą dirvą. Pasirodė, kad ten buvo deimantynas.

Krikščionybė yra kaip deimantynas. Pats Kristus, Dievo Sūnus, čia su didžiausiomis malonėmis, dangiškomis gėrybėmis.

Todėl Katalikų tikėjimo negalima išmainyti į jokią filosofiją, į jokią atskalą.

Vienas jaunas vyras atėjo pas kunigą pasikalbėti. Jis kalbėjo, kad daug skaito knygų. Vienose rašo, kad žmogus turi sielą, bet mirus ji pereina į gyvulį. Kiti jau žemėje mato mirusius - juos iššaukia. Kunigas paaiškino, kad žmogaus esmė nustatyta paties Dievo Sūnaus. Jis nepereina nei į gyvulį, nei į angelą.

Ne tokiose knygose randama tiesa, bet Kristuje. Knygos - žmogaus fantazija, Kristaus paliktas tikėjimas - tikrovė. Kristus paliudijo tiesą savo meilės mirtimi ir garbingu atsikėlimu. O tie svajotojai niekuo nepatvirtino.

“Dievo nurodymai brangesni už auksą, todėl tvarkysiuos pagal Viešpatį, nepakęsiu melo vingių.” (Ps. 118).

18. EILINIS SEKMADIENIS

(Duonos padauginimas)

Kada buvo nužudytas šv. Jonas Krikštytojas, Jėzus pasitraukė iš krašto, kurį valdė Erodas Antipas, į Betsaidos dykumą. Šį kraštą valdė Tetrarkas Pilypas.

Jėzus pasitraukė ne dėl to, kad bijojo Erodo, bet kad dar jo mirties diena neatėjo. Be to, saugojo mokinius, nes kai kurie buvo ir Jono mokiniai.

Čia juos sutiko didelė minia. Vieni atsekė, kiti prisidėjo. Kaip rašo evangelija, Jėzus norėjo eiti į dykumą pailsėti, pasimelsti. Bet kitų reikalai jam svarbiau negu savi.

Čia jis padarė daug stebuklų. Aišku, Kristus nenorėjo pademonstruoti savo galybės - pasirodyti, bet gailėjo vargstančiųjų. Taip pat parodė, kad Jis Dievo Sūnus.

Artinantis vakarui pamatė išalkusias minias. Žmonės buvo suvargę, todėl norėjo jiems padėti, pastiprinti. Čia jis padarė duonos padauginimo stebuklą. Jėzus, kaip Dievas, žinojo, kad labai maža duonos turima, bet liepė duoti valgyti. Penki kepalai duonos ir dvi žuvys, ką tai reiškia tūkstančiams žmonių? Ir trupinių nepakaktų.

Apaštalai paklausė Jėzaus, nors tas buvo neįtikinama... Taip mes, žmonės, turime klausyti Jėzaus, nors būtų nesuprantama.

Aišku, ir apaštalai buvo alkani, bet jie dalino duoną kitiems. Kartais mes su mažais ištekliais, bet turim ir kitiems vargingiesiems padėti.

Jėzus dalino duoną per apaštalus. Kur yra labdaros organizacijos, joms reikia padėti, kad jos išdalintų. Tačiau, ką žmogus žmogui gali padėti, bus dar maža, reikia ir Dievo pagalbos.

Jėzus nedarė duonos iš nieko, nedarė duonos iš akmenų, o tik daugino. Bet Dievas daugina duoną mums visiems per gamtą. Pasėjame vieną centnerį, o prikuliame dvidešimt. Bet reikia dirbti.

Žmonių minia privalgė, nes liko daug kąsnelių, trupinių. Jėzus liepė juos surinkti, ir pririnko jų 12 pintinių.

Kristus nedarė duonos atsargų, bet parodė, kad reikia gerbti duoną -

nemėtyti. Be to, dar parodė, kad ką Dievas daro, daro su kaupu - nemažina.

Duonos padauginimas primena eucharistiją. Evangelija sako: "Pažvelgė į dangų, paėmė duoną ir sukalbėjo maldą." Tas primena, kad prieš valgį gražu nors persižegnoti. Bet labiausia primena šv. Mišias ir Paskutinę Kristaus Vakarienę. Padauginimas duonos - Kristaus paskutinės Vakarienės ir šv. Mišių prologas. Aišku, be Kristaus duonos padauginimo nebūtų buvę. Taip ir Krikščionybės negali būti be Kristaus. Kurie supranta krikščionybę tik kaip socialinį gražų mokslą, auklybą, tai dar ne krikščionybė.

Krikščionys katalikai tik su Kristumi. Mes su Kristumi per eucharistiją jungiamės. Tuo mes išsiskiriame iš pagonių, bedievių.

Kartą pagonybės laikais buvo didelis jaunimo pasilinksminimas. Pačiame šokių ir muzikos įkarštyje staiga įėjo žmogus. Jis visų akivaizdoje išvyniojo žmogaus skeletą. Tai buvo kaukolė ir žmogaus kaulai. Tas žmogus tarė: "Linksminkitės, nes rytoj mirsime!" Tai buvo pas romėnus.

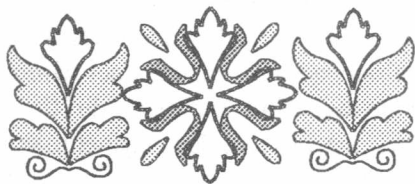
Pagonių ir bedievių mokslas tą ir sako - žmogus pavirs tiktai skeletu.

Visai kitaip pas krikščionis. Kristus kalbėjo: "Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas turi amžinąjį gyvenimą". (Jn. 6,54).

Kai kas pagonių ir bedievių gyvenimą palygina su kurmio gyvenimu, kuris rausiasi po žemę ir gyvena iš žemės.

Svarbu ne tik priimti Kristaus mokslą, bet reikia priimti ir Kristų.

O Kristus net kviečia pranašo žodžiais: "Teateina, kurie pinigų neturi, įsigykite duonos veltui, be sidabro" (I 2,55). Priimti eucharistiją nereikia sidabro, reikia tik mylinčios širdies.

19. EILINIS SEKMADIENIS

Jėzus draudė apaštalams sakyti, kad jis Mesijas. Tačiau žmonės matė stebuklus, o neseniai duonos padauginimą ir patys suprato. Kai kurie norėjo Jėzų įtraukti į politiką. Ypatingai tą paskatino duonos padauginimo stebuklas. Jį norėjo paskelbti karaliumi. Tada Jėzus mokinius išsiuntė į kitą krantą, o žmonėms liepė eiti namo. Dėl to kai kurie žmonės nusiminė.

Kartais Bažnyčiai prikišama, kad ji politikuoja, o kartais nori ją įvilioti į politiką. Tuo reikalu Bažnyčia laikosi santūriai.

Po to Jėzus išėjo melstis į kalną. Norėjo vienas pabūti - be žmonių, ir žmonės atsibosta. Norėjo pabūti su savo Tėvu. Čia ir naktis neprailgsta.

Tuo laiku apaštalai yrėsi per ežerą. Staiga užėjo didelė audra ir blaškė laivelį, tiesiog buvo pavojus paskęsti.

Auštant apaštalai pamatė ateinantį per vandens paviršiaus bangas žmogaus siluetą. Jis vis artinosi prie jų. Jie pradėjo išsigąsti - kas tai? Ar šmėkla? Kada visai prisiartino, jie iš išgąščio pradėjo šaukti. Tuo tarpu prisiartinęs prašeko: "Nebijokite, tai aš esu." Apaštalai nustebo, to nesitikėjo, kad vandeniui iš priešingos pusės galėtų ateiti Jėzus.

Vienas vyras pasakojo, kaip tamsią naktį jis paklydo ir neranda namų. Staiga pamato žiburį ir jis įeina pasiklausti kelio. Kaip nustemba - jo žmona kepa blynus. Jam nukrito blūdas.

Apaštalai nustebę praregėjo, kad čia tikrai Jėzus. Petras įsidrąsinęs sušuko: "Leisk ir man eiti per vandens paviršių..!" Ir jis pradėjo žengti. Bet pamatęs bangas išsigando ir pradėjo skęsti. Tada pradėjo šaukti, kad Jėzus gelbėtų. Jėzus padavė ranką ir išgelbėjo.

Tas parodo Jėzaus gerumą. Jėzus žinojo pavojų ir skubėjo gelbėti.

Kristus, kada nesitikime, ateina. Kada jaunuolį lydėjo į kapus, Jėzus netikėtai pribuvo ir prikėlė iš numirusių. Aklieji netikėtai praregėdavo.

Apaštalai Kristų palaikė pabaisa, šmėkla ir išsigando. Dažnai netikintieji bijo bažnyčios, kunigo, kaip pabaisos. Vienas mažatikis gydytojas sakė: "Tik man nerodyk šventų knygų!"

Tačiau nereikia bijoti bažnyčios, nereikia bijoti Kristaus, nereikia

bijoti kunigo. Reikia sužinoti apie tai.

Apaštalas Petras iš karto drąsiai pradėjo eiti per vandenį, bet dar buvo mažas tikėjimas, ir pradėjo skęsti. Bet jis šaukėsi Kristaus ir buvo išgelbėtas.

Šiandieną dar daug žmonių mažo tikėjimo. Jie atokiai laikosi nuo Bažnyčios, nedrįsta į ją įeiti.

Ta nedrąsa gali paskandinti į prapultį.

Reikia žinoti, kad Kristus visiems tiesia ranką, visus gelbsti, tik reikia jo šauktis.

Su Kristumi iš kiekvienos duobės būsime išgelbėti: iš baimės duobės, iš abejonių duobės, iš nevilties.

Vienas berniukas žaidė su kamuoliu, ir tas kamuolys įkrito į šulinį. Negalėdamas išgriebti jo, paprašė tėvą padėti. Tėvas sutiko, tačiau jei abu kartu dalyvaus išėmime. Žinoma, vaikas irgi sutiko. Tada tėvas vaiką pririšo prie virvės ir įleido į šulinį. Ten vaikas paėmė plaukiantį sviedinį. Tėvas su sviediniu vaiką iškėlė. Vaikas paklaustas, ar jis nebijojęs šulinyje, atsakė: "Nebijojau, žinojau, kad tėtis nepaleis virvės."

Taip visuomet turime pasitikėti Kristumi, kuris yra visagalis Viešpats. Jis kiekvieną myli, tik bėdoje reikia jo šauktis. O didžiausia bėda - tai netikėjimas, arba sumažėjęs tikėjimas.

Palaiminti žmonės, kurie tiki, jie yra ir saugomi. Kartą praeidami pro bažnyčią vieni nukeldavo kepurę, kiti praeidavo kaip pro daržinę. Viena moteriškė praeidama atsiklaupė ir persižegnojo. Pamatę kiti nusišypsojo, bet jos tikėjimas buvo didelis. Kristus kalbėjo: "Be tikėjimo negalime patikti Dievui."

Todėl tarkime: "Parodyk mums, Viešpatie, savo gerumą ir suteik išganinę pagalbą." (Ps. 84).

ŠVČ. M. MARIJOS Į DANGŲ PAĖMIMAS

(Žolinė)

Mes švenčiame Kristaus įžengimą į dangų. Šiandieną švenčiame Švč. Marijos į dangų paėmimą. Jėzus įžengė į dangų sava galybe kaip Dievas. Švč. Marija paimta su kūnu per Dievo malonę.

Švč. Marija buvo kilusi iš žydų tautos - išrinktosios tautos. Tačiau pagal Vysk. P. Bučį, jos laimė ne dėl to, kad kilusi iš išrinktosios tautos, bet kad dėl jos ir Jėzaus išrinktoji naujoji tauta. Didelė ši šventė, ji didesnė už kitas Marijos šventes, nes ji baigiasi dangumi.

Tačiau Šv. Rašte neužsimenama apie Marijos paėmimą į dangų. Kristus nesakė apaštalams surašyti jo mokslą bei gyvenimą, bet liepė skelbti visoms tautoms. Taigi prie šv. Rašto yra ir padavimas, ir visuotinis krikščionių įsitikinimas.

Kada ypač dėl protestantų kilo abejonių, tada popiežius visam pasauliui paskelbė tiesą: "Dėl Jėzaus Kristaus, kuris nugalėjo nuodėmę ir mirtį, Jo Motina Marija su siela ir kūnu paimta į dangų." Tai buvo 1950 metais. Tuo buvo išgelbėta iš abejonių.

Šios tiesos, dogmos, paskelbimas buvo didelis džiaugsmas visam pasauliui. Žmonija visuomet ilgėjosi dangaus, ilgėjosi laimės. Tas džiaugsmas buvo ne tik tą dieną, o visas dienas, o ypatingai Žolinės šventėje. Todėl su gėlių puokštėmis eina tikintieji į bažnyčias. Vis tik netiesiogiai tą įvykį primena šv. Raštas: "Pasirodė danguje didingas ženklas: moteris apsisiautusi saule, po jos kojų mėnulis, o ant galvos dvylikos žvaigždžių vainikas" (Apr. 12,1). Dvylikos Žvaigždžių vainiku apvainikavimas.

Dangaus laimė visus džiaugsmus pralenkia. Šv. Povilas rašo: "Ko žmogaus akis neregėjo, ausis negirdėjo, ko širdis nepatyrė, Dievas suruošė tiems, kurie jį myli." (I Kor. 2,9).

Švč. Marija pasiekė aukščiausią pilnatvės laimę. Ji buvo to verta - ji išsilaikė be jokios nuodėmės. Ji buvo Dievo Sūnaus Motina. Apie Juditą

šv. Rašte pasakyta: “Tu Jeruzalės garbė, tu Izraelio džiaugsmas, žmonijos pažiba” (Jud. 15,9). Tas labiau tinka Marijai. Ji visų tautų džiaugsmas ir garbė. Kada pas Saliamoną atvyko jo motina Betšabėja, tuoj sūnus karalius pastatė jai sostą šalia savęs, ją pasodino ir tarė: “Prašyk, mano motina, tau nieko nebus atsakyta” (I. Kor. 2,20). Taip Švč. Marija apvainikuota prie savo Sūnaus sosto. Švč. Marija sakė, kad ji tarnaitė, o dabar išaukštinta kaip karalienė.

Bet grįžkime prie šios dienos evangelijos pirmutinių žodžių: “Anomis dienomis Marija susiruošusi skubiai iškeliavo į Judėjos kalnyno miestą.” Tai įdomi detalė. Šiandieną visi tik skuba, skuba - “tempo bistro”. Skuba dirbti, skuba važiuoti. Bet lotynų patarlė sako - festina lente (lėtai skubėk).

Antroji detalė - Marija susiruošusi skubėjo.

Pirma reikia pasiruošti. Per šešias dienas pasiruošti viską, kad nereiktų sekmadienį dirbti, tada skubėti Dievą pagarbinti.

Reikia skubėti gera daryti, reikia skubėti pakilti iš blogo įpročio - iš nuodėmės. Reikia skubėti pakilti iš alkoholizmo, reikia skubėti pakilti iš pornografijos, negražių šokių, naktinių valkiųjimųsi.

Senovės žydai saugojosi graikų, romėnų nudizmo, net apsinuoginusio sporto. Todėl žydų tauta išliko, ir ji šiandieną viena pažangiųjų.

Švč. Marija skubiai ėjo į kalną. Tą skubėjimą skatino meilė gera daryti - padėti ligoje. Ėjimas į kalną sunkus, bet jis džiaugsmą teikia.

Ant kalno daug saulės, daug deguonies.

Nors Marija išaukštinta, bet, kada prašome jos užtarimo, ji nužengia prie mūsų ir užtaria. Jei karalius Saliamonas sakė išpildysiąs savo motinos prašymus, tuo labiau Kristus vykdo Motinos prašymus. Todėl Švč. Marija didžiausia yra mūsų užtarėja.

Eikime prie Marijos su gėlėmis, o ji mėtys mums dangiškas gėles - malones.

20. EILINIS SEKMADIENIS

(Mt. 15,21-28)

Pirmasis šv. Mišių pranašo Izaijo skaitinys susiformavo po žydų sugrįžimo iš Babilonijos nelaisvės. Babilonijos nelaisvėje izraelitai išlaikė savo tautybę ir tikėjimo grynumą. Tas padėjo, kad jie laikėsi griežtai Šv. Rašto “Atkartojimo” knygoje skelbto uždarumo. “Atkartojimo” knygoje parašyta: “Amonietis ir moabietis neįeis į Viešpaties susirinkimą net ir po dešimtos kartos” (Atk. 23,2.).

Dėl to įsakymo žydai išsaugojo tautybę, tikėjimą ir dorą. Babilonijos nelaisvėje nesusimaišė su stabmeldžiais ir išlaikė savitą tikėjimą.

Tačiau grįžus iš Babilonijos nelaisvės pasikeitė aplinkybės. Todėl jau buvo priimami į susirinkimą - religiją visi, kurie pasižada vykdyti įstatymą. Pranašas rašo: “Taip pat ateivius, kurie prisijungė prie Viešpaties, kad jam tarnautų... kurie laikosi sandoros, aš nuvesiu į šventąjį kalną ir savo maldos namuose juos pripildysiu džiaugsmu.” (Pal. Iz. 56,7). Žinoma, dėl to naujumo kilo konfliktai. Vieni laikėsi tradicinės minties ir papročio, kiti naujosios. Iš tų besilaikusiųjų tradicijos susiformavo fariziejai.

Taipogi Kristaus laikais fariziejai laikėsi tradicijos ir saugojosi kitataučių. Jie laikėsi “Atkartojimo” knygos nuostatų. Tačiau kas tiko nelaisvėje, tas nebetiko laisvėje.

Ta padėtis aprašyta evangelijos. Kananietė moteris, sužinojusi Kristaus gerumą ir jo stebuklus, atsivedė apsėstą demono dukterį, kad ją pagydytų. Anais laikais kartais pamišėlius palaikydavo apsėstais nelabojo. Aišku, buvo ir tikrovės. Kartą kunigas paprašytas vyro, kad ateitų ir sutaikytų su jo žmona. Kunigas nuėjo, visaip taikino, bet ji lyg apsėsta piktojo tik kalbėjo: “Nesitaikysiu.” Užsispyrimas nuodėmėje yra tarsi apsėdimas. Kananietė moteris, įtikėjusi į Jėzų, kreipėsi į jį. Ji atkakliai prašė pagydyti. Reikia pasakyti, kad kiekvieno žmogaus bėda, vargas įsirašo į Jėzaus širdį.

Tačiau moteries kananietės prašymą Kristus atmetė. Tas atmetimas buvo tik bandymas. Jėzus neatsakė - tylėjo. Apaštalams kananietės

maldavimas įkyrėjo ir jie prašė ją atleisti. Tada Kristus tarė: “Aš esu siųstas pas Izraelio avis.” Tada moteris puolė po kojomis ir vėl prašė pagydyti. Matyt, kad ji labai mylėjo dukterį. Kristus jai atsakė: “Nedera vaikų duoną mesti šunyčiams.” Žydai vadino pagonis šunimis. Tą terminą Kristus panaudojo - prisitaikė. Moteris kalbėjo, kad šunyčiai nuo stalo nukritusius trupinius valgo. Moteris pasižemino. Kristus, pamatęs tokį moteries tikėjimą, pagydė jos dukterį. Negana, kad pagydė, bet ir parodė kaip pavyzdį.

Kodėl tokia pagydymo buvo procedūra? Kristus nenorėjo paniekinti ir tradicijos. Tradicija irgi svarbus dalykas. Svarbu tautybė, religija, bet viską viršija meilė. Meilė veda į tikrąją religiją. Esant Tarybų valdžios lageriuose, katalikams teko susidurti su įvairių tautybių ir religijų žmonėmis. Bet juos jungė ne tautybė, o bendras vargas ir meilė.

Vienas plėšikas lageryje rodė savo žiaurumą. Jei nepatikdavo, tiesiog mesdavo į tą akmenį, kirvį - ką tik rankoje turėjo. Ten buvo ir vienas kunigas. Jį pajuokdavo. Bet kartu gyvendamas pasikeitė. Kunigas jam net padėdavo. Po kiek laiko jau jis pasidarė daug švelnesnis - gindavo kunigą, pradėjo tikėti. Jau jis kalbėjo: “Aš nesikeikiu - nekeikiu nei Dievo, nei biauraus keiksmo Marijos adresu nevartoju.”

Persekiojimo metu Lietuvoje tikintieji laikėsi vieningai - nebuvo sektų, klaidatikių. Tiktai atgavus laisvę daug kas paio - paio tikėjimo vienumas, dora. Vis tik daugumas pasilieka ištikimi. Aišku, kad tiesa nugalės, ir paklydę sugrįš prie Motinos Bažnyčios.

Mes turime laikytis gražios tradicijos ir to, kas gera, priimti sveikas naujoves. Bažnyčia buvo ir yra dinamiška. Tą impulsą duoda II Vatikano Bažnyčios susirinkimas. Vyksta šv. Rašto Žodžiai: “Visa darau nauja!” Visose aplinkybėse turim tarti: “O Dieve, tave tegarbina tautos, tešlovina visos tautelės.” (Ps. 66,6).

21. EILINIS SEKMADIENIS

(Mt. 16,13-16)

Praeito sekmadienio evangelijoje Kristus pagyrė kananietę moterį už jos tvirtą tikėjimą. Šio sekmadienio evangelijoje Kristus pabrėždamas pagyrė Petro tikėjimą. Svarbiausia, Petras turi teisingą tikėjimą. Neužtenka tvirto tikėjimo, bet reikia teisingo. Kartais tvirtą tikėjimą turi nekrikščionys bei sektantai. Dažnai jų tikėjimas net fanatiškas. Klaidatikiai krikščionys skaito šv. Raštą, sausai pasninkauja, neima ginklo į rankas, tačiau jų tikėjimas nėra tikras.

Ir šv. Raštą skaitydamas turi teisingai suprasti - o tas reikalauja didelių studijų. Šv. Rašto autorius ne tik Dievas, bet ir žmogus. O tą atskirti sunku. Todėl gyventi, kaip asmeniškai atrodo, dar nebus teisinga.

Tikėjimo pagrindas yra tiesa, teisingumas.

Teisingas tikėjimas ypatingai remiasi šv. Petro, pirmojo popiežiaus, institucija. Kristus kalbėjo Petru: "Tu esi uola ir ant tos uolos pastatysiu Bažnyčią, kurios ir pragaro vartai nenugalės." (Mt. 16,18).

Taigi kartu su šv. Petru ar jo įpėdiniu Bažnyčia nenugalima. Tik teisinga nenugalima.

Kristus patikėjo Bažnyčią Petru ir jam davė malonių, kad būtų tiesoje.

Kristus klausė apaštalų, kuo jį laiko. Apaštalai sakė, kad nevienodai -vieni Eliju ar kitu iš pranašų. Toliau Kristus klausė: "O kuo jūs laikote mane?" Šv. Petras atsakė: "Tu esi Mesijas, gyvojo Tėvo Sūnus."

Petras tuos žodžius pasakė ne iš savęs, bet per Dievo malonę. Todėl Kristus tarė: "Ne kūnas ir kraujas tavo apreiškė, bet mano Tėvas, kuris yra danguje."

Taip Dievo malonė padeda ir kiekvienam popiežiui tikėjimo ir doros dalykuose.

Pasaulyje viskas įrsta, rūdija, sensta. Tuo tarpu Kristus užtikrina, kad jo Bažnyčia išliks iki pasaulio pabaigos. Aišku, visa tai daro pats Kristus, jis daro vis nauja. Liturginėje kalboje kartais Kristų vadina restauratoriumi. Jis visą laiką Bažnyčią saugo nuo sugedimo. Tam jis ir pasiliko Švč. Sakramente. Švenčiausiame Sakramente jis įpila naujos

gyvybės.

Juk Kat. Bažnyčia yra tikinčiųjų bendruomenė, gyvenanti pagal Kristų ir su Kristumi.

Paskutiniam karui plečiantis ir griunant viską, net meno paminklus, popiežius Pijus 12 kalbėjo: “Mes esame gražioje šv. Petro bazilikoje, bet ją galime išvysti griuvėsiuose. Tačiau Kat. Bažnyčia išliks, Katalikų Bažnyčia - jūs.”

Prieš keliasdešimt metų Klaipėdos Bažnyčia su gražiais bokštais buvo užbaigta. Bet dar nepašventinus jos ir neįėjus į ją, buvo komunistų atimta, ir kunigai išvežti į lagerius. Kaip kūdikis prieš užgimimą buvo nužudyta.

Bet tikintieji išliko. Šiandieną jau baigė atstatyti. Svarbiausia Bažnyčiai tikintieji. Mūrai gali būti sugriauti, bet tikinčiųjų tikėjimas liks. Tik viena svarbu, kad tikintieji katalikai būtų savo aukštumoje. Statomos ir dabar gražios bažnyčios, bet svarbiausia, kad jos būtų pripildytos tikinčiųjų. Ta graži bažnyčia, kuri pilna. Atskiri asmenys gali atkristi nuo bažnyčios, žinoma, tas skaudu. Tačiau pats kamienas, Bažnyčia, pasiliks. Kristus kalbėjo: “Aš esu vynmedis, o jūs šakelės.” (Jn. 15,5). Negyvos šakelės nudžiūsta, ir jos bus surinktos ir sudegintos.

Svarbu pasilikti prie gyvosios Kat. Bažnyčios. Čia, jei ir nusikaltai, vėl per atgailą dovanoja. Nėra pasaulyje tokios geros mylinčios bažnyčios, kaip Kat. Bažnyčia.

Nors Kat. Bažnyčia ant uolos nesugriunama, tai nereiškia, kad neturi sunkumų, vargų. Dažnai ją persekioja. Persekiojama yra ne tik brutaliais kalėjimais, lageriais, bet ir švelnumu, propaguojant melą, ištvirtinimą. Todėl turime vis budėti ir melstis. “Viešpatie, tu maloningas per amžius. Neatmeski, kas tavo rankų sukurtą.” (Ps. 137,8).

22. EILINIS SEKMADIENIS

(Mt. 16,21-27)

Pagal evangeliją Jėzus aiškino mokiniams, kad jam reikia į Jeruzalę ir daug iškentėti, ir jį ten nužudys. Jėzui dar trisdešimt metų, pats gyvenimas, o reiks mirti.

Jėzus kaip Dievas žino savo ateitį. Bet tas žinojimas labai skaudus. Mes laimingi, kad nežinome, kada mirsime. Jei žinotume, kiek išgyventume!

Atrodo, Jėzus žinodamas kentėjimus ir mirtį galėtų neiti ir to išvengti. Tačiau jis vykdo savo Tėvo valią. Tuo pabrėžia ir mums klusnumo vertę. Vaikai turi būti paklusnūs tėvams, o visi paklusnūs Dievui.

Bet Dievas Tėvas toks geras, toks šventas, kaip gali leisti tokiaame gyvenimo žydėjime savo mylimiausiam taip kentėti? Tas mums neaišku.

Bet Dievas paskyrė tą kančią trokštančiam to savo Sūnui. Be to, po tos kančios ir pažeminimo bus daugiau išaukštintas. Su Sūnumi ir Tėvas kentės dvasioje. Tą diktuoja meilė.

Abiturientams sunku laikyti egzaminus, bet nė vienas to sunkumo neatsisako. Po to atestatas, džiaugsmas.

Petras mylėjo Jėzų, ir pagal E. Mayer, jį ėmė raminti: “Tau niekuomet nieko neatsitiks - Dievas saugos.”

Pirmiausia Petras ramindamas lyg meilinas Jėzui. Meilininimasis nėra geras dalykas, nuo to meilužis, pupilius, lepūnėlis. Todėl Jėzus griežtai atmeta Petro žodžius: “Eik, šėtone, iš mano akių. Tu papiktinimas - vedi į pagundą.” (Mt. 16, 23).

Bet Petras turėjo ir antrą mintį - tai išvengti Kristaus pražūties, o gal kartais ir visų apaštalų. Bendrai, Petras norėjo, kad visa tai praeitų pro šalį. Ir čia Kristus tarė: “Tu mąstai ne Dievo, o žmonių mintimis.”

Jėzus ne tik neatsisako to kelio - kančios kelio, bet ir kitiems sako: “Jei kas nori eiti paskui mane, teima savo kryžių ir seka mane.”

Reiškia ir mes turime visi nešti kryžių. Tai krikščionybė - kryžių procesija. Tačiau jame kažkas didinga.

Be to, jei savo kryžiaus nenešime, mes užsidėsime dar didesnę ir

biaurų kryžių - gėdos ir pasmerkimo kryžių.

Nelengva išlaikyti skaistumą. Bet jei mes eisime ištvirkimo keliu, tai sulauksime aids ar veneros ligų. Tas nebus išganingas kryžius.

Toliau Kristus kalbėjo: "Kas nori išgelbėti savo gyvybę, ją praras, o kas pražudo gyvybę dėl manęs, ją atras." Krikščionybės kankiniai labai pagerbti. Jie atidavė gyvybę už Kristų ir gavo amžinąjį gyvenimą.

Vienas kapelionas dėstė tikybą ir mylėjo jaunimą. Bet pavilioti mokiniai pabėgo į etikos pamoką. Jis labai išgyveno ir meldėsi: "Viešpatie, jei toje kančioje aš mirčiau, būčiau laimingas, nes mirčiau už tave." Tai irgi kankinystė.

Viena mergaitė, perskaičiusi apie krikščionių kankinius, tarė motinai: "Ir aš norėčiau mirti už Kristų, bet aš ne misionierė." Motina atsakė: "Tu gali ir nevažiuodama į misijų kraštus būti kankinė - eik į pamokas, praeidama pro bažnyčią užėik pasimelsti, būk geriau prie knygos, o ne prie televizoriaus ir man padėk. Tai bus nešimas kryžiaus ir kankinystė."

Toliau Kristus kalbėjo: "Kokia žmogui nauda, jei jis laimėtų visą pasaulį, o pakenktų savo gyvybei". Čia suprantama amžinoji gyvybė.

Betgi Žmogus nori laimėti pasaulį, tam technika, mokslas, neįau to atsisakyti.

Bet teisingas mokslas, gera technika gali pasitarnauti ir mūsų sielai. Bet su ja reikia siekti šventumo, o ne nuodėmės.

Toliau Kristus kalbėjo: "Kokia kaina gali žmogus išpirkti savo gyvybę?" Žmogaus gyvybė nenuperkama, dar labiau amžinoji gyvybė. Čia pabrėžiama didžioji sielos vertė.

Pabaigoje Kristus kalbėjo: "Žmogaus Sūnus ateis su angelais Tėvo garbėje ir atlygins kiekvienam pagal darbus." Tada bus Kristaus ir visų kančios išaukštinimas.

23. EILINIS SEKMADIENIS

(Reagavimas į prasikaltimą)

(Mt. 18,15-20)

Kristus nėra moralistas - nuolat nemoralizuoja. Kristus yra realistas - žino padėtį ir reikalą. Prof. J. Gretas sakydavo: "Kas daug moralizuoja, tas demoralizuoja."

Jėzus atvirai kalba tik tiesą ir realiai: "Jei tavo brolis nusikalstų, bark prie dviejų akių." Gražiausia pakalbėti atskirai. Tačiau Kristus toliau kalba: "Bet jei nesitaisyti, kalbėk prie liudininkų." (Pal. 18,16).

Kristus tuo nurodo, kad nereikia kalbėti už akių, bet į akis. Tik žinoma, kalbėti neižeidžiančiai, nes įžeidėjas ir taptų kaltas. Kalbėti į akis reikalinga drąsos, kartu ir nuoširdumo.

Tačiau, jei ir tas nepadeda, tada pranešti bendruomenei - Bažnyčiai. Tą galima pranešti Bažnyčios atstovui kunigui, šeimos tėvui, ar motinai, mokykloje - mokytojiui.

Pamokymams, perspėjimams yra ribos, todėl Kristus sako: "Jei bendruomenės neklausyti, tebūna jis kaip pagonis." Tam viduramžyje naudojo ekskomuniką. Toliau Kristus kalbėjo: "Iš tiesų sakau jums: ką tik jūs surišite žemėje, bus surišta ir danguje, ir ką atrišite žemėje, bus atrišta danguje."

"Amen dico vobis - iš tiesų jums sakau." Žodis "amen" yra graikiškos kilmės, verčiamas "iš tikrųjų" ar "iš tiesų", arba "taip yra". Tai vienas pasakymo patvirtinimų.

Ką kunigas išriša per išpažintį, nebereikia antrą kartą net pačiam popiežiui. Tai liečia patį danguj.

"Ką surišite žemėje ar atrišite", - anksčiau buvo pasakyta apaštalui Petriui. Tuo kartu buvo sakoma visiems apaštalams. Dabar jų įpėdiniams vyskupams ir jų padėjėjams kunigams. Petriui pasakyta atskirai, suteikiant aukščiausią valdžią.

Toliau Kristus evangelijoje kalba: "Jeigu kas iš jūsų susitars žemėje dviese melsti bent kokio dalyko, jiems dangiškasis Tėvas jį suteiks. Kur du trys susirinkę mano vardu, ten ir aš esu tarp jų."

Čia Kristus pabrėžia bendruomenės maldos svarbą. Todėl svarbu, kai visi bažnyčioje kartu meldžiasi, arba šeima visa meldžiasi kartu.

Kodėl Kristus pabrėžia ir apdovanoja bendruomenės malda? Todėl, kad sutarimas išreiškia ir meilę. Dviejų ar daugiau esančių malda kartu yra jų ir meilė.

Dar tuo Kristus parodo, kad jis nėra neveikiantis, ar nesidomįs, ar tylintis. Jei nuoširdžiai su tikėjimu meldžiasi, jis ir suteikia.

Kada pažiūri į evangelijos duotus fragmentus, jie visi jungiasi į svarbiausią dalyką - meilę. Visur ryškėja Kristaus meilė ir visur pageidaujama mūsų meilės.

Meilė - nuodėmių išrišimas, kurį Kristus paliko Bažnyčiai, meilė yra malda, ypač bendroji.

Tačiau meilė nėra kam pataikavimas. Todėl Kristus pabrėžia perspėjimų reikalą. Kartais vaikas vien meldžiasi, kad patiktų motinai, jog meldžiasi.

Karalius Karolis Aštuntasis galvojo, kodėl karalių vaikai nėra geri, kuklūs. Galop priėjo išvados - todėl didžiūnų vaikai blogesni, negu pavaldinių, nes juos visi giria - pataikauja. Nedrįsta karaliaus vaiką subarti, pasakyti, kad negerai.

Tas pats ir dabar vyksta. Laikraščiai rašo, kad prezidentų vaikai dažnai padaro nusikaltimus (Amerikos prezidento Klintono). Priežastis glūdi mokykloje. Tų vaikų bijo užkabinti, jei prasikalto, atrodo, patį prezidentą užgausi.

Ypač auklėjant vaikus, reikia laikytis tiesos. Negalima vaiko ginti, jei jis prasikalto, jis turi suprasti blogį. Nesvarbu, ar tas vaikas yra darbininkės šlavėjos, ar prezidento.

Tas pats ir suaugusiems. Negalima respektuoti, jei bloga daro.

Romos imperatorius Neronas rašė poeziją, dainavo. Bet jo kūryba buvo menkavertė. Tačiau jį visi gyrė ir plojo. Tas pataikavimas vedė į blogą. Jis buvo Romos miesto padegėjas, jis buvo didysis krikščionių persekiotojas, nes jam nedrįso niekas pasakyti.

Pataikavimas veda į blogį, meilė į gerį.

Bet kur meilė, ten ir auka. Pasakyti tiesą irgi yra auka. Tiesos nemėgsta, o kartais net keršija. Bet jei nesakytume tiesos, mes paliktume skolingi. Apaštalas Povilas rašo: "Niekam nebūkite ko nors skolingi, išskyrus tarpusavio meilę, nes kas myli, tas įvykdo įsakymą." (Rom. 13,8).

24. EILINIS SEKMADIENIS

(Atleidimas)

Mt. 18-21-35

Apaštalas paklausė Kristų: “Kiek kartų aš turiu atleisti savo broliui, jei jis man nusikalto. Ar iki septynių kartų?” (Mt. 18,21).

To klausė Petras. Jis tikrai geras - pavadino nusikaltėlį, ižeidusį, savo broliu. Tiesiog anais laikais - šventumas, nes sakė iki septynių kartų dera atleisti. Septyni buvo šventas skaičius. Septinta diena - šventa diena.

Ir šiais laikais septynis kartus atleisti labai kilnu. O anais laikais, kada kovojo akis už akį, tai nepaprastas dalykas.

Apaštalas Petras tą sakė, kaip įrodymą kantrumo. Toliau jau kantrybė tikrai gali išsekti. Žmogaus kantrumas ribotas.

Kristaus atsakymas buvo tiesiog stulbinantis: “Aš nesakau tau iki septynių kartų atleisti, bet iki septyniasdešimtkart septynis.” Tai išeitų 490 kartų. Kitaip pasakius - kiek kartų nusikalto, tiek ir atleisk.

Bet ar praktiškai galima tiek atleisti, argi mūsų gali būti tokia kantrybė?

Tą dalyką Kristus paaiškina palyginimu... Jėzus kalbėjo, kad vienas tarnas šeimininkui buvo skolingas dešimt tūkstančių talentų. Šeimininkas sumanė atsiskaityti. Bet tas tarnas neturėjo iš ko gražinti. Todėl pagal senovės teisę, šeimininkas jį patį, jo žmoną ir vaikus galėjo parduoti ir tuo būdu atsiimti skolą. Tačiau tarnas kreipėsi į šeimininką prašydamas gailestingumo, kalbėjo į jo širdį: “Būk kantrus, atiduosiu”. Šeimininkas parodė gailestingumą ir dovanavo visą tą didelę skolą. Ta skola vokiečių markėmis prilygsta 60 milijonų. Mūsų pinigais būtų virš šimto milijonų litų. Tokios sumos savo darbu per visą gyvenimą neįgysi.

Toliau Kristus tęsė palyginimą, kad šitas tarnas buvo paskolinęs kitam vos šimtą denarų (kelis šimtus litų) ir liepė skolininkui atiduoti. Bet tas neturėjo ir meldė palaukti, bet tas nelaukė ir įmetė į kalėjimą.

Tas didysis šeimininkas yra Dievas. Mes už viską Dievui skolingi.

Jis davė mums gyvenimą ir priemones jį išlaikyti. Davė gražią gamtą mus pralinksminti. O kiek mes Jam nusikaltome? Bet atsiprašome per išpažintį, ir mums dovanoja. Mes kartojame nuodėmes, o Dievas ir tada dovanoja.

Tad reikia ir savo broliui, mums nusikaltusiam, atleisti.

Vienas supyko ant kaimyno ir tarė: "Iki mirties jam neatleisiu."

Jei Dievas mums atleidžia, tai ir mes turime atleisti.

Kartais šeimoje vyras ar sūnus turi blogą nuodėmingą įprotį, vis tiek turime atleisti ir gyventi. Šeimoje būna per gyvenimą visokių dūmų, bet gera valia juos išvaiko ir grįžta taika. Dovanojimas - tai ėjimas prie Kristaus.

Atleidimas, dovanojimas nėra mandagumo gestas. Turi būti atleidimas iš širdies. Dažnai mandagumas yra tik pasidažymas, kad pavišutiniai kalbėjimas būtų gražesnis. Žodinis mandagumas gali būti dangus, o širdyje pragaras.

Vieną mergaitę įžeidė jos draugė. Ta draugė atėjo atsiprašyti, bet ši nenorėjo priimti atsiprašymo. Motina liepė priimti tą atsiprašymą. Tada įžeistoji padavė tik du pirštus, o akys buvo pakeltos į lubas. Prievarta dovanojimas nėra dovanojimas.

Toliau Kristus kalbėjo, kad tą tarną, kuris nedovanojo, atidavė budeliams - į kalėjimą.

Nuolatinis nedovanojimas, pyktis yra dvasios budelis, kalėjimas. Tai pradžia pragaro. Tikras dovanojimas veda į dangų.

Išmetimas pykčio, dovanojimas, teikia ramybę, net fizinę sveikatą.

Jei aš neatleisiu, ir man Dievas neatleis, tai nereiskia, kad Dievas keršytų. Tu pats sau bloga darai. Dievas yra teisingas. Nedovanodamas pats darai, kad ir tau tas pats būtų. Dievas gailestingas, ir dangus gailestingiesiems.

25. EILINIS SEKMADIENIS

(Dievo gerumas)

Dievas sutvėrė mūsų gyvybę ir davė gyvenimą. Kokia didelė dovana gyvenimas. Kaip mes visi norime gyventi! Susirgę bėgame pas gydytoją, geriame vaistus. Ypatingai vaikai nori gyventi. Seneliai irgi trokšta gyventi - jį prailginti. Viena šimtametė senelė nebenulipo nuo lovos, o kalbėjo: "O kad dar pagyvenčiau".

Dievas ne tik mums davė gyvenimą, bet ir atlyginimą už gyvenimą. Koks Dievo gerumas!

Tačiau atlygina, jei vykdamas jo valią, kitaip pasakius, jei jam tarnauji. Todėl šiandieną evangelija kalba apie šeiminingą - Dievą ir jam tarnaujančius tarnus.

Šiandieną tarno vardas nepopuliarus. Tačiau tarnauti Dievui yra džiaugsmas. Vaikas laimingas, jei tėvas leidžia jam prisidėti - patarnauti. Tarnavimas Dievui - tai dalyvavimas jo garbėje.

Bet tarnauti nelengva. Todėl evangelija kalba apie vynuogyną. Vynuogyne darbas, ypač anais laikais, buvo sunkus. Reikia pasilenkus dirbti: ravėti, retinti. Tuo tarpu saulė kepina kaip ugnis. Tarnavimas Dievui irgi sunkus. Tomas Kempietis rašo, kad šventieji tarnavo: "Kokį aštrų gyvenimą gyveno atsiskyrėliai tyruose. Kaip karštai meldavosi. Dienomis dirbdavo, naktimis meldėsi. Jie atsisakė titulų, garbės, kentėjo baisius pagundymus. Jie buvo neturtingi ir varguose."

Taip tarnavo šventieji Dievui. Bet mums, norint tarnauti Dievui, nėra reikalo eiti į tyrus, o reikia vykdyti Dievo įsakymus, tikėti Dievą, eiti sakramentų ir nors truputį kasdien pasimelsti.

Tas minimumas praskaidrina mus. Tas padeda mūsų dvasiai, net kūnui.

Tačiau Dievas davė mums didelę dovaną - laisvę. Bet, jei laisve piktnaudžiausi, netarnausi Dievui, negausi ir atlyginimo. Didžiausias atlyginimas - dangus. Bet kaip suprasti atlyginimą, jei vieni pagal evangeliją ilgai dirbo - nešė dienos kaitros naštą, o kiti vos valandą dirbo, ir visiems lygiai atlygino?

Tačiau turime atsiminti, kad pas Dievą, mums atrodo mažas atlyginimas, iš tikrųjų neapbrėpiamas atlyginimas. Tokio didžio atlyginimo niekas negali pasiekti. Jei man toks didelis atlyginimas, netenka kitam pavydėti.

Nusidėjėlis trumpai tarnavo, bet jo toks sunkus prisikėlimas, nuodėmės atsisakymas, o jis tą padarė.

Bet yra tokių žmonių, kurie ne tik netarnauja, bet tiesiog kitiems kenkia ir patys sabotuoja. Pats atmeta tikėjimą ir dar kitus veda į bedievybę. Jei valstybėje kas sabotuoja, tą asmenį skaudžiai baudžia, kaip kenkėją.

Dvasinis sabotažas yra nuodėmė. Nuodėmė yra sabotažas Dievo valiai, kitų gerovei ir pagaliau sau pačiam. Mūsų protas sako, kad toks žmogus vertas bausmės. Tačiau Dievas kitaip elgiasi, jei tik grįžta prie jo, iš karto dovanoja.

Prasikaltėlis Dekanidzė prašė dovanojimo net prezidento, bet buvo sušaudytas. Jei būtų grįžęs, o gal grįžo, būtų jam duotas amžinasis gyvenimas.

Kūdikėlio Jėzaus Teresėlė išsireiškė vaikiškai, bet giliai: "Dievas išlaikytų visus egzaminus, nes jis viską žino, bet neišlaikytų matematikos, nes jis nepriskaičiuoja, bet atskaičiuoja. Jis begalo geras ir gailestingas - nesilaiko matematikos dėsnių." Todėl šv. Raštas sako: "Tegrižta nedorėlis pas Dievą, didžiai gailestingą." (Iz. 55,7).

Dievo gailestingumas didesnis už teisingumą. Išpažintis yra neišsemiama gailestingumo šaltinis. Prieš išpažintį aš drebu, o po jos džiaugiuosi. Per išpažintį ne tik atleidžiami prasikaltimai, bet teikiama stiprybė, ramybė grąžina dangų. Kitaip pasakius - atleidžia ir dar pabučiuoja.

Bet ką reiškia evangelijos žodžiai: "Pirmieji bus paskutiniai, o paskutiniai - pirmieji?" Tai išreiškia Dievo gerumą. Žydų tauta - išrinktoji, buvo pirmutinė, o pagonys paskutiniai. Bet pagonys, tapę krikščionimis, danguje bus pirmutiniai. Bet žydų tauta nebus atmesta, ir jai ruošiamas džiaugsmas.

Tik reikia visiems tarnauti Dievui.

26. EILINIS SEKMADIENIS

(Mt. 21,28-32)

Kristus kalbėjo: “Vienas žmogus turėjo du sūnus. Jis tarė vienam: “Sūnau, ateik šiandieną į vynuogyną padirbėti.” Tas sūnus atsakė: “Viešpatie, einu!” Bet nenuėjo - pažadėjo ir neištesėjo.

Tada tėvas tarė antram sūnui: “Tu, sūnau, ateik į vynuogyną padirbėti!” Tas atrėžė: “Nenoriu ir neisiu!” Tačiau po to apsigalvojo ir nuėjo dirbti (iš vokiško vertimo). Atrodo, pirmasis sūnus neužgavo tėvo, net pagerbė sakydamas: “Viešpatie, einu.”

Tas Sūnus pataikūnas - jis gražiai kalbėjo tėvui, bet nedarė. Iš tikrųjų jis labiau užgavo tėvo širdį. Yra žmonių, kurie gražiai kalba, bet jų širdis negera. Jie viduje blogi, jų tik išorė padažyta mandagumu. Tie žmonės dviveidžiai, ir jais negalima pasitikėti. Sunku išlaikyti žodį, bet tas kilnu ir garbinga.

Antrasis tėvo vaikas grubus, akiplėša. Jis į akis pasakė, kad neis dirbti. Bet jis pradėjo gailėtis, kad tėvą užgavo, ir vėliau nuėjo į darbą. Aišku, vynuogyno darbas nelengvas.

Kristus antrąjį sūnų pagyrė. Kartais neišauklėtas žmogus, nemandagus, stačiokas, priešgina, bet viduje geras. Apie mūsų žemaičius kalbama: “Jie sunkiai pažada, bet ištesi.”

Sunkiai dirbantys daugiausia nemandagūs - dirbantys kasyklose, miškuose, arba dirbantys nesibaigiantį buhalterijos darbą. Jie kartais piketus daro, net nusikeikia, bet jų vidus gražus - jie užjaučia, padeda kitam.

Mandagūs daug pažada, bet neištesi. Ypač prieš rinkimus daug žada, o laimėję nevykdo. Ne kiti jiems svarbūs, o patys.

Anglijos karalius Alfredas Didysis mėgo keliauti po savo kraštą, pamatyti, kaip jo pavaldiniai gyvena. Kartą jis pastatė arklį ir įėjo į prastą trobelę. Jam įdomu, kaip tie prasti valstiečiai gyvena. Įėjęs pamatė moteriškę, kuri paplotėlius kepė. Jis kalbino ją, o ji stebėjosi, kad taip gražiai apsivilkęs pas ją, prasčiokę, užsuko. Netrukus ji tarė: “Dar nebaigiau kepti, o jau reikia eiti gyvulius šerti.” Karalius tarė: “Eik, aš

pabaigsiu kepti.” Tuoį karalius pasitraukė prie duonkepįo. Moteriškė išbėgusi patvarkė savo gyvulius ir sugrįžo. Karalius užsisvajojęs užmiršo ištraukti iš duonkepįo ir tie paplotėliai perdegė. Tada moteriškė pradėjo svečią barti. Svečias atsakė: “Aš esu viso krašto karalius.”

Moteriškė pradėjo atsiprašinėti, nes ji nežinojo, kad tai karalius. Bet nepaisant to ji pridūrė: “Jei pažadėjai, kad ir karalius esi, reikia padaryti - reikia ir karaliui laikyti žodį.” Karalius susigėdijęs išėjo.

Tęseti žodį, neveidmainiauti visiems reikia. Ar tu esi karalius, ar tu deputatas, ar šlavėja. Dievas žiūri ne į titulus, bet į širdies teismą. Yra tokių gerų žmonių - jie ne tik ištesi, bet duoda priedą.

Toliau Kristus kalbėjo: “Muitininkai ir ištvirkėlės greičiau už jus pateks į dangaus karalystę, nes jie tikėjo, o jūs, nors matėte, ne vėliau neapsigalvojote ir netikėjote.”

Klaidų visi padarome, bet jas reikia ištaisyti. Reikia gailėtis, atgailauti ir pasitaisyti.

Šv. Marija Magdalena buvo nusidėjėlė, bet ji įtikėjo, pamilo Kristų ir tapo šventoji.

Šv. Augustinas buvo dvigubai neteiskus gyvendamas - jis buvo klaidatikybėje ir nedorai gyveno. Bet atsigręžė prie Dievo, metė klaidas ir nuodėmes. Tapo net vyskupu, ir daug parašė teologinių knygų. Iš jo šaltinių ir dabar daug kas semiasi tiesos. Pagaliau pasiekė šventumo aureolę.

Ne tiek reikia mandagumų, kiek tiesos ir nuoširdumo. Fariziejai buvo nenuoširdūs, ir juos smerkė Kristus. Tuo tarpu nusidėjėliai parodė gerą širdį ir laimėjo.

Evangelija kalba apie švelnų tėvą, kuris prašė, o ne varė dirbti. Tas gerasis Tėvas yra Dievas - jis ne varo, o prašo. “Teisus, maloningas yra Viešpats Dievas, Jis klystantiems kelią parodys” (Ps. 24,9).

27. EILINIS SEKMADIENIS

(Mt. 21,33-43)

“Aš padainuosiu apie savo bičiulį - savo mylimojo dainą apie vynuogyną. Tas bičiulis įveisė vynuogyną. Jį apkasė, išrinko akmenis, pastatė bokštą ir laukė saldžių vynuogių uogų”. Taip rašo pranašas Izaijas. (Iz. 5,1).

Kas tas bičiulis ir vynuogynas? Tai Dievas ir Dievo išrinktoji tauta - Izraelis. Dievas tą tautą globojo, davė įsakymus, aptvėrė tvorą nuo plėšikų - nuodėmių. Davė vadovus kaip bokštą, galingus žodžiu pranašus, kad rodytų kelią.

Bet pagal evangeliją, tauta Dievo siųstus pranašus žudydavo, neklausė įsakymų.

Bet Dievo gerumas neišmatuojamas, galop siuntė savo Sūnų - Jėzų Kristų, manydamas, kad jo pasidrovės. Tačiau tauta nepriėmė jo, o išvedė už miesto ir nukryžiuojo. Ten paniekintas tarp galvažudžių mirė.

Toliau evangelija kalba: “Ką padarys šeiminkas - Dievas?” Atlikę gerieji pasakė: “Jis žiauriai piktadarius nubaus - nužudys, ir vynuogyną atiduos kitiems.” Ta pranašystė įvyko - romėnai sugriovė Jeruzalę, sudegino gražiąją šventyklą, daugelį išžudė, o kitus išvedė į nelaisvę.

Tada vynuogyną atidavė kitiems - krikščionybei.

Kristus atidavęs krikščionybei vynuogyną vėl išrinko akmenis, aptvėrė ne tik įsakymų tvorą, bet papuošė palaiminimų gėlėmis. Pastatė bokštą - popiežiaus sostą.

Dievas numylėjo krikščionių katalikų tikėjimą, jo žmones. Tikėjimas nebesugriaunamas, nes remiasi uola.

Vis tik periferijose dažnai aplaužomas vynuogynas. Šiaurės Afrikoje buvo sužydėjusi krikščionybė, bet prasidėjoerezijos. Tai buvo pirmas žingsnis atgal nuo Katalikų Bažnyčios, o finalas buvo - jie tapo mahametonai. Žingsnis atgal veda į pražūtį. Turkijoje buvo sužydėjusi krikščionybė, bet pasireiškė erezijos, sektos. Šio šimtmečio pradžioje dar buvo 8 milijonai krikščionių, o dabar 100000.

Reiškia krikščionys neturi ant laurų miegoti, bet žengti dorybėmis

aukščiau, nugalėti blogį.

Ypatingai Kat. Bažnyčia, kaip Kristaus gražiausias vynuogynas, turi duoti gerus vaisius. Šv. Povilas rašo: “Ar jūs nežinote, kad jūs esate Dievo šventovė ir jumyse gyvena Dievo Dvasia. Jei kas Dievo šventovę sunaikintų, tą Dievas sunaikins, nes ji šventa, ir toji šventovė - tai mes” (I. Kor. 3,16).

Taigi kiekvienas katalikas yra Dievo šventovė, Dievo vynuogynas. Kiekvieną kataliką Dievas aptveria įstatymų tvora, per išpažintį nuritina akmenis, ir, priimant šventą Komuniją, pats Jėzus Kristus kaip bokštas saugo mus.

Todėl kiekvienas turi nešti gerus vaisius, o ne rūgštuoges.

Kun. Dr. Gaidamavičius skirsto žmones į tris kategorijas: vieni siekia, kad būtų milžinai. Tai įvairūs stipruoliai, sportininkai. Kita grupė žmonių siekia būti didvyriais - herojais. Herojus (ar tai vyras, ar moteris) siekia idėjos ir dėl jos aukojasi. Ta idėja gali būti aukotis dėl tėvynės, dėl meno, dėl socialinio geresnio gyvenimo - humanizmo.

Trečia kategorija žmonių siekia švento gyvenimo. Čia sudėta vidaus žmogaus grožis ir išorės geri darbai.

Milžinai dažnai nusivilia. Mes matome stipruolius, išnešamus iš sporto aikštelių. Viktoras Hugo aprašo apie Žaną Valžaną, kuris toks milžinas buvo, kad pakėlė omnibusą, o prieš mirtį negalėjo pakelti plunksnakočio. Michel Andžel, garsusis menininkas, kartais būdamas nepatenkintas savo kūriniais sudaužydavo juos.

Tiktai šventai gyvenęs suspindi kaip žvaigždė. Jis nieko nedaužo, bet viską myli. Jis nenusimena ir mirties valandą, o prašo giedoti: “Te Deum laudamus”.

Nereikia galvoti, kad šventieji iškilę virš liaudies - virš visų. Visa liaudis ar dauguma gali būti šventieji. Todėl šv. Povilas vadina krikščionis šventaisiais. Pirmosios krikščionių bendruomenės buvo šventos. Būriai linksmai priimdavo kankinystę už tikėjimą.

28. EILINIS SEKMADIENIS

(Mt. 22,1-14)

Jėzus norėjo mums, žmonėms būti artimas. Jis vis ateidavo pas tuos, kam sunku, ir padėdavo. Labai linksma, kad mes turime artimą, mylimą žmogų. O čia ne tik žmogus, bet ir Dievas.

Kiekviena pagalba yra linksmumas. Kaip linksma buvo tiems, kuriems Jėzus atleisdavo nuodėmes, išgydydavo ligą, išlaisvindavo nuo piktosios dvasios apsidėmo. Tai buvo pati linksmiausia naujiena. To niekas negalėjo padaryti, tik Jėzus.

Šiandieną evangelija kalba apie gerą karalių. Jis kvietė savo pavaldinius į savo sūnaus vestuves. Vestuvės tai linksmumas. Linksma, kada kviestieji renkasi, linksma ir tiems, kurie renkasi. Karalius pasiuntė šauklius, o ne raštu pranešė.

Bet kas netikėtina, kviečiamieji atsisakė ateiti. "Jie nepaisė: vieni nuėjo prekiauti, o kiti, nutvėrę kvieslius, juos išniekino ir užmušė." Koks didelis nedėkingumas ir žiaurumas..!

Kas yra tas karalius ir kas tos vestuvės? Tas karalius yra pats Dievas, o vestuvės dangaus karalystė.

Dievas siuntė pranašus, kaip kvieslius, į dangaus karalystę, bet pranašus niekino ir užmušinėjo. Dabar tie kviesliai yra vyskupai, kunigai. Jie kviečia į eucharistinę puotą - į sekmadienio šv. Mišias ir priimti Šv. Komuniją. Bet daugelis atsisako - neina ir savo vaikų neleidžia. Viena mergaitė sekmadienį tarė: "Mama, aš eisiu į bažnyčią". Motina jai atsakė: "Nori būti davatka!" Žodžiais naują žiedą aptemdė.

Toliau Kristus kalbėjo, kad atėjo vienas į vestuves, neapsivilkęs vestuviniu drabužiu. Karalius liepė jį išmesti. Reiškia, jis buvo susitepęs.

Kartą lageryje vienas darbininkas po nešvaraus darbo nenusiprausęs, visas smirdantis įėjo į baraką. Ten buvo ir moterų. Jos šaukė: "Ko čia ieškai juodas, dvokiantis kaip velnias."

Mes eidami į bažnyčią apsivelkame gražesniu rūbu, ypač mergaitės pasipuošia, pasitvarko plaukus. Bet svarbiausia, kad mūsų siela būtų išpuošta pašvenčiamąja malone. Pašvenčiamoji malonė tai yra tas

vestuvinis drabužis. Kai nuodėmę padarai, prarandi tą malonę. Bet Dievo gerumu pasinaudoję, per išpažintį vėl atrandame.

Bet kiek yra krikščionių, kurie visai neina į sekmadienio šv. Mišias, neina sakramentų.

Vienas mahametonų kunigaikštis surengė rytuose panašią puotą. Jis pakvietė savo pavaldinius į tą pokylį. Atėjusiems davė po naują, brangų drabužį apsivilkti. Didelė puota reikalavo ir to drabužio. Visi tuoj nusivilko savo suteptus drabužius ir pasipuošė naujais. Tik vienas žmogus apsivilko ant kasdienio, sutepto tą naują gražų drabužį. Visi stebėjosi jo elgesiu. Sužinota, kad jis todėl nenusivilko, kad tame purviname drabužyje buvo paslėptas auksas. Jis bijojo nusivilkti, kad kas nepaimtų to turto. Bet jis užgavo šeimnininką ir sutepė rūbą.

Kas neateina sekmadieniais į Eucharistinę puotą, visai nesivelka gražesnių drabužių, o tarp purvų dirba. Bet, svarbiausia, padarydamas nuodėmę, jis ant švaraus, per krikštą gauto drabužio, vilki suteptą. Tuo sutepa tą gražųjį drabužį - jis padaro nuodėmę.

Pirmieji krikščionys labai vertino eucharistinę puotą - šv. Mišias, šv. Komuniją. Jie saugojosi per krikštą gauto drabuželio nesutepti, neprarasti malonės.

Netekęs Dievo malonės atkrinti kaip nulūžusi medžio šaka nuo kamieno. Tiesa, ji dar kurį laiką žaliuos, bet vis tiek nudžius.

Todėl kaip brangi eucharistinė puota. Kristus kalbėjo: "Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas turi amžinąjį gyvenimą, ir aš prikelsiu jį paskutiniąją dieną." (Jn. 6,54).

MISIJŲ DIENA

Kristaus laikais pasaulis skendėjo pagonybėje. Skendėjo prietaruose, žiaurumuose, baimėje. Kristus prieš žengdamas į dangų tarė apaštalams: “Eikite ir padarykite mano mokinius visų tautų žmones, krikštydami juos vardan Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios, mokydami ką esu jums pasakęs. Ir štai esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos.” Mt. 28, 19.

Apaštalai ėjo, skelbė Kristaus evangeliją ir krikštijo. Europa tapo krikščioniška. Tapusi krikščioniška ji tapo pasaulio kultūros lopšys. Bet dar kituose kontinentuose vyravo stbmeldybė. Todėl Šv. Pranciškus Ksaveras žiūrėdamas į pasaulio žemėlapi apsiverkė - kiek daug nepažįsta evangelijos. Šiandieną irgi dar daug kraštų be krikšto, be evangelijos. Tai didžioji Kinija, judrioji Japonija ir Afrikos šalys.

Kristus matydamas alkanas minias kalbėjo: “Gaila man minios, jie apalps kelyje. Duokite jiems valgyti.” (Pal. Mk. 8,2).

Gaila tų nekrikščionių. Jie prislėgti gimosios nuodėmės, jie klaidžioja tamsybėse, jie patys negali pakilti iš klaidų, jiems reikia mūsų pagalbos - reikia misionierių.

Bet ne tik pagoniškuose kraštuose reikalingos misijos, bet ir krikščioniškuose. Reikia išsilaikyti krikščionybėje - jos aukštumoje. Ateizmas, liberalizmas atšaldė meilę Kristui.

Prancūzijoje ypatingai atvėso tikėjimas. Milijonai darbininkų nusigręžė. Ispanijoje, Italijoje, kur tiek daug šventųjų buvo, tuštėjo bažnyčios.

Lietuvoje apsivaigęs laisve jaunimas ieško nuodėmingų malonumų ir taip pražudo savo sielas alkoholyje ir sekse.

Skelbiama Popiežiaus Jono Povilo II naujoji evangelizacija leidžia kunigams daug turėti, bet ragina viską atiduoti dėl Kristaus.

Prancūzijoje pamatęs subedievėjusius darbininkus kun. Jean de Miribel apsilviko darbininko drabužiais ir pats ėjo į fabriką dirbti. Tūrėjo mažą kambarėlį ir dar priėmė kartu gyventi kitą darbininką. Tas kunigas po sunkaus darbo apaštalavo draugams darbininkams grįžti prie Kristaus.

Vien Paryžiuje atsirado tokių 12 kunigų. Tiesa, ne visi pateisino tą būdą.

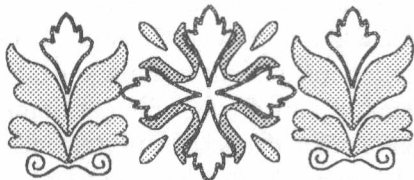
Negeresnė padėtis ir Prancūzijos kaimuose. Kun. Talopp, paskirtas į vieną parapiją, rado 1300 žmonių nekrikštytų. Be to, kiti dideli sunkumai. Turtuoliai remia bedievybę. Vienas turtuolis tiems, kas nekrikštija vaikų, išmoka premijas. Taip pat premijas duoda, kas neina į bažnyčią santuokos sakramento imti.

Negeresnė būklė ir Italijoje. Torine, buvusiame jaunimo seleziečių centre, į bažnyčią renkasi tik seneliai. Tuo seka ir mūsų jaunimas. Vakarai, vakarai. Jie neišgelbės mūsų, o Kristus yra Gelbėtojas.

Bet jau atsiranda gražių krikščionybės kibirkščių, kurios uždega ir jaunimą. Kristus neduos pražūti nei mums, nei Europai.

Vaikučiai sujudo už misijas. Iš 43 kraštų vaikučiai deda centus misijoms. Prie centų prideda maldas ir gražius pasiryžimus. Iš tų 43 kraštų vaikučiai sudėjo centais 24 milijonus vokiečių markių. Tais pinigais išlaikomos 7432 katalikiškos mokyklos, 2484 vaikų našlaičių namai, 14500 vaikų darželiai. Vaikai vaikus gelbsti.

Pas mus jau daugiau stoja jaunuolių į kun. Seminarijas. Po kiek laiko užpildys parapijas kunigais. Tikras apaštalavimas esant vienoje parapijoje, o ne kelias aptarnaujant. Šv. Jonas Wianney visą amžių išklebonavo toje pačioje parapijoje, Arse. Jis pasiekė šventumą ir parapiją pakėlė į kilnumą. Išnyko alkoholizmas, naktiniai šokiai, seksas, pamilo bažnyčią. Bažnyčia atidaro dangaus karalystę jau žemėje ir baigia danguje.

29. EILINIS SEKMADIENIS

(Mt. 22,15-21)

Fariziejai nekenė Jėzaus. Nekenė dėl to, kad Jėzus prie savęs patraukė minias, jie pavydėjo. Be to, Jėzus sakydavo tiesą į akis, kad jie veidmainiauja ir net kitus skriaudžia. Todėl fariziejai ieškojo progos Jėzų pražudyti.

Pagal evangeliją fariziejai susitarę su Erodo šalininkais pasiuntė savo žmones, kad tie klastingai sugautų kalboje ir galėtų apkaltinti. Kitaip fariziejai negalėjo Jėzaus kaltinti, nes gera darė - stebuklingai gydė ligonius, daugino duoną. Jėzaus darbai nieko nežlugdė, nepakenkė, o tik padėdavo. Pagal evangeliją, fariziejų atsiųstieji mokiniai paklausė Jėzaus: "Ar valia ciesoriui mokėti mokesčius?" Jei Kristus sakytų, kad nereikia mokesčių ciesoriui mokėti, tai čia pat Erodo šalininkai jį suimtų. Jei sakytų, kad reikia mokėti, tada liaudis sukiltų ir akmenimis apsvaidytų.

Kristus tarė: "Parodykite pinigą!" Jie išėmė denarą. Kristus paklausė: "Kieno ant šio pinigų atvaizdas?" Jie atsakė: "Ciesoriaus." Tada Kristus tarė: "Kas ciesoriaus, atiduokite ciesoriui, o kas Dievo - Dievui." Šie nieko nepešę pasišalino.

Ant pinigų buvo ciesoriaus atvaizdas, o romėnai ciesorių laikė dievaičiu, ir jam net aukas aukodavo. Žydams buvo uždrausta piešti Dievo paveikslus, o čia dievaičio - pagonybės stabo. Bet jie nešiojo kišenėse ir vartė rankose.

Kristus su denaru, ant kurio buvo ciesoriaus atvaizdas išsprendė visiems laikams valstybės ir Bažnyčios santykius.

"Atiduokite, kas ciesoriaus ciesoriui, o kas Dievo Dievui", - tai nereikia pritarimo okupantams, kolaborantams. Kristus skelbė, kad būtime laisvi nuo nuodėmės. Jei visi būsime laisvi, nereikalingi bus kolaborantai, okupantai. Visiems bus pripažinta laisvė. Juk prievarta irgi nuodėmė. Tada saugosis nuodėmės, kartu ir prievartos.

Žodžiai - "Atiduokite, kas ciesoriaus ciesoriui" išreiškia, kad mes vykdytume ir valstybės teisėtus įsakymus. Mes žinome, kad Juozapas

ir Marija vykdė valstybės potvarkius. Paskelbus gyventojų surašymą, jie vyko į jį.

Tačiau reikia atiduoti: “Kas Dievo Dievui.” Todėl valstybė negali reikalauti, kas priešinasi Dievo įsakymams, Bažnyčios kanonams. Valstybė negali drausti skelbti evangeliją, nes tą Kristus įsakė.

Brazilijoje viena mokytoja pagal valstybės programą liepė skaityti pornografišką knygą.

Viena mažiausia klasės mokinė pasižiūrėjo ir padėjo į šalį - neskaitė. Kada nuėjo į mokyklą, mokytoja klausė, ar visi perskaitė tą knygą. Mažoji atsistojo ir pasakė, kad ji neskaitė. Mokytojas norėjo sušvelninti: “Gal tik nepabaigė skaityti?” Mokinė atsakė: “Aš ir nepradėjau, nes ji nedora.” Mokiniai galvojo, kad mokytoja nubaus tą mokinę. Tačiau mokytoja nebaudė, nes ir ji žinojo, kad ta knyga nedora. Nebausdama pritarė drąsiai mokinėi.

Ta mergaitė įvykdė, kas Dievo Dievui. Valstybės įsakymo negalima vykdyti, jei priešinasi Dievo įsakymui. Tos knygos atvaizdai ir turinys priešinosi Dievo įsakymui - nepaleistuvauk. Paskui ministerija išėmė tos knygos skaitymą iš programos.

Pas mus anksčiau irgi įpareigodavo skaityti Ragauskio ateistines knygas, o kartais net bedievio Volter. Kai kurie mokiniai neskaitė, o Volter veikalus net kišo į krosnį.

“Kas ciesaoriaus ciesaoriui, o kas Dievo Dievui”, - neskaldo sugyvenimo tarp valstybės ir Bažnyčios, bet paskatina bendradarbiavimą.

Prieš blogį ne tik Bažnyčia turi kovoti, bet ir valstybė. Prieš tokius blogus papročius, kaip girtavimas, palaidumas, vagystės, plėšikavimai.

Valstybė turi gerbti Bažnyčios nuostatus, o Bažnyčia valstybės. Harmonija visada graži. Disharmonija visiems netinkama, nuo jos bėgama.

30. EILINIS SEKMADIENIS

(Meilės įsakymas)

Kada buvo Kristus paklaustas, koks didžiausias yra įsakymas, atsakė: “Mylėt Viešpatį savo Dievą visa širdimi, visa siela ir visu protu. Tai didžiausias ir pirmasis įsakymas. Antras panašus į jį - mylėk savo artimą, kaip save patį.”

Pas žydus Sen. Testamento laiku buvo 613 įsakymų. Iš jų 363 draudžiantys ir 248 įsakantys. Jei dabar pažvelgtume į valstybės įsakymus, jų tūkstančiai.

Mes, tikintieji, turime dekalogą - dešimt Dievo įsakymų, duotų ant Sinajaus kalno.

Bet Kristus pasakė, kad meilės įsakyme yra visi įsakymai ir pranašai. Meilės įsakymas yra pats branduolys ir pagrindas. Visi įsakymai be meilės būtų sausi, siauri, o kartais ir žiaurūs.

Visi įsakymai turi ribas - apibrėžti, tik įsakymas mylėti be apibrėžties. Meilės įsakymas neturi ribų, jo horizontas neišmatuojamas.

Tik meilės įsakymas veda į laimę. O mes jaučiame kiekvieno žmogaus laimės siekimą. Bet laimės be meilės negali būti.

Laimės be Dievo meilės nebūna. Dievas yra meilės šaltinis. Iš Dievo ir mes turime meilę. Be Dievo meilė greitai žūna.

Išganytojas Jėzus Kristus sako, kad Dievą reikia mylėti už viską labiau - visa širdimi, visu protu, visomis jėgomis. Todėl daugiau Dievą reikia mylėti, nes Jis yra begalinė meilė ir mus daugiau myli, negu mes galime mylėti. Apaštalas Jonas rašo: “Dievas yra meilė”. Tai kaip meilės nemylėti?

Toliau Kristus sako, kad reikia mylėti artimą, kiekvieną žmogų, kaip save. Tai ne du įsakymai, bet vienas - mylėti Dievą ir artimą. Krikščionių tikėjime nėra dualizmo. Negali mylėti Dievo, jei nemyli artimo, ir kada myli artimą, tu artiniesi prie Dievo, jau pradedi mylėti Dievą.

Dievo meilė ne tik nemažina artimo meilės, bet didina.

Kai Dievą myli, vykdai ir visus Dievo įsakymus. Mylint Dievą tarytum išnyksta visi įsakymai. Todėl šv. Augustinas rašo: “Mylėk ir

daryk ką nori.”

Mylėti Dievą reikia visą amžių ir visose aplinkybėse. Dievą mylėti turi vaikai, jaunuoliai ir seneliai.

Kristus išaukštino vaikus, bet tuos, kurie geri, nesugadinti. Austrų rašytojas Teodor Bliweis rašo: “Negalima tvirtinti, kad vaikai geresni už suaugusius. Tik pažvelkime - vienas ant kito pyksta, mušasi ir vienas kitą išjuokia.”

Todėl tėvams reikia vaikus auklėti ir skiepyti Dievo meilę. Ypatingai visur bedievybės įtaka reiškiasi. Komunizmo šaknys dar neišnyko. Komunizmas skelbė klasių kovą - nesutikimą. Nesutikimą ir vaikų. Tas padarytas vaikams žaizdas reikia gydyti. Bet koku būdu?

K. S. Klimašewskis paduoda tokį aprašymą. Motina turėjo dvynukus vaikus. Labai panašūs vienas į kitą. Bet jie nesutiko. Jų charakteriai aštrūs, prigimtis nesutaikoma. Jie neklauso ir tėvų. Tad ką daryti? Tada motina pradėjo vesti kas sekmadienį į bažnyčią, kad užgirstų evangeliją, jos aiškinimą ir melstųsi. Tuoju vaikų charakteriai pagerėjo. Kodėl?

Auklėjant vaikus reikia ir Dievo pagalbos. Tačiau mūsų vyriausybė ir mokyklos vaikosi ateizmo. Pavyzdžiui, įvedė katalikams etikos pamokas. Tikybos pamokos fakultatyvinės lyg pridėtinės. Atsiminkime, kad tikybos pamokos rodo Kristaus siaurą kelią. Yra lengviau pasirinkti platų, bet jis veda į pražūtį.

Ateizmas kaišo į ratus pagalius. Todėl tikintieji turi budėti. Per šv. Krikštą pasižadame auklėti katalikiškai, reikia pažadų nelaužyti. Kas myli Dievą, negali neiti į bažnyčią, negali neiti ir į tikybos pamokas. Tai būtų panašu - netarnausiu Dievui. Nemylėti Dievo, tai prarasti laimę. Tuo tarpu mylėti Dievą ir artimą yra laimė. Psalmėje parašyta: “Mylėsiu tave, Viešpatie, mano stiprybe! Viešpatie, tu mano priebėga, mano tvirtovė, vaduotojau mano..!” (Ps. 17,2).

VISŲ ŠVENTŲJŲ ŠVENTĖ

Visų Šventųjų Šventėje mes keliame žvilgsnį į dangų - į amžinąją laimę. Tą pasiekti visų mūsų tikslas.

Vis tik kyla klausimas, kaip tie šventieji gyvena danguje? Į tą klausimą atsako pats Kristus: "Jie danguje gyvena kaip angelai." (Mt. 22,30).

O kaipgi tie angelai gyvena danguje? Jie regi Dievą ir džiaugiasi amžinuoju džiaugsmu. Dievą regėti - tai paskęsti amžinoje laimėje.

Angelų džiaugsmas nėra standartinis, trafaretinis. Danguje angelai dalinasi į daug rūšių: angelai, archangelai, serafina, kerubina, galybės, sostai...

Vieni jų kovotojai ir nugalėtojai, kaip archangelas Mykolas. Kiti gailestingieji, kaip Rapolas. Jis išgydė Tobiją. Dar kiti angelai Sargai. Jų džiaugsmas gera daryti. Jų dorybių įvairovė yra jų grožis.

Taip ir žmonės į dangaus laimę žengia įvairiais keliais. Reikia pasakyti, dangus sielose jau prasideda žemėje.

Vieni žmonės kaip kovotojai eina į laimę. Juk šv. Povilas sako: "Gerą kovą kovojau, nugalėjau, einu atsiimti amžinojo vainiko." Šv. Rokas, šv. Jonas Eudes parodė didelį gailestingumą. Jie slaugė užkrečiančius ligonius. Jonas Eudes rūpinosi nupuolusias moteris pakelti iš moralinio purvo. Dar kiti šventieji pasižymėjo dideliu skaistumu.

Jų tarpe šv. Kazimieras, šv. Uršulė su savo draugėmis. Šios už skaistumą atidavė net gyvybes.

Šv. Rašte labai iškeliamas skaistumas. "Aš išgirdau danguje garsus tarsi arfininkų, skambinančių arfomis. Jie giedojo naują giesmę... ir niekas negalėjo išmokti tos giesmės. Tai tie, kurie nesusitepė su moterimis, nes jie mergelės. Jie lydi Avinėlių Kristų." (Apr. 14,2,4). Čia mergelės suprantamos taip mergaitės, taip berniukai.

O kiek daug vaikučių danguje! Pradedant nuo karaliaus Erodo nužudytų, pakrikštytų kraujo krikštu, ir visų, mirusių po šv. Krikšto. Jų tarpe šv. Tarcizijus kaip vėliavnešys. Nužudytas, priglaudęs prie krūtinės Kristų ostijoje.

Taip pat daug vedusiųjų - santuokoje šventųjų. Jie ne vieni nuėjo į

amžinąją laimę, jie vedė ir vaikus. Juk Kristus ir jiems pasakė, kad ten nebebus vedybų, bet gyvens kaip angelai.

Jų tarpe šv. Liudvikas, išauginęs dvylika vaikų ir tapęs šventuoju. Šv. Klotilda būdama šventa taip paveikė vyrą Klodvigą, kad jis apsikrikštijo ir su juo visa frankų tauta.

Šventieji pasiekė savo pilnatvę ir džiaugsmo pilnatvę. Į sklidiną indą nebegali duagiau pilti, jie laimingi.

Ne tik tie šventieji, kurie Bažnyčios paskelbti, bet visi, kurie pildo Dievo valią. Šventumas išauga žemėje. Todėl Šv. Povilas rašo: "Sveikinkite kiekvieną šventąjį Kristuje"... Jus sveikina visi šventieji." (Fil. 4,21).

Bet kaip pasiekti to šventumo ir išganymo?

Jau vysk. K. Paltarokas savo katekizme rašo: "Reikia Dievą tikėti, laikyti įsakymus, eiti sakramentų ir melstis". Žinoma, neužtenka išmokyti katekizmą, bet reikia jį ir vykdyti...

Šv. Grigalius Nizianzietis rašo: "Didinga ir kilnu apie Dievą kalbėti, bet dar svarbiau jam pasišvęsti ir siekti šventumo".

Svarbiausia, kad mūsų vidus vis būtų tobulinamas. Tam yra pagrindas malda. Tėvas R. Pijus rašo: "Be vidinio gyvenimo nėra šventumo, be maldos nėra vidinio gyvenimo."

Kartą 11 metų vaikas parašė laišką į laikraštį "Epocha". Jis rašė: "Rašau slapta, kad namiškiai nežinotų. Kartą mama paklausė mane, kuo tu būsi, kai išaugsi? Aš tariau: "Būsiu šventasis..." Mama nieko nesakė, bet nusigrėžusi verkė. Kodėl mamytė verkė? Aš noriu būti misijonieriumi. Gal gailėjo, kad bus vargu, aš jų nebijau." Redaktorius atsakė: "Tu to ir siek, o mamytė verkė iš džiaugsmo."

Šventumas yra didysis džiaugsmas, didžioji laimė.

VĒLINĒS

Tikiu “Šventųjų bendravimą”, mes meldžiamės. Tie šventieji apima visus, kurie yra pašvenčiamoje malonėje: žemėje, danguje ir skaistykloje. Juk šv. Povilas žemėje gyvenančius vadina šventaisiais: “Pašauktiesiems - šventiesiems tebūna ramybė nuo Dievo Tėvo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus” (Rom. 1,7). Šventieji ir skaistykloje. Siandieną juos labiausiai prisimename, meldžiamės.

Mes nešame į kapines gėles, degame žvakutes. Aišku, gėlės, žvakutės nepadeda, bet ta meilė padeda.

Ypatingai padeda malda, šv. Mišios, atlaidai. Tą dieną to būna apstu. Malda, kaip gėlė, nesudžiūsta, Šv. Mišios, nors prie degančių žvakių laikomos, bet jos nesudega. Toms maldoms, tai aukai nėra žemiškų ribų.

Dažnai yra kalbama, kad skaistykloje kenčia didelės kančias. Tas yra tiesa, bet ten yra apsimylimo laikas.

Kartą mergaitė buvo pakviesta į vestuves, bet ji tarė: “Aš neisiu, nes neturiu vestuvinio drabužio - iš manęs tik juoksis”.

Taip pačios sielos neitų į dangų, kol nenusukaistintos. Tačiau joms nusiskaistinti mes galime padėti ypač Vėlinėse. Todėl kunigai laiko net trejas mišias.

Bet šventųjų bendravimas liečia ir sielas skaistykloje. Ir jų jaučiame pagalbą.

Rusijoje caras Nikolajus I norėjo supravoslavinti katalikus. Ypatingai jam krito į akis vienas vienuolių centras. 1845 metais jis liepė vienuoles uždaryti į kalėjimą, kol pereis į pravoslaviją. Jas marino tiesiog badu. Duodavo pusę sūrios silkės per dieną, o jos pavalgius nepaprastai troškino gerti. Jos pradėjo melstis už sielas skaistykloje ir, nuostabu, pavalgius sūrios silkės, nenorėjo gerti. Kodėl jos meldėsi už sielas skaistykloje? Jos sakė: “Joms dar sunkiau negu mums, todėl melskimės.” Ir sielos atsidėkodamos padėjo.

Mes kartais irgi varguose, bet sielų skaistykloje padėtis sunkesnė. Todėl ir tada turime melstis, Be to, mes turime prisiminti, kad ir mes mirsime. Šv. Rašte parašyta: “Skirta žmogui vieną kartą mirti.”

Be to, mato jaunesnieji, vaikai, ir jie mums taip darys, kaip mes darome.

Ta diena nėra pilnai nuliūdimo diena, nes pagalba kiekvieną linksmina. Linksmia duoti, linksmia priimti.

Romoje kasdien skambina “Viešpaties angelas.” Pats popiežius meldžiasi už mirusius.

Kada mums paskambina į duris, mes atkreipiame dėmesį, einame atidaryti.

Varpų skambesys stuksena patį dangų, ir mums praveria į jį duris.

31. EILINIS SEKMADIENIS

(Mt. 21,1-12)

Ši evangelija kalba apie konfrontaciją tarp Kristaus ir fariziejų. Kristus atidengia fariziejų veidmainystę, rafinuotą melą. Tačiau tą daro vedamas tiesos ir meilės. Tuo tarpu fariziejų barikadoje melas ir neapykanta. Tiesa visuomet laimi. Kristus tiesiai prie minios kalbėjo: “Į Mozės krasę atsisėdo Rašto aiškintojai ir fariziejai. Todėl visa, ką jis liepia, darykite, bet nesieltkite, kaip jie daro..!” (Mt. 23,1).

Fariziejai laukė pagarbos, o čia tokia aštri kritika. Kristus visuomet teisus, juk negali Dievas būti neteisus. Fariziejai apaugę blogiu ir jame miega. Reikia didelio garso juos pabudinti.

Vienas teologijos profesorius sakė, kad per išpažintį, kada vis sako didelę nuodėmę lyg tai normalu, tada griežtai reikia pajudinti, kad atsibustų.

Taip kartais Stalino laikais nuolat tardomas kalinys sušukdavo: “Ne aš kaltas, o jūs kalti!”. Pajudindavo net tardytoją. Tiesa visuomet pajudina.

Toliau Kristus kalbėjo: “Nepakeliamas naštas krauna (fariziejai) žmonėms, o patys ir piršto nepajudina.” Skriausdami kitus, laiko save teisingais, pamaldžiais...

Toliau Kristus ir nukrypsta į pamaldumą - netikrą pamaldumą. Jis kalbėjo: “Jie praplatina maldos diržus ir padidina apsiaustų spurgus...” Tai daro, kad matytų jų pamaldumą.

Pamaldumas turi turėti gerą intenciją, būti pasižeminęs.

Kristus kalbėjo apie pamaldų fariziejų puikumą: “Jie mėgsta pirmąsias vietas pokyliuose ir pirmąsias kėdes sinagogose... trokšta, kad žmonės juos vadintų rabi - mokytojais.”

Pamaldumo negali liesti puikybė. Kartą vakare vaikas tarė tėvui: “Tėveli, aš sukalbėjau poterėlius, o tas mano broliukas atsigulė be maldos.” Tėvas, pajutęs vaiko puikybę, tarė: “Geriau tu būtum nekalbėjęs poterėlių, negu gries.” Puikybė yra didesnė nuodėmė, negu poterių nekalbėjimas.

Fariziejai pamaldumu norėjo pridengti savo nedorybes. Ypač maldoje venktina puikybės, tai būtų pasityčiojimas.

Būna atsitikimų, kad gyvendamas be santuokos sakramento nesako išpažintį tos nuodėmės ir eina šv. Komunijos. Tai didelė šventvagystė. Tas dėl žmonių pasirodymas labai didina nuodėmę. Per išpažintį reikia nieko neslėpti ir drąsiai sakyti nuodėmes. Tada Dievas jas atleidžia. Nereikia nuodėmių pateisinti. To reikia mokytis iš Kristaus drąsos. Jėzus drąsiai kalbėjo fariziejams.

Reikia ne tik pačiam pasakyti savo nuodėmes, bet kartais ir kitą įspėti. Ypač tėvai turi įspėti vaikus. Šv. Raštas sako: “Jei tu neįspėsi kaltą pamesti blogą kėslą, tu būsi kaltas. O jeigu tu įspėsi, ir jis negriš iš savo blogo kelio, tu būsi nepakaltintas.” (Ezech. 33,7).

Todėl Kristus ir įspėjo fariziejus. Kristus yra mokytojas ir teisėjas.

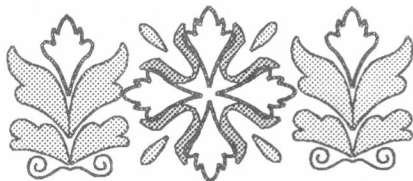
Ypatingai tėvai turi tą pareigą. Vaikai turi įspėjami ne murmėti, bet būti dėkingi.

Šiandieną įėjo į madą naktiniai pasilinksminimai. Ten visokie susirenka ir neduoda gero pavyzdžio, o nupulti greit yra galimybė. Todėl tėvo balsas turi būti šventas balsas. Yra laikas linksmintis, bet ne iki aušros.

Negera nusikalsti tėvui, motinai, bet kaip skaudu nusikalsti pačiam Dievui. Jis yra geriausias Tėvas. Jam rūpi kiekvienas vaikas ir jį myli. Todėl Kristus kalbėjo: “Jūs turite vienintelį Tėvą danguje.”

Mes dėl to turime tik džiaugtis ir vykdyti šventą ir teisingą jo valią. Jo valia tik mūsų naudai, mūsų džiaugsmui, mūsų laimei.

“O Viešpatie, mano širdis neišpuikus, akys nežvelgia iš aukšto. Nenoriu didybės vaikytis” (Ps. 130.1).

32. EILINIS SEKMADIENIS

(Budėkite)

(Mt. 25, 1-13)

Kristus paduoda gražų ir realų palyginimą apie dangaus karalystę. Lygina su džiaugsmingomis vestuvėmis. 10 mergaičių laukia sutikti jaunikį. Jos turi žibintus. Jie ne tik apšviečia, bet ir padidina iškilmę.

Bažnyčiose irgi nešami žibintai padidinimui iškilmės.

Penkios mergaitės protingos, geros. Jos turi ir alyvos žibintuose. Kam turėti žibintus, jei jų negali uždegti? Kitos penkios mergaitės paikos - jos atsinešė žibintus, bet joms nerūpi alyva, jos neatsinešė.

Jaunikis kaip visuomet gražiai apsivilkęs. Tuo pagerbia ir svečius. Tas jaunikis yra Kristus. Jis mirties valandą ateis visu savo grožiu. To mes nesame verti, bet tai daro iš meilės mums. Jaunikis vėluoja. Dievas nesiskubina. Nori, kad būtų laiko susitvarkyti - įsigyti alyvos.

Penkios paikosios mergaitės visai nesirūpino savo alyva. Vietoj to rūpesčio geriau pamiegoti. Pavėluotai atėjo jaunikis, ir protingosios mergaitės užsidedė žibintus sutikti. Paikosios pradėjo prašyti išmintingųjų, kad paskolintų alyvos. Šios atsakė: "Kad kartais nepristigtų ir mums, eikite nusipirkti." Išėjus paikosioms pirkti alyvos, jaunikis su protingomis mergaitėmis įėjo į vestuves. Po kiek laiko atbėgo ir penkios paikosios, ir jos prašė atidaryti duris, bet iš ten pasigirdo balsas: "Aš jūsų nepažįstu." Pavėlavo ir pasiliko už vartų - už dangaus vartų. Jei pavėlavai į traukinį, ar prašysi, ar ne - nesugrąžinsi.

Bet kodėl gerosios mergaitės nepasidalino alyva? Reikia pasakyti, kad po mirties savo darbų nebegali kitam perleisti, nei iš kitų gauti. Su mirtimi pasibaigia visi nuopelnai. Kiekvienas tik su savo darbais eina į amžinybę.

Vienas vyras turėjo žmoną, bet ją paliko ir su kita susidėjo gyventi. Ta antroji žmona irgi buvo palikusi tikrąjį savo vyrą. Bet tikroji žmona ir tikrasis vyras numirė. Jau galėjo sutvarkyti savo santuoką, bet jie tarė: "Mums ir taip gerai!" Taip pramiegojo, kaip tos paikosios mergaitės, ir neteko amžinųjų vestuvių.

Todėl Kristus kalbėjo: “Budėkite, nes nežinote nei dienos, nei valandos” (Mt. 25,13).

Ką reiškia ta alyva, kuri nulemia amžinąjį gyvenimą? Mes žinome, kad alyva švelni, kvepianti, gydanti. Tai yra meilė, kuri švelniausia, gydanti, kvepia kaip gėlė.

Reikia gyvenime prisirinkti tos alyvos - meilės. Visų pirma reikia mylėti patį Dievą ir Jėzų Kristų. O mylime tada, kada vykdome įsakymus. Kristus kalba: “Jei kas myli mane, tas laikysis mano žodžių”. (Jon. 14,22). Toliau evangelija rašo: “Dievo meilė yra jo įsakymų vykdymas.” (Jon. 5,3).

Šiandieną negalima pateisinti, kad baudžia už tikėjimą. Visi gali lankyti bažnyčią - nėra ko bijoti. Jei tik mylėtume Dievą, nieko nebijotume. Šv. Jonas rašo: “Meilėje nebėra baimės.” (Jon. 4,17) Jeigu kas ir baustų už tikėjimą, vis tik Dievo reikia daugiau klausyti negu žmonių. Kas myli Dievą, turi mylėti ir artimą. Kitaip būtų netikra meilė. Reikia mylėti kiekvieną žmogų, nors jis būtų blogas, priešas. Viena moteriškė kalbėjo: “Vyras girtauja, grubus, aš jo nemyliu. Jis man pasibjaurėtinas.”

Kartą šv. Pranciškus Asyžietis sutiko raupsuotą elgetą. Tas elgeta buvo labai deformuotas, kad Pranciškus nuo jo nusigręžė. Bet nutolęs pradėjo mąstyti: “Jei aš nusigręžiau ir nemyliu, tai Dievas nuo manęs nusigręš, nemylės.”

Tada sugrįžo prie raupsuotojo ir jį pabučiavo. Lietuvos blokados metu turėdami mašinas dėl benzino stygiaus žmonės negalėjo važiuoti. Kai kas pagalvojo, kam ta ir mašina. Taip reikia meilės alyvos, kad pasiektume laimingą amžinybę, tam reikia ir išminties. “Spindėt išmintis niekuomet nepaliauja, kas jos ieško, tas ją ir atranda.” (Išm. Kn.).

33. EILINIS SEKMADIENIS

(Mt. 25, 14)

Dievas sutvėrė žmogų ir siuntė į žemę ne kaip elgetą. Jie buvo apgyvendinti rojuje. Bet ir po išvarymo iš rojaus gyveno žemėje ne kaip elgetos. Kiekvienam žmogui davė talentą. Kaip rašė evangelija, vienam penkis, kitam du, trečiam vieną. Nei vieno Dievas nenuskriaudė.

Tikrai, kada pažiūrime į žmogaus gyvenimą, ką nors prigimtą, gražaus, brangaus turi. Vienas gabus technikoje - geras mechanikas. Kitas teoretikas - jis geras mokytojas. Trečiasis geras žemės darbininkas. Jis ne tik pats prasimaitina, bet dar daug kitų pramaitina.

Viena mokykloje mergaitė buvo labai negabi. Nieko nemokėjo, gal ir negalėjo išmokti. Po kiek laiko jos vardas buvo garbės lentoje - ji geriausia melžėja.

Bet kaip suprasti tuos, kurie nuo gimimo luoš, akli, neišsivystę - debilai.

Tik prisiminkime šv. Liudviną. Ji būdama vaikas, jau turėjo talentų. Ji buvo graži, o nenorėjo būti graži, kad neatkreiptų jaunuolių dėmesio. Ji norėjo pasišvęsti Kristui. Ji buvo gera sportininkė. Bet 13 metų parkrito ant ledo, aišku, čiuoždama ir liko visam amžiui ligonė. Išgulėjo 20 metų ant patalo. Tapo labai negraži, deformuota, kad viena moteriškė pasibjaurėjusi spjovė į jos veidą, o kareiviai išjuokė. Bet ji išugdė gražiausią talentą - šventumą. Ji ir troško kentėti su Kristumi ir būti atmesta kaip skuduras. Bet ji labai Jėzų mylėjo ir dėl jo aukojosi, ir su juo. Jos gyvenimas pilnas kančių vertesnis už kitų - ji tapo šventąja.

Evangelija kalba apie šeimininką, kuris davė talentus ir išvyko. Tas šeimininkas yra Dievas. Jis duoda talentą ir tarsi išvyksta - palieka laisvę jais naudotis. Dievas netrukdo iniciatyvos. Bet jis viską mato, viską žino ir, jei prašai, padeda. Tačiau esame už talentus atsakingi. Tiesa, visuomet liečia žmogų, nes žmogus yra protingas. Evangelija žmones vadina tarnais. Tai todėl pavadinta, kad tarp Dievo ir žmogaus labai didelis skirtumas.

Šeimininkas išėjo - atstumas didelis, bet jis ateis. Jam atstumas

nesvarbu. Kai atėjo šeimininkas, vienas tarnas buvo uždirbęs kitus penkis talentus, antras du. Tie žmonės labai taurūs, jie uždirbo šeimininkui, - matyti, mylėjo. Koks jų buvo darbas, nepasakyta. Nesvarbu darbo rūšis, o svarbu darbštumas.

Skaitinyje aprašytas moteriškės darbštumas: “Tauri moteriškė daug vertesnė už perlą. Dėlei jos darbštumo turtai gausėja. Ji stengiasi daryti diena iš dienos per visą gyvenimą.”

Tais darbščiais ir gerais žmonėmis džiaugiasi šeimininkas, tauta ir Dievas. Dievas jiems pasakys: “Gerasis, šaunusis tarne! Kadangi buvai ištikimas mažuose dalykuose, aš tau pavesiu didelius. Eikš į savo šeimininko džiaugsmą!” Tai atidavimas amžinosios laimės - dangaus.

Tas, kuris iš šeimininko gavo vieną talentą, bijodamas jo, paslėpė jį ir pralaimėjo. Jam šeimininkas tarė: “Blogasis tarne, tinginy! Tu žinojai, kad pjaunu, ko nesėjau, kodėl neleidai į apyvartą to talento - nieko neuždirbai.” Ir tą tarną įmetė į tamsybes, kur verksmas ir dantų griežimas - į pragarą. Ar tai per žiaurus sprendimas? Bet jei vaismedis ištisai neduoda vaisių, kitus užgožia, jis iškertamas ir metamas į ugnį.

Yra žmonių, kurie į darbą žiūri labai šaltai. Taip pat labai šaltai žiūrима į Dievo pagarbinimą. Jie bastosi per naktis, o sekmadienį miega. Tuo tarpu jie turi talentą mokytis, dirbti. Talentą užkasa. Visiems ateis šeimininkas ir paklaus - kiek uždirbai? Teks užgirsti žodžius: “Blogasis tarne, tinginy, kodėl talentą paslėpei, neleidai į apyvartą?”

Galima pavėluoti, bet negalima užkasti. Pavėlavęs turi dar greičiau dirbti - pasivyti. Tada užgirsi žodžius: “Gerasis tarne, kadangi buvai ištikimas mažuose dalykuose, aš tau pavedu didelius. Eikš į šeimininko džiaugsmą!”

KRISTUS KARALIUS

(Mt. 25,31-46)

Evangelija kalba apie antrąjį Kristaus atėjimą ir paskutinį teismą: "Žmogaus Sūnus ateis savo šlovėje ir kartu su juo visi angelai." (Mt. 25,3). Tai didelė iškilmė - Kristus su palyda, visais angelais. Toliau evangelija kalba: "Kristus sėsis garbės sostan, ir bus surinkti visų tautų žmonės." Taigi, Kristaus akivaizdoje bus visi angelai ir visi žmonės. Tada įvyks visuotinis ir paskutinis teismas.

Evangelija Kristų teisėją vadina Karaliumi. Karalius didesnis negu teisėjas. Karalius pats teis ir prasidės amžinasis gyvenimas. Žmonės prikelti iš numirusių bus sielos ir kūno pilnatvėje.

Kristus Karalius, bet nereikia manyti, kad bus sukurta nauja teokratinė ar christokratinė karalystė. Tokias valstybes - teokratinės, dabar kuria Mahometo išpažinėjai. Kristus neturės nieko bendro su žemiškomis karalystėmis.

Mes žinome, kad žydai po duonos stebuklingo padauginimo norėjo Kristų paskelbti karaliumi, bet Kristus pasišalino. Kristus nėra žemiškas karalius.

Žemės valdovai, karaliai turi savo pavaldinius, po paskutinio teismo žmonės nebus pavaldiniai, o paveldėtojai.

Kristus teis žmones ne pagal tautybę, ne pagal išsimokslinimą, o pagal širdį - meilę.

Ta meilė ne ideologinė, ne platoniška, o konkreti, tikra. Kristus pagirs, kurie mylėjo, buvo gailestingi, kad tai padarė jam pačiam.

Visuotiniame teisme nebus pasiaiškinimų, advokatų, viskas bus matyti visiems, koks tu esi ir tavo darbai.

Gerieji bus išteisinti ir vedami į amžinąjį džiaugsmą. Jie matys patį Dievą - neapsakomą grožį ir gėrį.

Mums gera turėti nors vieną gerą draugą. Tada bus ištikimųjų visi šventieji ir angelai draugai.

Bet tiems, kurie atsisakė Kristaus, atsisakė Dievo meilės žmogui, bus baisu. Baisu bus išgirsti tiesos ir pasmerkimo Kristaus žodžius:

“Aš buvau alkanas, ir jūs manęs nepavalgydinote, buvau ištroškęs, manęs nepagirdėte, buvau keleivis, ir jūs manęs nepriglaudėte, nuogas - neapengėte, ligonis, kalinys - manęs neaplankėte.” Tuomet tie klaus: “O kada tave matėme alkaną, nuogą, kalinį ir nepatarnavome!” Kristus atsakys: “Ko nepadarėte mažiausiam, nepadarėte ir man.” Ir jie eis į amžinąjį kentėjimą.

Taigi, kaip svarbus tas mūsų gyvenimas. Nuo jo priklausys amžinasis džiaugsmas arba amžinasis kentėjimas.

Seniai, seniai Anglijoje buvo toks įvykis. Kažkokia karalaitė vis girdėdama apie savo krašto žmones tai geri, tai blogi, pati panoro įsitikinti. Ji apsivilkė elgetos drabužiais ir išėjo rinkti išmaldos. Įėjusią į vieną kiemą, ją išvarė. Į kitą kiemą įėjusi buvo priimta ir net davė užvalgyti. Bet duona buvo papelijusi. Davė valgyti, kas pigiausia ir bevertė. Trečioje troboje irgi gavo valgyti - bulvių, bet jos buvo papuvę. Galop įėjo į prastą trobelę. Čia neturtingi žmonės gyveno. Jie tuoj pasodino už stalo kaip viešnią, o ne prie durų, kaip anie. Parengė maistą net geresnį, negu jie patys valgė. Elgeta padėkojo ir išėjo.

Ji sugalvojo padaryti puotą ir visus tuos žmones pakviesti. Pakviestieji džiaugėsi, kad pati karalaitė kviečia į rūmus ir puotą. Visus susodino prie stalų. Tie, kurie davė papelijusią duoną, tokią duoną ir jiems padėjo. Tiems, kurie davė papuvusias bulves, tokias ir padėjo. O tiems vargšams, kurie pasodino už vaišių stalo ir kas geriausia davė, skaniausius valgius davė.

Po tos konkrečios pamokos karalaitė tarė: “Atsiminkime, kad kitame pasaulyje, kai į jį nueisime, tokias gausime dovanas, kokias mes davėme.”

Psalmėje parašyta apie Viešpatį: “Tu keli man vaišes, o priešai sugėdinti žiūri. Kvepalais tu man patepi galvą...” (Ps. 225).

Tas džiaugsmas bus geriesiems.

TURINYS

1. I. Advento sekmadienis	3
2. II. Advento sekmadienis (Atgaila)	5
3. Švč. M. Marijos Nekaltas Prasidėjimas	7
4. III. Advento sekmadienis	9
5. IV. Advento sekmadienis	11
6. Kristaus Gimimas (Šv. Kalėdos)	13
7. Šv. Steponas	15
8. Šventoji Šeima	17
9. Naujieji metai	19
10. Kristaus Apsireiškimas (Trys Karaliai)	21
11. Jėzaus Krikštas	23
12. II. Eilinis sekmadienis	25
13. III. Eilinis sekmadienis (Apaštalų pasaulimų)	27
14. Krikščionių vienybė	29
15. 4. Eilinis sekmadienis (Palaiminimai)	31
16. 5. Eilinis sekmadienis (Pasaulio Šviesa)	33
17. 6. Eilinis sekmadienis (Kristaus mokslas)	35
18. 7. Eilinis sekmadienis (Tobulimas)	37
19. 8. Eilinis sekmadienis (Nesirūpinkite)	39
20. Pelenų diena	41
21. I. Gavėnios sekmadienis (Gundymai)	42
22. II. Gavėnios sekmadienis (Atsimainymas)	44
23. III. Gavėnios sekmadienis	46
24. 4. Gavėnios sekmadienis (Aklumas)	48
25. 5. Gavėnios sekmadienis (Prikėlimas)	50
26. Verbų sekmadienis	52
27. Kristaus Prisikėlimas iš numirusių (Šv. Velykos)	53
28. II. Velykų diena (Tęsinys)	55
29. Atvelykis	57
30. III. Velykų sekmadienis (Emaus mokiniai)	59
31. 4. Velykų sekmadienis	61

32. 5. Velykų sekmadienis	63
33. 6. Velykų sekmadienis	65
34. Kristaus Žengimas į dangų (Šeštinės)	67
35. 7. Velykų sekmadienis (Šlovinimas)	69
36. Šv. Dvasios Atsiuntimas (Sekminės)	71
37. Švč. Trejybė	73
38. Švč. Kristaus Kūno ir Kraujo šventė (Devintinės)	75
39. 11. Eilinis sekmadienis	77
40. Devintinių palaiminimas (Vaikams)	79
41. Šv. Jonas Krikštytojas	81
42. Šv. Petras ir Povilas	83
43. 12. Eilinis sekmadienis	85
44. 13. Eilinis sekmadienis	87
45. 14. Eilinis sekmadienis (Nuolankumas)	89
46. 15. Eilinis sekmadienis	91
47. 16. Eilinis sekmadienis (pagundos)	93
48. 17. Eilinis sekmadienis	95
49. 18. Eilinis sekmadienis (Duonos padauginimas)	97
50. 19. Eilinis sekmadienis	99
51. Švč. M. Marijos į dangų Paėmimas (Žolinė)	101
52. 20. Eilinis sekmadienis	103
53. 21. Eilinis sekmadienis	105
54. 22. Eilinis sekmadienis	107
55. 23. Eilinis sekmadienis (Reagavimas blogiui)	109
56. 24. Eilinis sekmadienis (Atlaidumas)	111
57. 25. Eilinis sekmadienis (Dievo gerumas)	113
58. 26. Eilinis sekmadienis	115
59. 27. Eilinis sekmadienis	117
60. 28. Eilinis sekmadienis	119
61. Misijų diena	121
62. 29. Eilinis sekmadienis	123
63. 30. Eilinis sekmadienis	125
64. Visų Šventųjų Šventė	127
65. Vėlinės	129
66. 31. Eilinis sekmadienis	130
67. 32. Eilinis sekmadienis	132
68. 33. Eilinis sekmadienis (Budėkite)	134
69. Kristus Karalius	136

SL 1106. 1996. 05. 22. 9 sp. l. Tiražas 1000 egz. Užsak. Nr. 747. Leidėjas: kunigas Jonas Voveris
ir UAB "Ukmergės spaustuvė". Spausdino UAB "Ukmergės spaustuvė", Vasario 16-osios 31,
4120 Ukmergė. Kaina sutartinė.